

Được khai thị bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân Dada Bhagwan

GIẢI PHÁP CHO MỌI BẤT HOÀ TRONG ĐỜI SỐNG

Vietnamese

Bậc Đại Giác Chân Nhân có một nghệ thuật
sống tuyệt vời dẫn đến tự do cho tất cả mọi khổ đau

Được khai thị bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân Dada Bhagwan

GIẢI PHÁP CHO MỌI BẤT HOÀ TRONG ĐỜI SỐNG

(Life Without Conflict)

Nguyên tác bằng tiếng Gujarati do Đức Bà Bác

Sĩ Niruben Amin biên tập

Việt Dịch từ bản tiếng Anh

Nhà Xuất Bản: Mr. Ajit C. Patel

Dada Bhagwan Vignan Foundation

1, Varun Apartment, 37, Shrimali Society,

Opp. Navrangpura Police Station,

Navrangpura, Ahmedabad: 380009.

Gujarat, India.

Tel.: +91 79 35002100, +91 9328661166-77

© Bản Quyền: Dada Bhagwan Foundation

5, Mamta Park Society, B/h. Navgujarat College,

Usmanpura, Ahmedabad-380014. Gujarat, India.

Email: info@dadabhagwan.org Tel.: +91 9328661166-77

Đã đăng ký bản quyền. Không phần nào của quyền sách này được chia sẻ, sao chép, dịch hay in lại với bất cứ hình thức nào (kể cả sách lưu trữ qua điện tử hay ghi âm) nếu không được sự cho phép bằng văn bản của người giữ bản quyền.

Phiên Bản Web [Tháng 8 năm 2022]

Giá: Lòng tuyệt đối khiêm cung với tâm niệm “Tôi không biết gì cả”

Nhà In:

Amba Multiprint

B -99, Electronics GIDC, K-6 Road

Sector -25, Gandhinagar - 382044.

Gujarat, India.

Tel. : +91 79 35002142, +91 9328660055

***Lưu ý người đọc:** Đây là bản thảo của người dịch, nếu có bất cứ thắc mắc nào liên quan đến ý nghĩa của những gì được dịch, xin vui lòng tham dự những buổi pháp hội vấn đáp học đạo (satsang), nơi đây mọi vấn đề sẽ được giải thích bởi Bậc Đại Giác Chân Nhân.

Trimantra
(Tam Vô Thượng Chú)

Namo Vitaraagaya
Chí tâm đánh lễ các đấng Tự Tại giải thoát

Namo Arihantanam
Chí tâm đánh lễ các đấng hoàn toàn giải thoát tại thế cứu độ chúng sanh

Namo Siddhanam
Chí tâm đánh lễ các đấng hoàn toàn giải thoát trần cảnh

Namo Aayariyanam
Chí tâm đánh lễ các đấng Đạo Tổ đã truyền đạt sự tu hành giải thoát cho chúng sinh

Namo Uvazzayanam
Chí tâm đánh lễ các vị Đạo Sư trưởng

Namo Loye Savva Sahunam
Chí tâm đánh lễ các vị Đạo Sư xuất thế tu hành giải thoát

Eso Pancha Namukkaro
Năm đánh lễ quy mệnh này

Savva Pavappanasano
Tiêu trừ mọi tội nghiệp, mọi khổ nạn

Mangalanam Cha Savvesim
Đây là tinh hoa của mọi thần chú

Padhamam Havai Mangalam
Đây là vô thượng chú

Om Namō Bhagavate Vasudevaya
Chí tâm đánh lễ đấng đại hùng đại trí Chí Tôn

Om Namah Shivaya
Chí tâm đánh lễ đấng Chí Tôn Shiva

Jai Sat Chit Anand
Chứng Thật Cảnh Giới Thanh Tịnh Của Linh Hồn Là Chân Hạnh phúc

Đây là một Tặng Phẩm thiêng liêng cho thế giới.

Hãy viết sách với Chân Trí Thực Chứng về những tương giao trong đời sống. Nếu tương giao giữa người với người được cải thiện thì cũng đủ lắm rồi. Những lời dạy này của Thầy sẽ chuyển hoá tâm hồn của người đời vì lợi ích chung cho tất cả. Hãy giữ lời dạy của Thầy thật như vậy, đừng làm chúng thay đổi. Chúng hàm chứa năng lực hết sức lớn lao. Chúng không có chút quyền sở hữu riêng tư nào. Chúng là của tất cả mọi người. Hãy lấy việc chuẩn bị, lo liệu việc xuất bản, học tập và phổ biến cho mọi người biết tặng phẩm thiêng liêng này là công quả phụng sự của các con.

Chân Trí Thực Chứng của Thầy về Nghệ Thuật Sống và Chân Trí Khoa Học về những tương giao trong cuộc đời sẽ rất hữu ích cho mọi người trên thế gian này. Toàn thể nhân loại sẽ nhận được phước lành từ đó.

Tương giao xử thế tiếp vật của Thầy là gương mẫu, là lý tưởng cho mọi người. Thầy giúp các con hiểu và sống trọn vẹn cả hai mặt Đạo và Đời. Cả người có sự hiểu biết thô thiển và người có hiểu biết cao thâm đều hưởng lợi ích. Do đó hãy làm một việc gì đó có ý nghĩa để giúp người. Thầy đã đọc nhiều sách dạy làm người, nhưng chúng còn thiếu sót. Chúng giúp được rất ít. Và hầu như không có sách nào có ý nghĩa và năng lực đáng kể có thể cải thiện, để chuyển hoá đời sống của thế gian. Muốn được như thế cần phải có một Tâm Y Sĩ đúng nghĩa với đầy đủ năng lực này. Thầy là một Tâm Y Sĩ Tối Thượng.

Dada Bhagwan là ai?

Vào một buổi chiều khoảng 6 giờ tháng 6 năm 1958, ngồi nghỉ trên một ghế dài nơi trạm dừng xe lửa náo nhiệt của thành phố Surat, 'Dada Bhagwan' đã hốt nhiên hiển lộ trọn vẹn nơi pháp thân của Ngài Ambalal Muljibhai Patel. Thiên nhiên đã tiết lộ một hiện tượng đáng chú ý của tâm linh! Chân Cảnh Giới Đại Giác Quang Minh Toàn Tri trong Ngài đã được tiết lộ trong vòng một giờ đồng hồ!

Chúng ta là ai? Thượng Đế là gì? Ai điều hành thế gian? Nghiệp là gì? Giải thoát là chi? v.v... Tất cả mọi vấn nạn về Linh Hồn và Đạo Sống đều được trả lời trong khoảng thời gian xảy ra hiện tượng này. Tất cả những gì Ngài được chứng thực buổi chiều hôm ấy, Ngài đã truyền đạt cho người thọ lễ bằng nền tảng Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (*Gnan Vidhi*), chỉ trong vòng 2 giờ đồng hồ! Đây được coi là con đường của *Akram*. *Kram* có nghĩa là tiệm tiến leo thang tuần tự, từ bước một trên đường tu thân sống đạo, trong khi *Akram* là không qua bậc thang nào, là con đường tắt, đi thang máy ! *Akram* bây giờ được công nhận là cách ngắn nhất để thành tựu Chân Lạc Cảnh của Linh Hồn.

Khi Ngài giải thích cho người khác nghe “Đấng Dada Chí Tôn là ai”, Ngài thường nói: “Người mà các con nhìn thấy này không phải là Đấng Dada Chí Tôn. Người mà các con nhìn thấy là ông A.M.Patel. Thầy là một Bậc Đại Giác Chân Nhân (*Gnani Purush*), và Ngài, Đấng Hiện Hiện trong Thầy là Đấng Dada Chí Tôn của mười bốn cõi giới. Ngài đang hiện diện bên trong các con cũng như bên trong mọi người khác. Ngài chưa hiển hiện nơi các con, nhưng nơi Thầy Ngài hoàn toàn hiển hiện. Chính Thầy không phải là Đấng Chí Tôn (*Bhagwan*). Chính Thầy cũng đánh lễ Đấng Dada Chí Tôn trong Thầy. Ngài là Chân Cảnh Linh Hồn của Thầy.”

Mối liên lạc để tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng

Chân Cảnh Linh Hồn (Atma Gnan)

Sau khi được tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn vào năm 1958, Đức Thầy Đáng Tôn Kính (Dadashri) thường đi đến nhiều nơi trong và ngoài nước, để mở Pháp Hội Ván Đáp Học Đạo và ban Lễ Truyền Thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn cho những người thành tâm cầu đạo.

Suốt cuộc đời Ngài Dadashri đã ban Phước Lành và truyền Năng Lực Thiêng Liêng cho Đức Bà Bác sĩ Niruben Amin (Niruma) để tiếp nối dòng truyền thừa của Ngài. Sau khi Đức Thầy Dadashri viên tịch, Đức Bà Niruma vẫn tiếp tục đảm nhận sứ mạng mở Pháp Hội Ván Đáp Học Đạo (*Satsang*) và ban Lễ Truyền Thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn cho người thành tâm cầu đạo. Đức Bà là bảo khí truyền bá đại diện cho “Chân Trí Khoa Học Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn”. Ngài Dadashri cũng đã ban Phước Lành và truyền Năng Lực Thiêng Liêng cho Đức Thầy Tôn Kính Deepakbhai Desai, người cũng đã được Đức Thầy Tôn Kính Dadashri trực tiếp ban Phước Lành và Năng Lực thiêng liêng để tiếp tục dòng truyền thừa mở Pháp Hội Ván Đáp (*Satsang*). Hiện nay, Ngài Deepakbhai cũng đã được Mẹ Hiền Niruma đào luyện và ban Ân Thiêng thêm để ngược xuôi đó đây trên khắp địa cầu khai mở và hướng dẫn người thành tâm cầu đạo truyền thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn.

Sau khi thành tựu Chân Trí Khoa Học Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, hàng ngàn người đã thực chứng được cảnh giới giải thoát, tự do tự tại an vui giữa những trách nhiệm bộn bề của cuộc sống thế gian.

LỜI GHI CHÚ VỀ BẢN DỊCH NÀY

Bậc Đại Giác Chân Nhân Ambalal M. Patel, được mọi người biết với tên "Dadashri" hay "Dada" đã ban những buổi giảng pháp dưới hình thức vấn đáp, trả lời những câu hỏi từ những người thành tâm cầu đạo. Những buổi Pháp Hội này đã được ghi lại và biên soạn thành sách bởi Đức Bà Bác Sĩ Niruben Amin bằng tiếng Gujarati.

Ngài Dadashri nói rằng không thể nào dịch từng chữ một những buổi Pháp Hội Vấn Đáp Học Đạo (Satsang) và Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Akram Science) sang những ngôn ngữ khác được, vì ý nghĩa thâm thâm vi diệu của lời dạy sẽ mất đi qua quá trình dịch thuật. Do đó, để thấu hiểu chính xác Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Akram Science), Ngài nhấn mạnh sự quan trọng của học chữ Gujarati.

Tuy nhiên, Dadashri ban ân thiêng của Ngài để dịch lời dạy của Ngài thành tiếng Anh và những ngôn ngữ khác để những người thật tâm cầu đạo được tiếp nhận lợi ích một mức độ nào đó và sau này sẽ tinh tiến hơn qua nỗ lực tu thân sống Đạo của họ. Đây không phải là bản dịch theo nghĩa thông thường từng chữ, nhưng với trân trọng bảo tồn lời dạy đầy sáng tạo theo nguyên nghĩa sống động thâm thâm vi diệu của Ngài.

Những bài giảng pháp đã và đang được tiếp tục dịch từ ngôn ngữ Gujarati. Đối với một số chữ Gujarati, cần phải dùng vài chữ Anh hay chữ Việt khác nhau, đôi khi cần cả một câu để chuyên chở chính xác lời dạy. Do đó, âm dịch chữ Gujarati được giữ nguyên với đồng văn chữ Anh để dòng lưu chuyển đầy sức sống của lời dạy thấm nhập vào lòng người đọc dễ dàng hơn. Chữ Gujarati đầu tiên mà đọc giả gặp trong lúc đọc sẽ được in dấu nghiêng giải thích bằng tiếng Anh trong dấu ngoặc. Sau đó sẽ được để nguyên âm Gurajati cho đọc giả làm quen dần với những ý nghĩa thâm sâu hơn theo dòng văn của những cách dịch khác nhau. Cách này sẽ giúp được 2

lợi ích. Đầu tiên là giúp dễ dàng cho dịch giả và đọc giả, thứ hai là giúp đọc giả quen dần với từ ngữ Gurajati rất quan trọng cho sự hiểu biết của Chân Trí Khoa Học Thực Chứng. Nội dung trong ngoặc kép vuông cắt nghĩa rõ hơn về vấn đề, không tìm thấy ở nội dung tiếng Gujarat của bản chánh.

Đây là lòng khiêm nhường mong cầu dâng hiến cho thế giới tinh hoa Chân Trí Thực Chứng của Ngài. Trong lúc đọc bản dịch này, nếu có bất kỳ mâu thuẫn hay sai lệch nào, thì đó là sai sót của người dịch và sự hiểu biết của vấn đề cần được làm sáng tỏ bởi Bạc Đại Giác Chân Nhân sống (Gnani) để tránh những hiểu lầm.

DẪN NHẬP

Mọi người đều sống cuộc đời của mình, nhưng đời sống chỉ thật sự đáng sống khi không có xung đột mà thôi.

Trong chu kỳ của thời mạt kiếp này (kaliyug) cãi vã, xung khắc bắt đầu ngay từ lúc ăn sáng, vậy còn nói gì đến phần còn lại của ngày sống? Cả trong thời Toàn Chân Thánh Đức (satya yuga – thời kỳ viên mãn), Đệ Nhị Kỳ Phân Hoá và Đệ Tam Kỳ Phân Hoá, xung đột đã xảy ra trong những gia đình quyền thế. Cả đến những người trong sạch, như dòng tộc Pandavas, dùng toàn thể cuộc đời của họ chuẩn bị sách lược chiến đấu với dòng họ Kavravas.

Đấng tôn quý Ramachandra sống đời bị lưu đày trong rừng cũng không có gì khác ngoài xung đột và chống chọi ngay từ khi vương hậu Sita bị bắt cóc cho đến Lễ Tế Ngựa (Ashvamegh Yagna). Tuy nhiên tất cả đều chinh phục mọi xung đột trong cuộc đời của họ với Chân Trí Quang Minh và cũng chính Chân Trí đó là sức mạnh đặc biệt thù thắng của họ.

Nguyên nhân của mọi xung đột là hiểu sai sự thật. “Chính các con là căn nguyên, nguồn gốc của mọi phiền não trong cuộc đời của các con.” Lời nói này của **DADASHRI** (Dada Tôn Kính) làm sáng tỏ ngay nguồn gốc đã sinh ra mọi phiền não và thật là thậm thâm vi diệu chưa ai từng tưởng tượng nổi.

Nếu mọi người cứ tiếp tục chèo chiếc thuyền đời của mình mà không biết đến bến của mình ở đâu, làm sao mà họ lái đúng hướng cho được. Họ sẽ mệt mỏi với sự chèo chống của họ, bỏ cuộc hay cuối cùng bị chết chìm trong biển cả của cuộc đời. Do đó điều cần thiết trước tiên là tìm ra và xác định bến đến. Đời sống không mục đích đồng nghĩa với để cho máy chạy khi xe nằm một chỗ. Nếu các con muốn đời sống có mục đích thì mục đích tối hậu của cuộc đời là giải thoát. Tuy nhiên nếu các con muốn một điều gì đó ở giữa,

nhưng các con không tìm thấy hạnh phúc trong cuộc đời của các con thì ít nhất các con phải sống thế nào để không có xung đột xảy ra đối với bất cứ ai.

Mỗi buổi sáng các con phải thành tâm nguyện cầu 5 lần **“Hỡi Đấng Chí Tôn, xin cho không có bất cứ chúng sinh nào bị tổn hại hay đau buồn một chút nào cả với ý tưởng, lời nói và hành vi của con.”** Mặc dầu nguyện cầu như thế, nhưng nếu các con vô tình hay vô ý lỡ làm tổn hại bất cứ ai, các con phải thành tâm sám hối và quyết tâm sẽ không tái phạm nữa. Làm như thế các con sẽ rửa sạch những hành vi xấu và cuộc đời của các con sẽ trở nên an vui.

Gây gổ và cãi vã giữa cha mẹ với các con, vợ với chồng chỉ có thể được giải quyết bằng sự hiểu biết mà thôi. Mê chấp quá đáng sẽ dẫn đến nhiều bất hòa, tranh chấp, phản kháng, đau khổ và gây thêm khó khăn cho tất cả những người can dự. Các con làm tròn tất cả những bổn phận trong đời sống, nhưng điều này không có nghĩa là các con duy trì mãi các vòng lẩn quẩn của mê chấp. Ngài Dada đã làm sáng tỏ cách đối xử giữa cha mẹ, con cái, vợ chồng, và ban cho chúng ta sự hiểu biết giúp chúng ta nhìn sâu hơn vào đề tài này. Nhờ thế mà đời sống gia đình được tốt đẹp hơn.

Mặc dầu tình thương yêu giữa vợ chồng vẫn có nhưng những xung đột âm thầm hay cãi vã công khai giữa hai người cũng xảy ra. Họ bị ràng buộc bởi nhu cầu cần tin cậy lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau, cho nên mặc dầu xung đột và cãi vã trong gia đình họ vẫn tiếp tục duy trì đời sống vợ chồng.

Ngài đề cập đến vấn đề một cách thân mật không kiêu cách và linh hoạt, **Dadashri** hướng dẫn vợ chồng đạt được cách cư xử tốt đẹp nhất trong đời sống chung với nhau.

DADASHRI cũng ban cho chúng ta những giải pháp để tránh xung đột giữa mẹ chồng và nàng dâu, giữa chủ và người làm công, giữa nhà kinh doanh và khách hàng, và giữa những người hợp tác

làm ăn với nhau.

Có nhiều người thật tâm cầu Chân Trí Quang Minh không thành tựu được vì họ chỉ chú trọng đến Linh Hồn mà không quan tâm đến đời sống thế gian của họ. Tầm nhìn phiến diện này khiến sự hiểu biết của họ cạn cỗi, không có sinh lực. Bậc Đại Giác Chân Nhân như **DADASHRI** đã khảo sát tường tận Chân Cảnh Linh Hồn với tầm nhìn Đời Đạo Viên Dung. Ngài đã ban cho hàng ngàn người thật tâm cầu Đạo sự hiểu biết tối thượng về Chân Cảnh Đời Đạo với Chân Trí Viên Dung.

Trong quyển sách ngắn này, chúng tôi đã trình bày những ví dụ điển hình trong những cách đối xử với nhau trong sinh hoạt thường ngày qua lời dạy thiêng liêng của **DADASHRI** giúp chúng ta có thể nương theo đó để xây dựng cho mình một đời sống lý tưởng. Những người thật tâm cầu Đạo muốn biết rõ thêm chi tiết và những giải pháp thậm thâm vi diệu cho cuộc sống thế gian có thể tham chiếu những quyển sách dài hơn của Ngài, như “Khoảng cách thế hệ”, “Gia đình an vui”, “Ngôn ngữ trong cách ứng xử thường ngày”, “Tiền bạc trong cách ứng xử thường ngày”... Những sách này sẽ chắc chắn, không chút nghi ngờ gì cả, sẽ đem an vui đến cho đời sống của chúng ta.

Dr. Niruben Amin

MỤC LỤC

TRIMANTRA (Tam Vô Thượng Chú)	10
LỜI CHÚ VỀ BẢN DỊCH TIẾNG ANH NÀY	12
Giới thiệu Bạc Đại Giác	14
Ai là Đấng Dada Chí Tôn ?	15
DẪN NHẬP	19
ĐỜI SỐNG AN VUI	1
NGHỆ THUẬT SỐNG	1
Đời Sống Không Mục Đích	1
Ai Sẽ Dạy Chúng Ta Nghệ Thuật Sống	3
Hiểu Biết Dẫn Tới Khổ Đau Trong Cuộc Đời	5
Chạy Theo Vật Chất và Khổ Đau	7
Làm Người Phải Hiểu Rõ Đường Sống Tốt Lành	10
Thù Hận Bị Loại Từ, Hạnh Phúc Sẽ Tăng Trưởng	14
Xa Hoa thì Nhiều Nhưng Hạnh Phúc Không Có	17
Đời Sống Dễ Dàng Tự Nhiên	18
2. TỪ TÂM PHỔ ĐỘ	19
Hai Sinh Hoạt Quan Trọng Nhất Trong Kiếp Sống	19
Tình Thương Giúp Người Tạo Nên Phước Báo	20
Hành Thiện Giúp Người Là Tự Giúp Mình	21
3. ĐAU KHỔ THẬT CÓ HAY KHÔNG?	24
Nơi Nào Có Chánh Kiến nơi Đó Không Có Đau Khổ	24
Định Nghĩa Đau Khổ	24
Giữ Lòng Bình Thản Khi Giải Nghiệp Báo	26
Dự Án Đáng Sống Theo	29
Các Con Chỉ Cần Có Ý Định Trong Tâm	30
4. CƠ CHẾ GIA ĐÌNH	31
Đây là loại sinh sống gì vậy ?	31
Cha Không Có Kinh Nghiệm Làm Cha Mẹ Không Có Kinh Nghiệm Làm Mẹ	32
Trẻ Con Đáp Ứng Tốt Lành với Tình Thương	33
Hãy Giữ Yên Lặng và Quán Sát	35
Các con Chỉ Cần Cải Thiện Chính Các con Mà Thôi	36
Đừng Can Thiệp nhưng Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử	37
Im Lặng là Vũ Khí Rất Mạnh	40
Hãy Giữ Bề Mặt Trong Mọi Giao Tiếp Của Đời Sống	42
Khuyên Bảo Chỉ là Giải Pháp Cuối Cùng	44
Giải Quyết Mọi Chuyện Trong Kiếp Sống Này	44
Các Con Mời Gọi Đau Khổ Không Cần Thiết	45
Đức Khuôn Đứng và Sai	47
Giữ Kịch Tính Trong Mọi Tương Giao là Bắt Buộc	49
Đối Xử Với Con Cái Như Chăm Ly Thủy Tinh Để Bể Mà Thôi	51
Gia Đình là Một Vườn Hoa	53
Có gì Đáng Để Mê Say Đau?	54
Tương Giao Trong Đời Phải Nằm Trong Giới Hạn Bình Thường	56
Không nên Kỳ Vọng Vào Con Cái	57
Là Một Người Bạn	58
Bình Minh của Đạo Sống	59
Ánh Hào Quang của Lòng Tôn Kính	60
Thâm Ý Hướng Thiện là Chìa Khóa Vạn Năng	61

5. HIỂU BIẾT LÀM NGƯỜI SÁNG ĐỜI SỐNG GIA ĐÌNH CỦA CÁC

CON

62

Làm Sao Giải Quyết Những Bất Đồng Ý Kiến	62
Do Đó Phải Tránh Mọi Xung Đột, Bất Hòa	64
Chịu Đựng? Không. Phải Tìm Ra Giải Pháp	66
Tránh Tạo Thêm Nghiệp	69
Công Phu Sống Đạo Là Giải Pháp Cho Công Lý	70
Giải Pháp Tốt Nhất là Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử	72
Hãy Trở Thành Đồng Tiền Vô Dụng	74
Đừng Gây Hấn để Nhận Phản Ứng	75
Nếu Không Như ý Hãy Điều Chỉnh với Nguyên Cầu	77
Học Tùy Duyên Xử Thuận từ Một Bậc Đại Giác	78
Đại Bất Công Khi Chèn Ép Người Nương Tựa vào Các Con	79
Một Chân Trí Khoa Học đáng Được Tìm Hiểu	80
Lỗi Lầm là Thuộc về Người Đau Khổ	81
Vợ Chồng	82
Đánh Nhau, Nhưng nơi Công Viên	83
Người Chồng Ấn Độ Yêu Đuối	86
Hãy Cảnh Giác Trước Khi Bất Đồng Ý Kiến Nổi Lên	88
Gia Đình không Bất Hòa là Một Ngôi Đền Thiêng	89
Tai Họa của Đồng Tiền Bất Chánh	91
Ít ra Cũng Thử Thí Nghiệm Này	92
Đạo Sống Có Nghĩa là Sống Hòa Thuận Với Nhau	92
Hãy Làm Lành Khi Có Người Làm Dữ Với Các Con	93
Giải Quyết Xung Đột Bằng Chuyển Cách Nói	95
Ô Hô, Cạm Bẫy	98
Kết Án Chúng Đau Đớn Biết Bao	99
Phải Hiểu Tập Tính và Cảnh Giác	101
Người Cối Không Được Phép	102
Phạm vi Của Chồng và Của Vợ	104
Bà Sẻ Trả Thù Sự Đánh Đập	108
Nếu Các Con Than Phiền Các Con Là Người Có Lỗi	109
Vui Hưởng Niềm Vui Thế Gian Sẽ Làm Các Con Sa Lầy Sâu Hơn	110
Chọn Bạn Đời	111
Sỉ Nhục và Trả Thù	112
Nhiều Giải Pháp cho Người Chồng	116
Trong Thế Gian Tương Đối, Hãy Hàn Gắn	118
Cố Gắng Cải Thiện Người Khác là Phù Phiếm	119
Cách Cải Thiện Người Khác Trong Thời Buổi Này	120
Hãy Chỉ tự Cải Thiện Chính Mình mà Thôi	121
Mọi Người Đều là Con Quay	122
Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử là Giải Pháp Cho Mọi Xung Đột	122
Bối rối trong cách xử thế sẽ thành chướng ngại	125
Giảm tốc xoay vòng	126
Lời nói gây tổn hại lớn lao	128
Cách biệt rõ ràng	129
Cãi vã sẽ chấm dứt nếu các con biết dùng lời thích hợp	130
Sám hối khi nói lời gây tổn thương	131
Không phải lời nói làm xung đột gia tăng	132
Xử thuận theo tập tính của họ	133
Công khai nói lên lầm lỗi của con	134
Cờ xanh cờ đỏ	134
Tại sao ngày nào các con cũng có thể cãi nhau?	135
Trở thành người không cãi vã	137
Hột hận thù thành cây gây gỗ	137
Chân Trí là thoát khỏi vòng xung đột	138
Chân Trí vượt qua mọi phiền não	139

Khiêu vũ theo Tiền Nghiệp	139
Nghỉ ngơi dẫn tới xung đột	140
Mọi lời nói phát ra đều đã được ghi chép vào máy ghi âm trước rồi	141
Sám hối làm hiển hiện đầu mối của mê chấp	142
Cạm Bẫy khắp nơi, Đi đâu bây giờ?	142
Tại sao bảo vệ vật vô giá trị	144
Đây là cách thế sa vào bẫy sâu thêm	145
Tự Do Tự Tại	146
Một giờ làm chuyện sai lầm, một đời chịu khổ	148
Con quay đung nhau nhưng tâm hồn rướm máu	149
Lời của Bạc Đại Giác chữa lành mọi vết thương	149
Dây câu và mối nhử	150
Tình dục thu hút không phải là thương yêu	152
Cảnh giới bình thường đáng được học	153
Tiêu Hao Năng Lực Con Người	153
Ốc vít và răng méo mó	155
Năng Lực Thiên Liêng của Người Phụ Nữ	155
Sám Hối: Chìa Khóa Vạn Năng	156
Với Hòa Ứng Thuận Xử mọi bất hòa sẽ tiêu tan	157
Bạc Đại Giác giúp các con thoát khỏi lưới đời	158
Các con sẽ tạo ngộ người giúp các con Giải Thoát với tâm nguyện như thế	159
Mục đích của đời người	161
Nghĩ một cách xây dựng nhưng không lo lắng	162
Hãy giữ ý định trả nợ trong sáng	163
Nhận biết hiểm nguy nhưng phải can đảm	164
Khách hàng: Ai đem họ đến?	164
Lương Thiện – Giấy phép của Thượng Đế	166
Tại sao vui mừng và ưu phiền với chuyện Lời Lỡ	167
Kinh doanh lí tưởng và những hạn chế của nó	167
Cho vay lấy lời	168
Hãy cao thượng trong đời sống thanh đạm của con	168
Hãy bảo vệ người cấp dưới	168
Lạm dụng quyền hành	170
Đại Tự Nhiên vẫn đến trợ giúp các con	175
Giải thoát cả với tính không thành thật	177
Rốt cuộc các con sẽ cần tương giao lý tưởng với thế gian	178
Tương Giao Lý Tưởng nối liền với Cảnh Giới Giải Thoát	182

ĐỜI SỐNG AN VUI

NGHỆ THUẬT SỐNG

Đời Sống Không Mục Đích

Mục đích của đời người là gì? Các con có hiểu điều này hay không? Đúng vậy, đời sống này phải có mục đích nào đó. Một người sinh ra, lớn lên, già cả, rồi bị bỏ vào lò thiêu. Cái tên ban cho họ lúc sinh ra bị bỏ đi ngay lúc hỏa thiêu. Họ nhanh chóng cho các con một cái tên nào đó ngay sau lúc ra đời để làm cho mọi giao tiếp trong cuộc sống được dễ dàng hơn. Điều này giống như đặt tên cho những người đóng vai trò trong một vở kịch hay tuồng hát vậy. Khi vở tuồng kết thúc, tên đó cũng không còn nữa với người đóng trò (*như tên Đinh Bộ Lĩnh được ban cho tước hiệu đóng tuồng vị vua lập nên triều đại nhà Đinh. Khi tuồng hát chấm dứt, tước hiệu có cũng không còn có tên Đinh Bộ Lĩnh nữa*). Cũng giống như vậy, các con được ban cho một cái tên để đảm trách vai trò trong đời sống, và với tên đó các con có được tài sản nhà cửa, xe cộ, tiền bạc, nhưng khi các con qua đời, tên đó cùng tất cả những gì liên quan đến tên đó cũng không còn. Người đời sống qua cuộc đời để rồi chết. Do đó, hai chữ sống và chết có nghĩa rằng mọi chuyện xảy ra đều là một cảnh vô thường. Cái gì là mục đích của cuộc đời? Mục đích đó là để cá nhân vui thú hay để phục vụ nhân sinh? Cuộc đời là để lập gia đình (lấy vợ, lấy chồng) và chăm sóc con cái? Lập gia đình hay hôn nhân là chuyện bắt buộc và tiền định. Một người không thể lập gia đình nếu họ không có số phận lập gia đình. Hơn nữa có người

vẫn lập gia đình mặc dầu họ không muốn hay sao? Điều này xảy ra là vì số phận của họ đã định trước rồi. Để lại tiếng thơm cho hậu thế có phải là mục đích tối hậu của cuộc đời? Những bậc nữ kiệt như Đấng Sita (Hoàng hậu của Đấng Rama) để lại tiếng thơm cho đời đời chiêm ngưỡng. Tên của các Ngài để lại thế gian này, nhưng các ngài có mang những tên của các ngài theo đời sau của các Ngài hay không? Họ mang theo những lầm lỗi cùng với nghiệp mà họ đã tạo ra.

Dẫu các con có muốn giải thoát hay không, ít ra, các con đến với Thầy nơi đây là để tẩy sạch những dơ bẩn, để cởi bỏ những trói buộc, để trả những món nợ đã mang theo từ tiền kiếp. Các con sẽ tìm ra mọi giải đáp nơi đây. Luật sư sẽ tính tiền với các con nếu các con muốn họ giúp các con giải quyết một vấn đề nào đó. Trái lại, giải pháp mà các con nhận được nơi đây là không có giá tiền nào phải trả cả. Các con không thể định giá cho giải pháp này. Cuộc đời đầy vướng mắc, trói buộc. Các con không phải là người duy nhất bị vướng mắc. Cả thế gian đều như thế. Thế gian tự nó là một mê cung.

Đạo sống được khai mở từ sự hiểu biết chân chánh. Trước hết các con phải học nghệ thuật sống. Một người phải được chứng nhận có đủ khả năng và tư cách để làm cha mẹ trước khi họ lập gia đình. Đời sống giống như động cơ, nhưng thật là vô nghĩa cứ đồ xăng để máy chạy hoài mà chẳng làm gì hữu ích cả. Đời sống phải có mục đích. Máy sẽ tiếp tục chạy hoài một cách vô ích, nhưng các con phải dùng máy để làm một việc hữu ích nào đó. Thật là bất hạnh, người thế gian sống cả cuộc đời mà chẳng làm nên trò trống gì, chẳng có thành tựu nào đáng kể. Không những chẳng làm được việc gì có ý nghĩa, hữu ích, mà họ còn tạo thêm vướng mắc để thành nghiệp trái cho đời sau phải trả.

Cuộc sống của người đời đã bị hư hoại. Họ chẳng biết sống để làm gì. Họ chẳng nhận biết lý do gì mà được sinh ra làm người. Được sinh ra làm người cho họ một khả năng và cơ hội chọn lựa bất cứ hình tướng nào cho kiếp sống mai sau. Họ cũng có thể chọn đời sống giải

thoát khỏi dòng sinh tử luân hồi. Không một người nào nhận ra được ý nghĩa rất ráo của kiếp sống người, nên họ lạc đường, tiếp tục lang thang không biết về đâu hết kiếp này đến kiếp khác.

Ai Sẽ Dạy Chúng Ta Nghệ Thuật Sống

Ngày nay, người đời không nhận ra được cái gì hữu ích và cái gì có hại trong đời sống. Những người nhận ra được như thế đã biết dùng trí khôn để tùy duyên ứng xử trong mọi hoàn cảnh. Nhận biết của họ theo bản chất là thuộc về thế gian, nên họ chỉ đạt được niềm vui trần thế mà thôi. Thật ra cả niềm vui này cũng không đúng nữa. Niềm vui thật sự chỉ đến khi nào họ học được Đạo Sống mà thôi. Người ta trở thành Bác sĩ, Luật sư... tuy nhiên họ chẳng có học điều gì về nghệ thuật sống. Họ học và thành thạo mọi ngành, mọi loại nghệ thuật chỉ trừ nghệ thuật sống.

Loại nghệ thuật này học được nhờ tiếp xúc thân cận với người đang sống cuộc đời của họ một cách hòa hợp, an vui, tự tại. Hãy thỉnh cầu những người như thế chỉ dẫn các con nghệ thuật sống. Hãy hỏi họ các con phải xử thế tiếp vật như thế nào. Chỉ như thế các con mới học được nghệ thuật này. Bất hạnh thay, chẳng ai có vẻ hiểu được sự cần thiết phải làm như thế. Họ hoàn toàn loại bỏ sự quan trọng của nghệ thuật sống, có phải như vậy không? Những người sống thân cận bên Thầy sẽ học được nghệ thuật này. Tuy nhiên Thầy không thể nói một cách tuyệt đối là trên thế gian không có ai biết được nghệ thuật này.

Nếu một người học nghệ thuật sống một cách thấu đáo thì đời sống của họ sẽ được thanh thoát, tự tại, an vui, và họ chắc chắn sẽ phải cần đến Đạo Sống song hành với Đời Sống. Đạo Đời phải viên dung. Đạo là nền tảng cho Đời, và đó là điều cần thiết. Nói đến Đạo Sống là Thầy đề cập đến qui tắc xử thế tiếp vật mà Đấng Chí Tôn Đại Giác Toàn Tri đã qui định. Một người không cần phải theo đuổi

đường giải thoát. Các con phải thấu hiểu những qui định đã được đề ra của bất cứ Đấng Thiêng Liêng nào mà các con có lòng tin chân thành như Đấng Mahavir, Krishna, Phật, Chúa. Nếu các con không thể thực hành tất cả những lời chỉ dạy của các Ngài, thì ít ra, các con cũng phải thực hành một vài điều nào đó. Ví như nếu đời sống độc thân là một trong những chỉ dẫn của các Ngài, nhưng các con lại lập gia đình, như vậy các con đã làm ngược lại những chỉ dạy của các Ngài. Thật ra chẳng có gì mâu thuẫn cả. Tất cả lời các Ngài dạy là các con phải tùy duyên ứng xử theo mệnh lệnh của các Ngài với khả năng tốt nhất của các con. Chỉ vì các con không thể thực hành một hai điều trong số những chỉ thị của các Ngài, không có nghĩa là các con vứt bỏ tất cả. Các con nghĩ gì? Nếu các con có thể sống theo chỉ vài điều chỉ dẫn của các Ngài cũng là quá đủ rồi.

Điều quan trọng không kém cho con người là tiếp thọ những hướng dẫn cao thượng của Đạo Sống hướng dẫn cách xử thế tiếp vật trong đời sống thường ngày (vyavahar dharma). Đây là qui tắc ứng xử trong sinh hoạt thuộc nghệ thuật sống của thế gian. Các con không thể học nghệ thuật sống này qua khổ hạnh, hạn chế ăn uống hay ly gia cắt ái. Hạn chế ăn uống quá đáng sẽ gây ra nhiều khó khăn cho sự vận hành tự nhiên của bộ tiêu hóa.

Người thành thạo nghệ thuật sống có thể phát triển trọn vẹn thuật xử thế tiếp vật trong đời sống thường ngày, nhưng với Đại Đạo hay Chơn Đạo (real religion), tức Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Atma dharma Nishchaya dharma) chỉ thành tựu với những ai sinh ra trên thế gian này với đời sống tâm linh đã được phát triển từ tiền kiếp rồi. Đối với Chân Trí Khoa Học Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Akram Vignan), thì người hữu duyên được khai mở Chân Trí này nhờ ân thiêng (grace) của Bậc Đại Giác Chân Nhân (Gnani Purush). Bậc Đại Giác Chân Nhân có khả năng ban cho một người cả Chân Trí Vô Biên về Chân Cảnh Linh Hồn và sự hiểu biết vô biên về cảnh giới thế gian. Chân Trí Đời Đạo Viên Dung này thật thậm thâm vi diệu, và có khả năng tiêu trừ mọi khổ nạn, phiền não.

Hiếu Biết Dẫn Tới Khổ Đau Trong Cuộc Đời

Loại Chân Trí Viên Dung này có đầy năng lực sửa chữa và chuyển hóa, và người đời thì lại hay hủy hoại và làm sai trái mọi sự thật. Họ làm như thế vì họ có sự hiểu biết sai lầm; nếu không như vậy thì làm sao có sự đau khổ nào ở Ấn độ cho được. Tất cả mọi đau khổ đều bắt nguồn từ sự thiếu hiểu biết chân thật. Người đời kết án hay đổ lỗi cho Chánh phủ hay Thượng đế gây ra sự đau khổ của họ. Than ôi, người đời chỉ học cách phỉ báng và sỉ nhục người khác mà thôi.

Nếu một người bất ngờ uống phải chất độc mà họ không biết, như vậy chất độc có miễn trừ hay tha cho họ hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ.

DADASHRI: Tại sao không? Họ đã bất ngờ uống phải thôi mà. Vì họ không có ý định uống nó, chất độc có miễn tác hại cho họ không? Có để họ thoát khỏi nguy hại không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ ! Họ không thể thoát khỏi hậu quả của chất độc.

DADASHRI: Như vậy, ai giết họ. Chính chất độc giết họ, chứ không phải Thượng đế. Thượng đế không ban cho ai đau khổ hay bất cứ những gì khác. Tất cả mọi tác động là qua cấu tạo phức tạp của cơ thể (pudgal). Chính tổ hợp của cơ thể gây ra đau đớn, phiền muộn. Chất độc không phải là tổ hợp phức tạp hay sao? Người sống trong chu kỳ của thời mạt kiếp này là sản phẩm của lối sống tiêu cực từ tiền kiếp của họ. Người của thời thuộc chu kỳ trước thường sống không có đủ thực phẩm và quần áo, nhưng người ngày nay mặc dầu có đủ mọi thứ nhưng không biết làm gì khác hơn là tạo ra xung đột, tranh chấp, đấu tranh. Nếu một người đàn ông bị rắc rối

về chuyện đóng thuế, hẳn sẽ sợ người của cơ quan kiểm tra thuế và đến lượt người vợ của hẳn sẽ sợ hẳn, vì bị bức xúc căng thẳng mà hẳn hành hạ bà.

Một người có đủ bốn thứ cần thiết cho đời sống mà còn tạo ra xung đột, tranh chấp thì không gì khác hơn là người điên khùng. Lúc đói họ có thức ăn không? Dầu là thức ăn nấu hay chiên, ít ra khi đói có được thức ăn là đủ, không phải như vậy sao? Họ có nước uống khi khát hay không, mỗi ngày một hay hai lần khi khát họ có nước uống là đủ, nước trà, nước nóng, nước lạnh miễn sạch là đủ. Họ có quần áo để mặc không? Họ có mái che để ở không? Họ phải hài lòng, nhẹ nhàng và biết ơn có được những thứ này nhất là lúc mùa lạnh.

Do đó, khi người đời than phiền, mặc dầu có đủ cả bốn nhu cầu tất yếu này, nếu một người vẫn cảm thấy buồn khổ thì họ phải lập gia đình. Các con không thể đói xủ khát khe với người đến tuổi trưởng thành muốn lập gia đình. Cùng với bốn nhu cầu căn bản này, lập gia đình cũng là một điều cần thiết. Các con không thể phản đối một người đến tuổi muốn lập gia đình. Nhưng có quá nhiều người lập gia đình xong lại ly dị, họ một mình lang thang trong dòng đời không biết về đâu để tự chuốc lấy khổ đau. Những người lập gia đình rồi làm cho đổ vỡ, là thuộc loại gì vậy? Khi một người không có đủ bốn hay năm những điều cần thiết căn bản thì phải hiểu rằng họ đang đau khổ. Những chuyện khác không phải thật sự đau khổ mà chỉ là khó khăn hay bất tiện mà thôi. Vậy mà người đời cả ngày sống trong đau khổ, suốt ngày trí tưởng tượng của họ tạo ra cảnh khổ cho họ.

Thật ra, không phải vật chất là những gì cần thiết. Sự đau khổ của người đời bắt nguồn từ sự Vô Minh không biết gì đến Chân Cảnh Linh Hồn. Ngay khi Thầy ban cho các con Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, tất cả phiền não của cuộc đời biến mất. Sau đó, tất cả những gì các con cần phải làm là biết rõ nơi nào các con đã không thể tìm được niềm vui sống theo NĂM PHƯƠNG CHÂM

HƯỚNG DẪN ĐẠO SÓNG GIẢI THOÁT mà thầy đã ban cho các con. Đó là tất cả những gì các con cần phải làm. Cả đến những bữa ăn hằng ngày của các con cũng đã được định sẵn và sẽ đến với các con tại thời điểm chính xác. Đó là Năng lực của Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (Scientific Circumstantial Evidences). Khi mà lòng mặt của các con cứ mọc ra hoài, ngoài ý muốn của các con thì đồ ăn sẽ không đến nếu không có ý muốn của các con sao? Râu của các con cứ mọc ra mặc dầu các con có muốn đâu. Các con còn cần gì hơn ngoài những nhu cầu căn bản? Càng có nhiều thứ các con càng thấy khó khăn hơn. Trước khi Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn các con chẳng đã từng lạc đường vào mộng tưởng điên đảo hay sao?

Người hỏi: Vâng, Kính thưa Thầy, con đã từng có nhiều mộng tưởng hảo huyền.

DADASHRI: Những ý nghĩ và những tưởng tượng này là dòng lưu chuyển liên tục của sóng tâm cảm ứng (*Tâm ba động*). Các Đấng Đại Giác Toàn Tri đề cập đến những mộng tưởng điên đảo như thế là xây lâu đài trong không khí, chúng do tưởng tượng mà có. Người đời bị chúng lôi kéo vào mộng cảnh điên đảo. Nếu một người muốn tát tai một người nào đó, nhưng họ không trực tiếp làm điều đó. Tốt hơn là họ nên làm điều đó ngay, nhưng thay vào đó họ lại phạm lỗi lầm nghiêm trọng nơi tâm ý, khi nói: “*Tôi sẽ tát vào mặt nó*” và tạo nghiệp báo sẽ phải trả vào kiếp sau. Loại ám ảnh của những con ma tưởng tượng nhốt mọi người vào cạm bẫy của đời sống thế gian. Chúng ám ảnh người đời trong lo âu: “*chuyện này sẽ xảy ra và nếu điều đó xảy ra thì điều này sẽ xảy ra*” và cứ thế bất tận.

Chạy Theo Vật Chất và Khổ Đau

Cả thế giới đang bị chết chìm trong biển tích tụ và chất chứa những của cải, đồ đạc vật chất không cần thiết. Đáng Chí Tôn không

phản đối các con lưu trữ những gì cần thiết cho đời sống. Làm người phải biết quyết định cái gì là cần thiết cho đời sống. Cái gì là nhu cầu căn bản cho thân thể? Trước hết là không khí lúc nào cũng có đủ không cần phải mua sắm. Kế đó, người ta cần nước và thức ăn. Lửa đốt có thể tưới mát với thức ăn đơn giản nhưng người đời lại muốn cao lương mỹ vị. Quần áo và cả nhà cửa là thứ yếu. Được người khác kính trọng có phải là nhu cầu cần yếu hay không? Người đời loanh quanh, lẩn quẩn tìm kiếm cách nào để được người khác kính trọng để rồi bị bao phủ trong vọng cảnh của cuộc sống. Các con không cần phải học tất cả những điều này từ Bậc Đại Giác Chân Nhân hay sao?

Người đời rồi cũng sẽ chán ngấy nếu nước ngọt tiếp tục chảy ra mãi từ vòi nước máy trong nhà của họ, cả khi điều này chỉ xảy ra một ngày thôi. Nếu các con hỏi họ tại sao vậy, họ sẽ cho các con biết là họ thích nước tự nhiên. Giá trị thật sự của một vật gì đó không thể nhận ra được cho đến khi nó trở thành khan hiếm. Người đời loanh quanh đi tìm Coca Cola và Pepsi. Tại sao các con lại không hình dung được cái cần thiết cho các con là gì? Cơ thể của các con có phàn nàn hay không nếu nó có được không khí trong lành để thở, nước sạch để uống hay có thức ăn nào đó khi đói? Nó không có phàn nàn đâu. Do đó, hãy quyết định nhu cầu căn bản cho cơ thể là gì? Người đời lại đi tìm một mùi vị đặc biệt nào đó của Cà rem (kem).

Ngài Kabir đã nói:

- *“Không có ai là kẻ thù của các con cả, kẻ thù của các con chính là những đồ vật không cần thiết mà các con đang chạy theo.*
- *Hãy loại bỏ tất cả những gì không cần thiết, các con sẽ tự do, tiêu dao, tự tại khắp nơi”.*

Chính theo đuổi những vật không cần thiết là kẻ thù thật sự của các con.

Những gì là cần thiết cho thân thể này? Nếu các con đòi hỏi nước để tắm, nó là một điều cần thiết. Cơ thể cần bơ trong (pure

ghee), thay vì những thứ này các con lại nhét đầy cơ thể thể với đồ phế thải, rác rưởi. Có tốt lành gì không những loại đồ ăn rác này? Người đời dùng cái gì để gội đầu? Họ dùng nước gội đầu, nó chỉ là nước, xà bông. Những “*bịch tri thức*” này (chỉ người) đã khám phá ra những vật không cần thiết và vì những vật như thế mà niềm vui sống trong tâm bị suy giảm: Đấng Đại Giác Chí Tôn đã dạy rằng, nếu có sự khác biệt từ 5 đến 10 phần trăm giữa niềm vui trong tâm và niềm vui lệ thuộc vào vật chất bên ngoài thì có thể chấp nhận được, nhưng ở đây sự khác biệt lên tới 90% lệ thuộc vào vật chất bên ngoài, nên không thể chấp nhận sự khác biệt lớn lao này. Chúng là không cần thiết và rốt cuộc nó sẽ giết chết các con, và các con sẽ phải đau khổ trong quá trình diệt vong này. Ngày nay có quá nhiều những nhu cầu giả tạo được sáng chế ra.

Người đời lo lắng nếu các cửa tiệm đóng cửa trong một giờ. Nếu các con hỏi họ, họ nói là họ cần cà rem và thuốc là. Điều này không phải gây thêm sự lệ thuộc vào những vật không cần thiết hay sao? Chính vì nội tâm của con người không có hạnh phúc nên họ mới đi tìm hạnh phúc nơi vật chất bên ngoài. Những niềm vui sống có được từ nội tâm giờ đã mất hết rồi. Đừng hủy hoại niềm vui an nhiên tự tại có sẵn nơi tâm của các con. Người đời đã phí phạm, đã giết chết niềm vui thiêng liêng này, thì làm sao mà nó có thể biểu lộ ra được. Sống đời hồn nhiên, an nhiên, tự tại và giả tạo bên ngoài, cái nào tốt hơn? Người trẻ tuổi hay bắt chước người khác. Người nước ngoài đến Ấn độ sống theo cách sống của chúng ta; nhưng vài người Híp-pi sống khác đời đến đây và giờ đây chúng ta lại bắt chước họ. Làm sao mà các con có thể gọi đó là sống thật được?

Người đời phàn nàn khi có sự thiếu hụt đường cát trắng hay đường vàng. Tại sao các con phải than phiền về thực phẩm? Bao lâu mà các con có bao tử, các con sẽ có cách tìm ra thực phẩm. Các con sẽ tìm được đủ thức ăn để thỏa mãn mỗi cái răng của các con. Các con có những loại răng nào? Có loại chuyên xé thức ăn, có loại cắt, có loại nhai. Thiên nhiên cung cấp cho các con mọi thứ. Và mắt của các con thật kỳ diệu biết bao. Các con có thể trả hàng triệu đô

để có thể tìm được cặp mắt như thế không? Không, các con không thể. Có người dầu có hàng triệu đô vẫn than phiền. Họ không nhận ra được giá trị tất cả những vật quý giá mà đại tự nhiên đã ban cho họ. Một người có thể vui lòng hả dạ nếu họ chỉ học được giá trị quý báu của đôi mắt mà họ có.

Răng của các con một lúc nào đó sẽ không phục vụ các con nữa. Các con cung cấp thức ăn, nước uống cho thân thể này, và tuy vậy nó sẽ chết; chết là tác động của Đại Tự Nhiên tịch thân và lấy lại những gì nó đã ban cho. Khi các con qua đời, các con để lại tất cả sau lưng trừ nghiệp mà các con đã tạo ra với gia đình, với khách hàng, với những người cộng sự trong việc làm ăn của các con. Đáng Đại Giác Chí Tôn đã cảnh báo “các con phải chết. Các con ơi! Phải biết rõ thật chất của kiếp sống. Có được xác thân người một lần nữa là cơ hội cực kỳ hiếm hoi”.

Nghệ thuật sống không thể tìm thấy nơi thời đại của chu kỳ mạt kiếp này. Hãy để đường giải thoát qua một bên. Một người ít ra không cần phải biết sống như thế nào xứng đáng với kiếp người quý giá này hay sao?

Làm Người Phải Hiểu Rõ Đường Sống Tốt Lành

Thầy luôn luôn nhận biết rõ ràng những tương giao hành xử trong cuộc sống thế gian. Chẳng có công ty chế tạo máy khâu thanh hay đồng hồ nào làm tiền được Thầy. Thầy không bao giờ mua những loại đồ này. Những đồ vật này có gì hữu dụng không? Chúng không có nghĩa lý gì. Đồng hồ đeo tay có công dụng gì khi nó chỉ gây nên khó khăn và tâm bất an mỗi khi xem nó? Có những trẻ con trở nên rất khó chịu mỗi lần nhìn thấy ba của chúng. Nếu chúng nó chơi đùa trong lúc chúng phải làm bài học, chúng sẽ lo sợ lính quỳnh khi cha của chúng bước vào phòng. Đồng hồ đeo tay là như thế đó. Nó như vậy, tại sao không bỏ nó cho rồi? Máy khâu hình

(TV) và thu thanh (Radio) là sự điên khùng rõ ràng của thời hiện đại.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhà nào cũng có máy thu thanh cả.

DADASHRI: Cái đó thì khác. Chuyện gì xảy ra khi không có Chân Trí nhận thức rõ ràng về Chân Cảnh Giới của Linh hồn (Gnan)? Mê chấp (moha) sẽ nổi lên. Đó là mê chấp khi các con mua sắm những thứ không cần thiết và, dè xẻn, hà tiện đối với những gì cần thiết cho niềm vui sống tự nhiên.

Nó giống như điều này, nó giống như mua củ hành, nhúng si-rô. Trước hết các con phải quyết định các con muốn ăn củ hành hay lớp đường áo xung quanh. Củ hành phải được ăn không có đường, nếu không như vậy thì chuyện ăn nó chẳng có mục đích gì. Tất cả đều là chuyện điên khùng. Người đời thiếu nhận thức và phương hướng cho sự tạo thành quyết định của họ. Nếu một người nhìn thấy người khác ăn củ hành nhúng đường họ sẽ ăn như vậy. Củ hành sẽ không có hữu dụng gì khi đem nhúng đường. Người đời không có nhận biết gì, không có gì khác hơn là hoàn toàn bị vô minh che lấp trong tâm. Họ đi loanh quanh với niềm tin “ta là cái này, cái nọ”. Ai sẽ nói cho họ biết họ không phải như thế? Cả đến một người chăn bò đơn sơ vẫn có niềm tin như vậy vì hắn làm chủ hai con bò cái và hai con bò đực. Hắn tin là hắn có địa vị cao hơn chúng. Hắn có thể đối xử với chúng bất cứ cách nào mà hắn muốn. Nếu một người đàn ông chẳng có quyền hành với ai, hắn sẽ xử sự như là ông chủ của vợ hắn. Làm sao đối xử với người thiếu cẩn trọng không biết phân biệt cái gì là phải, cái gì là trái. Để chuyện đời sống giải thoát qua một bên, một người ít ra phải biết nhận ra cái gì là lợi và cái gì là hại trong đời sống hằng ngày.

Các con nên dùng tấm trải giường nằm bằng vải mà các con mua hơn là dùng tấm trải giường bằng lụa mà người khác cho các con. Các con có thể hỏi, lợi ích của việc làm như thế là gì? Lý do đằng sau điều này là, nếu các con dùng những gì mà các con không

phải trả tiền, các con sẽ quen với nó, và khi không có đồ xài không tốn tiền nữa, các con sẽ gặp khó khăn. Thói quen cũ khó bỏ. Mọi người trên thế gian này dùng đồ vật mà không có nhận thức rõ ràng, không có chánh niệm. Nếu chúng ta đòi hỏi một vị sư trưởng chân tu nằm ngủ trên giường nệm sang trọng, ngài sẽ cảm thấy rất khó chịu và không thể ngủ ngon qua đêm được. Có người quen ngủ trên chiếu, có người quen ngủ trên nệm. Đấng Chí Tôn không chấp nhận khổ hạnh của những vị xuất gia tu hành. Ngài cũng không chấp nhận người tại gia sống xa hoa. Đấng Chí Tôn dạy rằng chỉ có hành xử trong chánh niệm là đúng mà thôi. Nếu không có nhận chân rõ ràng với Chánh niệm và các con tạo thành thói quen thì nó trở nên vô nghĩa.

Trước hết các con phải hiểu rõ những liên lụy trong mỗi đường tu thân sống Đạo, sau đó các con mới quyết định đi theo con đường nào. Nếu các con không hiểu, cứ hỏi Dada, Ngài sẽ nói cho các con biết đường nào hiểm trở và đường nào đúng, thích hợp. Sau đó các con có thể đi theo đường đó với ân thiêng hộ trì của Ngài.

Các Con Sẽ Sống An Vui qua Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử Trong Cuộc Đời

Có một người đến yêu cầu thầy ban ân phước vì ông ấy không hiểu gì cả. Thầy đề bàn tay của thầy lên đầu của ông ấy và nói: *“Được rồi. Từ đây trở đi hãy mở cửa hàng phân phát niềm vui sống. Hãy bỏ cửa hàng cũ đi”*. Cửa hàng phân phát niềm vui sống là gì? Đó là nơi các con có thể cho người khác niềm vui sống, ngay khi các con vừa mới thức dậy vào buổi sáng. Không được có những loại giao tiếp nào khác. Ông ấy hiểu rõ điều này và bắt đầu thực hành ngay, và trở thành một người đầy ắp niềm vui sống. Khi các con bắt đầu mở cửa hàng phân phát niềm vui sống, niềm vui sống sẽ đến với các con và cả những người nhận niềm vui từ các con. Các con

có cần đến một tiệm khác để mua kẹo không, khi các con là chủ của một tiệm kẹo? Các con sẽ ăn kẹo bất cứ khi nào các con muốn. Cũng giống như vậy, nếu các con mở cửa hàng phân phát niềm vui sống, các con sẽ không có bất cứ khó khăn nào.

Các con có thể bắt đầu bất cứ việc gì các con muốn. Nếu các con không thể làm việc này mỗi ngày, ít ra cũng phải làm mỗi tuần một ngày như vào Chúa nhật chẳng hạn. Các con sẽ tìm thấy khách hàng muốn có niềm vui sống đến với các con. Luật Khoa học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (vyavasthit) chắc chắn sẽ đưa khách hàng đến với các con. Vyavasthit sẽ đưa khách hàng đến với các con tùy theo những gì mà các con quyết định.

Người đời kinh doanh những gì mà họ quan tâm. Người thích ăn kẹo sẽ mở tiệm bán kẹo. Người đời thích chuyện gì? Niềm vui sống. Như vậy tại sao các con không mở cửa hàng vui sống để các con có thể ban phát niềm vui sống cho người khác và đồng thời có được niềm vui sống nơi chính cửa hàng của mình nữa. Các con cứ mặc tình ăn, uống và vui hưởng, đừng mời gọi phiền não bằng cách luôn nghĩ về tương lai. Nếu một người được lá thư nói Nguyễn V. Y sẽ đến thăm họ, họ sẽ bắt đầu nghĩ ngợi đủ chuyện, mặc dầu Nguyễn V. Y chưa tới.

Dada này là Bạc Đại Giác Chân Nhân. Làm sao mà cửa hàng của Ngài điều hành một cách thành công suốt cả ngày? Vì cửa hàng của Ngài là cửa hàng phân phát niềm vui sống. Ngài ban niềm vui sống cả cho những người ném đá vào Ngài. Người ném đá đâu có nhận biết nơi mà họ ném đá vào là một cửa hàng phân phát niềm vui sống và họ không nên làm chuyện đó. Họ chỉ nhắm mắt và ném đá mà thôi.

Cả khi các con quyết định không làm cho bất cứ ai đau buồn, người khác không làm cho các con đau buồn hay sao? Lúc đó các con sẽ làm gì? Thầy sẽ chỉ cho các con cách xử sự trong tình huống như thế. Mỗi tuần một ngày, hãy đóng cửa phòng nhận thư của các con và không nhận bất cứ thư của ai và cũng không gửi bưu phiếu

cho người nào cả. Nếu có người nào đó tình cờ gửi thơ cho các con, hãy để nó qua một bên, và nói phòng thơ hôm nay đóng cửa, tôi sẽ xem xét nó vào ngày mai. Phòng thơ của Thầy lúc nào cũng đóng cửa.

Tại sao người đời cư xử với nhau tốt đẹp vào ngày Tết. Vì họ có sự thay đổi trong niềm tin của họ vào ngày đó. Họ quyết định rằng họ muốn sống ngày đó một cách vui sướng và do đó niềm tin của họ thay đổi và đó là lý do họ có thể sống một ngày vui vẻ. Các con là ông chủ, do đó các con cũng có năng lực xếp đặt ngày sống như thế. Nếu các con quyết định rằng các con không muốn thô lỗ với bất cứ ai, thì các con sẽ không có khả năng xử sự thô lỗ ngày đó. Các con phải thực hành và duy trì luật sống đó mỗi tuần. Hãy đóng cửa phòng giao dịch thơ từ một ngày và sống thư giãn. Cứ để người đời phàn nàn ngày đóng cửa đó.

Thù Hận Bị Loại Từ, Hạnh Phúc Sẽ Tăng Trưởng

Chỉ có ý định không làm bất cứ ai bị tổn hại hay đau buồn là được coi như thành tựu thật sự trong cuộc đời. Các con phải xác định ý muốn như thế vào mỗi buổi sáng. Hãy chấp nhận mọi ngược đãi của bất cứ ai đối xử với các con mà không cố gắng phân tích các con đã làm gì để phải chịu ngược đãi như thế. Nếu các con chấp nhận điều đó thì nghiệp báo của các con sẽ được xóa liền. Nếu các con không chấp nhận và lại trả đũa, phục thù thì nghiệp lại bị kết thêm để phải trả vào đời sau nữa, đó là điều mà chúng ta gọi là kết thêm nghiệp (roonanubandha). Thay vì, giải nghiệp giúp ổn định cuộc sống, người đời lại trả thù với sức tạo nghiệp mạnh hơn gấp bốn lần. Đáng Chí Tôn dạy bảo các con rằng “hãy cho người khác những gì mà các con thích nhận”. Đừng làm cho kẻ khác những gì mà các con không muốn người khác làm cho các con (Kỷ sở bất dục vật thi ư nhân). Nếu có một người nào đó nói với các con

“Ông/Bà là một người tốt”, các con phải nói lại “Ông/Bà cũng là người tốt.” Nếu các con nói theo cách đó thì sẽ làm cho họ hài lòng.

Toàn thể cuộc sống thế gian này chỉ là để dàn xếp nghiệp báo đã tạo nên từ tiền kiếp mà thôi. Bất cứ tình cảnh nào tạo ra thù hận đều phải được giải quyết ổn thỏa, dầu các con trở thành mẹ chồng, người vợ, người con hay thành con bò. Các con có thể trả tiền hàng chục triệu để mua một con bò, nhưng nó lại chết ngay ngày hôm sau. Chu kỳ bất tận của kiếp sống trong dòng sinh tử luân hồi là do lòng thù hận, báo thù tạo nên. Thù hận, báo thù là lý do tại sao đường giải thoát của các con bị chặn lại. Người Ấn tạo ra thù hận ngay trong gia đình của họ, trong khi người Hồi tranh cãi bên ngoài nhà của họ. Họ chẳng bao giờ tạo hận thù với những người trong nhà. Họ biết họ không thể gánh chịu hậu quả của việc đánh nhau với những người sống chung một phòng với họ qua đêm. Nghệ thuật sống là không tạo thù hận với bất cứ ai và được sống đời an vui, tự tại. Đó cũng chính là lý do một số người từ bỏ cuộc sống thế gian và trốn chạy khỏi những rắc rối của cuộc đời. Tuy nhiên, một người không thể chạy trốn trách nhiệm bằng cách này. Ngay từ lúc sinh ra cuộc đời trở thành bãi chiến trường cần phải được nhìn thẳng, đối mặt. Thay vì vượt qua cuộc chiến của đời sống với thắng lợi, người đời lại chìm đắm, sa ngã vào đời sống xa hoa, tiện nghi của thế gian để trở thành nạn nhân của nó.

Hãy tùy duyên hoà ứng thuận xử trong chánh niệm với những người sống xung quanh các con ở trong gia đình, ngoài gia đình, trong văn phòng hay nơi công cộng. Ở nhà khi ăn cơm, nếu có món ăn các con không thích hãy ăn một cách nhã nhặn. Đừng làm phật lòng bất cứ ai. Hãy ăn bất cứ món ăn nào để trên bàn của các con. Cái gì trước mặt các con là một sự kiện có liên hệ đến các con, và nếu các con đẩy nó ra không dùng thì các con là người phải trả giá cho chuyện làm của các con. Do đó, khi có người đưa cho Thầy thức ăn mà Thầy không thích, Thầy cũng dùng ít ra cũng vài ba miếng. Nếu con không ăn là các con khởi tâm đối nghịch với chính thức ăn và với người nấu nướng thức ăn và mang lên phục vụ các

con. Thức ăn sẽ hỏi “Ta đã làm gì sai lầm. Ta đến với người, tại sao người làm nhục ta. Cứ ăn những gì người thích nhưng đừng làm nhục ta”. Các con không phải tôn kính thức ăn hay sao? Có người mang đến cho Thầy loại thức ăn Thầy không thích, nhưng Thầy tôn trọng nó. Thường thì nó không đến với các con, nhưng khi nó đến các con phải kính trọng nó. Thức ăn này là của chính các con (các con đã tạo nên từ tiền kiếp), do đó khi các con gây sự với những gì được phục vụ trên bàn ăn của các con, thì điều đó sẽ làm tăng lên hay suy giảm niềm vui sống của các con?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nó làm suy giảm ạ.

DADASHRI: Tại sao các con lại đối xử với sự vật với cách làm giảm đi niềm vui sống của các con. Các con không thể hành xử với tình cảnh của cuộc sống với cách làm cho niềm vui sống của các con suy giảm. Nhiều lần Thầy được phục vụ với loại rau cải mà Thầy không thích, nhưng Thầy vẫn ăn và nói rằng rau thiệt là ngon.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, điều đó không phải là lừa dối hay sao? Khi Thầy nói Thầy thích một điều gì đó mà thật ra Thầy không thích, đó không phải là tự làm yên tâm một cách không cần thiết hay sao?

DADASHRI: Đó không phải là tự làm yên tâm một cách không cần thiết. Thực phẩm sẽ được nuốt một cách dễ dàng hơn nếu các con nói thích nó. Khi các con nói các con không thích nó, các con sẽ làm phật lòng rau cải, cả đến người nấu, và mấy đứa con của các con nữa, sẽ để ý đến cách xử sự của các con, cả chúng nó cũng sẽ đánh giá các con.

Cả chính trong gia đình của Thầy không ai biết Thầy thích điều gì, không thích điều gì. Có phải sự nấu nướng thật sự nằm trong sự kiểm soát của người nấu hay không? Thực phẩm được dọn lên bàn là tùy thuộc vào Luật Nhân Duyên Sinh Thành của người ăn. Do đó, một người không nên can thiệp bừa bãi với nó.

Xa Hoa thì Nhiều Nhưng Hạnh Phúc Không Có

Ăn uống nơi Khách sạn hay Nhà hàng có thể dẫn đến bệnh kiết lỵ. Khi các con đến Khách sạn hay Nhà hàng ăn uống, hậu quả của nó từ từ tích lũy nơi cơ thể của các con, và lâu ngày chầy tháng nó sẽ dẫn đến bệnh kiết lỵ. Hậu quả bị đau bao tử sẽ xuất hiện trễ hơn một chút, chính Thầy đã kinh nghiệm được điều này. Lúc trước Thầy thường hay bảo mọi người đừng ăn uống ở Khách sạn. Có lần Thầy đến một nơi sản xuất bánh kẹo và nhìn những người làm bánh kẹo, thầy thấy bụi bặm và mồ hôi rơi xuống bánh kẹo mà họ đang làm. Ngày nay, cả thức ăn làm tại nhà cũng không hợp vệ sinh, có phải như vậy không? Tay chẳng rửa sạch khi nhồi bột, móng tay thì đầy cáu bẩn. Ngày nay, họ không cắt móng tay, có phải như vậy không? Có nhiều phụ nữ để móng tay dài. Thầy hỏi họ có lợi ích gì khi để móng tay dài. Thầy nói với họ nếu để móng tay dài như thế chắc có lợi ích nào đó, như tạo ra nghệ phẩm phải không? Lúc đó họ nhận ra rằng để móng tay dài chẳng được lợi ích gì và họ đồng ý cắt bỏ. Người đời thật lạ lùng. Họ để móng tay dài, và đi loanh quanh với thiết bị nghe để trong lỗ tai. Họ không biết niềm vui sống ở đâu. Họ có biết về Linh Hồn của họ không? Tất cả hiểu biết của họ đều là những gì người thế gian dạy họ mà thôi.

Nơi thế gian có bao nhiêu phồn thịnh và vinh quang để họ vui hưởng. Họ đi xe giường nằm hai tầng với giá hàng triệu đồng mà thật ra chỉ dùng vài ba chục ngàn để đi xe thường cũng được. Chỗ ngồi tiện nghi lắm. Các con không có chỗ ngồi như thế cả trong nhà của các con. Người đời có nhiều phước báo, nhưng họ không biết hưởng phước báo của họ như thế nào. Nếu không như thế thì làm sao người Ấn vui hưởng đi xe khách với giá hàng triệu đồng cho được. Khi các con đi xe hơi, các con có bị bụi phủ đầy mình không? Chắc là không vì chúng ta không còn đường đất nữa. Chân của các con không bị lấm bùn nữa. Thời xưa, chúng ta chỉ có đường đất. Cả ông vua đi bộ về nhà chân cũng bị bụi phủ đầy. Người đời ngày nay

có nhiều xa hoa hơn cả ông vua ngày xưa, nhưng họ không biết làm thế nào để vui hưởng xa hoa, có như vậy không? Thân của họ ngồi trong xe nhưng nội tâm của họ lại bất an.

Đời Sống Dễ Dàng Tự Nhiên

Cứ thật mà nói không có gì là đau khổ cả. Và khi nào có đau khổ thì đó là hậu quả của hiểu lầm mà thôi. Có bao nhiêu chúng sinh trên thế gian này? Có vô số chúng sinh nhưng không một ai than phiền: “Tôi bị thiếu thốn,” trong khi người điên, khủng lúc nào cũng than phiền. Có bao nhiêu sinh vật sống nơi đại dương chết đói? Có bao giờ các con thấy một con quạ bị chết đói? Không có, chúng chỉ chết vì tai nạn hay khi tuổi sống đã hết mà thôi. Có bao giờ các con nhìn thấy một con quạ bị ốm o gầy mòn vì đói. Chó có bao giờ uống thuốc ngủ không? Chúng ngủ thật yên lành. Chỉ có con người ngu si mới phải uống 20 viên thuốc mới ngủ được. Giấc ngủ là bản năng thiên phú tự nhiên. Trong giấc ngủ có niềm vui chân thật. Bác sĩ, biên toa thuốc ngủ để gây mê người bệnh, bị gây mê giống như bị đầu độc với rượu. Có bao giờ các con thấy một con quạ bị cao huyết áp không? Chỉ có con người đáng thương bị khốn khổ và chỉ có con người mới cần trường Cao đẳng để học biết sự vật.

Ai dạy chim làm tổ xinh xắn. Học sống với đời tự động xảy ra. Vâng, đối với Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn thì phải cần nỗ lực tinh tiến, nhưng đối với chuyện đảm đương cuộc sống thường ngày thì không cần phải nỗ lực gì cả. Chỉ có con người là thông minh quá cỡ. Thú cầm có trống mái và con nhỏ không? Chúng có cần làm đám cưới với nhau không? Chỉ có con người là cảm thấy cần phải có vợ, con. Chỉ có con người là tích tụ tài sản và làm đám cưới cho con. Các con thật là những kẻ đáng thương ! Tại sao, các

con không thực hiện Đạo Sống hướng về Chứng Thật Chân Cảnh Linh Hồn? Không có cái gì khác đáng được thực hiện trên cõi đời này. Tất cả những gì mà các con đã thực hiện cho đến giờ không có gì đáng giá khác hơn là than khóc trong đau buồn tiếc nuối mà thôi. Ai dạy trẻ con ăn cắp? Tất cả đều ở trong nghiệp chủng tử mang theo từ tiền kiếp. Tại sao lá của cây sầu đâu (neem) lại đắng như thế. Tại vì chất đắng nằm nơi hột của cây sầu đâu. Chỉ có con người là nhiều đau khổ, và đau khổ là nằm trong nghiệp chủng tử tạo nên từ tiền kiếp, nhưng không thể kết án họ được. Cho đến thời kỳ thứ tư của chu kỳ mạt kiếp này, con người còn có đời sống an vui. Chúng ta giờ đây trong giai đoạn thứ năm, an nhiên tự tại không thể có được mặc dầu trải qua công phu tu tập cực kỳ khắc khổ. Do đó, đi tìm cuộc sống hòa hợp an vui trong chu kỳ của thời mạt kiếp này là một lầm lẫn.

2. TỪ TÂM PHỔ ĐỘ

Hai Sinh Hoạt Quan Trọng Nhất Trong Kiếp Sống

Mục đích của kiếp sống người là gì? Là để hoàn toàn thoát khỏi khổ cảnh của sinh tử luân hồi. Tức là Thực Chứng Chân Cảnh Tuyệt Đối của Linh Hồn Thanh Tịnh, nhưng nếu các con chưa tiếp thọ được Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh thì các con hãy sống vì người khác. Chỉ nhờ hai công nghiệp này mà một người được sinh ra ở Ấn độ. Có ai hướng về hai mục đích đó để sống theo đó hay không? Thay vì như thế, người đời đã khám phá ra nghệ thuật sống từ con người trở thành cảm thú bằng cách vận dụng lừa đảo, dối trá để đoạt lợi.

Tình Thương Giúp Người Tạo Nên Phước Báo

Cho đến lúc các con thành tựu giải thoát chỉ có làm phước là

thân hữu của các con mà thôi, làm ác là kẻ thù của các con. Giờ đây các con phải quyết định là các con muốn có bạn hay thù, và sau đó đến hỏi Thầy các con phải làm thế nào để các con có thể đối phó với ngộ cảnh bạn hay thù trong cuộc sống. Nếu một người thích ngộ cảnh tạo nên ác nghiệp thì Thầy sẽ nói với họ rằng họ có thể làm bất cứ điều gì mà họ thích, họ có thể sống trên sự đau khổ của người khác và đến bất cứ nơi nào mà họ muốn, và họ có thể lo lắng về hậu quả của chúng sau này. Tuy nhiên, nếu các con muốn có một người bạn để cùng tạo phước thì Thầy sẽ bảo họ học theo cách sống của cây cối. Cây có hưởng thụ trái của chúng không? Một bụi hoa hồng có hưởng thụ hoa của nó không? Không có chút nào cả. Có thể khi chúng ta không nhìn? Chúng có ăn trái của chúng không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ.

DADASHRI: Cây cối hiện diện nơi đây là để phục vụ con người bằng cách cung cấp hoa trái. Nhưng làm thế nào để cây hưởng lợi từ việc đó. Chúng sẽ tiến hóa để có thân tướng của đời sống cao hơn. Và con người cũng tiến cao hơn nhờ sự giúp đỡ của chúng. Ví như, nếu các con ăn một trái xoài, thì trái xoài sẽ mất gì và các con sẽ được gì từ đó. Các con được niềm vui ăn xoài và niềm vui này giúp hướng sống tốt đẹp hơn của các con được tăng trưởng, và nhờ ý muốn sống tốt đẹp hơn này mà các con đã tạo được, ví như 100 điểm phước đức. Từ một trăm điểm này, cây Xoài hưởng được 5 điểm nhờ cho con trái, và 95% con được hưởng để tiến cao hơn. Do đó khi các con chia sẻ với người khác thì họ sẽ được tiến cao hơn và nhờ thế mà các con không tụt lùi, và các con cũng sẽ tiến lên cao hơn. Cây cối thật sự nói với các con “hãy vui hưởng tất cả những gì của chúng tôi.”

Do đó, nếu các con thích cuộc sống thế gian này và có khả năng trả giá để sống nơi thế gian này, hãy thực hành công phu Thương Yêu Quên Mình Giúp Người (từ tâm) với năng lực thân, ngữ, ý của các con (yoga), hay dùng năng lực của thân, tâm, ý, trí để giúp ích cho người khác (upyoga). Nếu các con không dùng những khả năng

này để giúp ích người khác, thì hãy dùng chúng để giúp những người trong nhà của các con.

Tại sao chó mẹ có được đồ ăn? Nó nhận đồ ăn vì nó chăm sóc chó con của nó, và Đấng Chí Tôn cư ngụ trong chúng. Thế gian vận hành trên chính nền tảng này. Cây cối lấy thức ăn từ đâu? Cây cối có nỗ lực cố gắng để có được thức ăn hay không? Chúng chẳng bao giờ thiên chấp hay bị cảm kích với bất cứ ai. Có bao giờ chúng nhạy cảm; chúng chẳng bao giờ cảm thấy như đi cả dặm đường để đến sông uống nước.

Hành Thiện Giúp Người Là Tự Giúp Mình

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Những hành động hay cách sống nào được gọi là thiện đức trên thế gian này. Chúng có thể được định nghĩa không?

DADASHRI: Có thể được chứ. Cách sống của cây được coi là cách sống tốt lành tuyệt đối vì cây không bao giờ cảm thấy mình là “Người làm” (*doership – chủ động việc làm của mình*). Chúng có sự sống bên trong của chúng. Chúng cho người khác trái của chúng. Các con phải làm giống như vậy. Các con sẽ tiếp tục nhận trái của các con: trái của tâm, thân và ngôn ngữ mà các con đã cho ra. Các con cứ tiếp tục nhận được khi các con không ngừng cho ra mà chẳng lấy lại gì cả. Các con sẽ không có bất cứ khó khăn nào để có được những thứ cần thiết cho đời sống, nhưng nếu chính các con vui hưởng những thành quả của các con mà thôi thì các con sẽ gặp phải khó khăn. Người chủ của cây xoài sẽ làm gì nếu cây xoài ăn trái của nó? Ông sẽ không đón nó hay sao? Cũng giống như vậy, người đời ăn thành quả của họ, không chỉ có thế, mà họ còn đòi tiền cho việc đó nữa. Họ ăn vài ba chục ngàn chỉ để điền đơn cho người khác. Hãy thử nhìn xem một nước như thế nào khi nhờ cố vấn về pháp luật không phải tốn tiền. Thật ra, những người nhờ cố vấn còn được

ăn uống không tốn tiền nữa. Trong làng nếu có việc tranh cãi thì người giàu có, thường là người đứng đầu việc kinh doanh trong làng sẽ làm trọng tài phân xử. Ông sẽ giúp hai bên tranh cãi gặp nhau và giúp họ giải quyết với nhau. Nếu có chuyện nợ nần phải dàn xếp ổn thỏa, ông sẽ xếp đặt để một phần của số nợ được trả bằng tiền mặt và phần còn lại được trả từ từ thành nhiều lần. Xong cả ba đều ngồi ăn cơm chung với nhau, rồi ai về nhà nấy. Ngày nay có thấy luật sư nào giống như thế không? Do đó, phải biết thời cuộc và hành xử thích hợp. Nếu các con dùng đời sống của các con chỉ cho lợi ích của các con mà thôi, thì các con sẽ bị khổ não lúc lâm chung. Các con sẽ không thể rời bỏ cuộc đời và tài sản của các con một cách an vui tự tại được.

Nếu các con dùng đời sống của các con để làm lợi ích cho người khác, các con sẽ không gặp phải bất cứ khó khăn nào, và tất cả những điều mong cầu của các con sẽ được toại nguyện. Tuy nhiên, nếu các con loanh quanh, đuổi theo sự vật cho lợi ích của chính các con mà thôi thì sẽ không có mong ước nào được thỏa mãn, cách sống đời như thế sẽ không để cho các con ngủ ngon được. Những người kinh doanh ngày nay thường bị mất ngủ nhiều ngày, vì họ không làm được chuyện gì khác ngoài lừa đảo và cướp bóc người đời.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người đời muốn dùng lời khuyên hướng dẫn người khác sống đời tốt đẹp, nhưng người khác lại không chấp nhận lời khuyên của họ hay nghe họ. Chúng con có thể làm gì về chuyện đó?

DADASHRI: Nếu một người với thật lòng Thương Yêu làm việc từ thiện giúp người mà còn mong cầu người thọ nhận hiểu mình thì họ đang phán xét người thọ nhận. Đừng mong cầu sự hiểu biết của người mà các con tìm cách để giúp đỡ. Cây xoài cho mọi người trái của nó nhưng tự nó ăn được bao nhiêu trái của nó?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chẳng có ăn trái nào cả.

DADASHRI: Như vậy, trái xoài là để cho ai vậy?

Người hỏi: Chúng là để cho người khác ạ, kính thưa Thầy.

DADASHRI: Đúng vậy, cây xoài có nhìn xem người ăn quả của nó là người tốt hay xấu không? Trái xoài có đó, cho bất cứ ai nhận nó. Người làm việc từ thiện thật lòng thương người sống đời như cây sinh ra trái để cho mà thôi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng người đời lại kết tội và vu khống chính người giúp đỡ họ. Chúng con có tiếp tục giúp đỡ họ hay không?

DADASHRI: Đúng vậy, đó chính là điều đáng chú ý. Tình Thương Yêu giúp người vong ân bội nghĩa là tình thương yêu chân thật, nhưng người đời tìm đâu ra được một sự hiểu biết như thế? Nếu một người hiểu được điều như thế, họ thật sự có được chân phước đức. Thương yêu giúp đỡ người là cảnh giới thật cao cả và nó là mục tiêu tối hậu của kiếp sống người, và ở Ấn độ, mục tiêu thứ hai của đời người là thành tựu giải thoát khỏi dòng sinh tử luân hồi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trong tình thương yêu giúp đỡ người có sự hiện diện của “cái tôi” không ?

DADASHRI: “Cái tôi” của người sống với công phu giúp người với lòng Thương yêu, luôn luôn nằm trong phạm vi khuông mẫu, cái tôi luôn luôn tùy duyên hoà ứng thuận xử trong mọi hoàn cảnh. Cái tôi của người đời tiền khi giúp đỡ người khác phình ra rất lớn; cái tôi của họ phình to đến nỗi không thể phình to hơn nữa, chỉ chờ bị nổ mà thôi.

Luật Đại Tự Nhiên là như thế này, nó sẽ chăm sóc những ai cho người khác những thành quả của họ. Đó là Chân Trí Khoa Học thậm thâm vi diệu. Lòng thương yêu quên mình giúp người (từ tâm) là Đạo Sống Tương đối trong tương giao của cuộc đời và sau đó là Chân Đại Đạo, tức Đạo Sống với Chân Cảnh Linh Hồn (Atma Dharma). Tinh hoa của kiếp sống người là dùng Thân, Ngữ, Tâm, Ý của các con cho lợi ích tốt lành của người khác.

3. ĐAU KHỔ THẬT CÓ HAY KHÔNG?

Nơi Nào Có Chánh Kiến nơi Đó Không Có Đau Khổ

Người hỏi: Kính thưa Dada, xin Thầy nói cho chúng con biết vài điều về đau khổ. Đau khổ từ đâu mà đến vậy?

DADASHRI: Nếu các con là Linh Hồn Thanh Tịnh thì không có đau khổ. Nếu các con là Nguyễn v. X thì sẽ có đau khổ. Nếu các con là Linh Hồn thì không có phiền não, tất cả đau khổ đều tan biến. Tôi là Nguyễn v X (người đọc thế tên mình vào) là niềm tin sai trái. “Đây là vợ của tôi, đây là mẹ của tôi, cha của tôi, bác của tôi”, tất cả đều là lòng tin mà thôi. Chính lòng tin sai lầm này gây nên đau khổ. Nếu niềm tin sai lầm không còn là lòng tin chân thật sẽ khởi phát, và sẽ không có đau khổ? Những người giống như các con mọi nhu cầu căn bản đều được chăm lo, không phải đau khổ nữa. Tất cả mọi đau khổ đều là hậu quả của lòng tin sai lầm và hiểu lầm.

Định Nghĩa Đau Khổ

Đau khổ thật là khi các con đói, giờ này qua giờ khác mà không có thức ăn, khi các con khát mà không có nước uống. Các con không khổ não hay sao khi bị bức xúc, cần phải đi cầu mà không được đi. Những loại phiền não như thế có thể được coi là đau khổ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, điều đó hợp lý, nhưng nếu Thầy nhìn vào thế giới, cứ mười người thì có chín người đau khổ.

DADASHRI: Không phải chín phần mười là đau khổ, nhưng có thể nói trong một ngàn người, chỉ vài người có được một chút

hạnh phút nào đó mà thôi. Phần còn lại ngày đêm phải chịu đau khổ trong tâm. Nếu các con nướng khoai tây, có bao nhiêu phía của củ khoai bị nướng?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm thế nào học được bài học hữu ích với tình cảnh đau khổ liên miên như thế?

DADASHRI: Nếu các con phân tích bản chất của đau khổ, các con sẽ không cảm thấy đau khổ nữa. Nếu các con thành tâm Sám Hối (pratikraman) một cách rõ ràng, chính xác theo đúng cách đã được chỉ dẫn đối với lỗi lầm đã phạm phải (*nhớ lại hay nhận ra lỗi lầm, thú nhận lỗi lầm, thành tâm sám hối, thành tâm sửa đổi, xin được tha thứ, và quyết tâm không tái phạm nữa*) thì sẽ không cảm thấy đau khổ nữa. Người đời tùy tiện dán nhãn đau khổ lên mọi chuyện mà không suy nghĩ phân tích rõ ràng. Ví như, các con có một bộ ghế sofa đã cũ, và người bạn của các con chưa bao giờ có loại ghế này, vừa mới mua một bộ mới tinh. Khi bà vợ của các con nhìn thấy chúng, bà khen chúng đủ thứ về bộ sofa mới đó và phàn nàn bộ sofa trong nhà cũ quá. Như thế, thì đau khổ vô trong nhà rồi. Chẳng có khó khăn nào cho đến lúc bà ấy nhìn thấy bộ sofa mới, nhưng ngay lúc bà để ý đến chúng, bà mang theo đau khổ với bà.

Nếu bạn của các con vừa xây xong ngôi biệt thự và các con không có, và bà vợ của các con nhìn thấy nó, bà sẽ về nhà nói với các con đủ điều về vẻ đẹp, tiện nghi của ngôi biệt thự mới và các con chẳng bao giờ xây cất gì cả. Đó là đau khổ. Tất cả chuyện như thế là đau khổ tự tạo ra mà thôi.

Nếu Thầy là Chánh án của một phiên tòa, trước hết Thầy làm cho mọi người vui sướng trước khi tuyên án người bị bỏ tù. Nếu Thầy phải kết án một người nào đó đối với tội của họ, Thầy sẽ nói với họ rằng, không thể nào Thầy tuyên án bỏ tù họ ít hơn năm năm được. Và khi luật sư biện hộ yêu cầu bản án nhẹ hơn, Thầy sẽ từ từ thương lượng bản án xuống còn 4 năm, 3 năm, 2 năm và cuối cùng chỉ còn 6 tháng. Với cách này họ sẽ vào tù với lòng vui sướng, chỉ

ở tù có 6 tháng sẽ được thả về. Do đó, chuyện đau khổ chỉ là do lòng tin mà thôi. Nếu ngay từ đầu Thầy tuyên án 6 tháng tù họ sẽ thấy nó quá lâu.

Giữ Lòng Bình Thản Khi Giải Nghiệp Báo

Các con có tất cả niềm vui sống của một bậc đế vương, nhưng có thể làm gì được nếu các con không biết vui hưởng nó như thế nào. Nó giống như bỏ cát trộn với gạo thơm ngon mà các con đã mua với giá đắt. Nếu đau khổ bao vây các con từ phía, các con phải nói với nó “Tại sao các ngươi đến đây ? Ta là người Chân Tu đã thọ Qui Mệnh Lễ tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh của Linh Hồn (mahatma). Các ngươi không được tới đây nữa, hãy đi nơi khác”. Đau khổ sẽ bỏ đi khi các con nói như thế. Nếu đau khổ đến với các con, các con có phải để nó đi vào hay không? Các con phải bảo nó đi nơi khác. Các con sẽ không phạm giới bất bạo động (ahimsa) khi các con làm như thế. Nếu các con sỉ nhục đau khổ và phỉ nhổ, nó sẽ bỏ đi, nhưng các con quá tốt, các con không phải thực hành công phu bất bạo động xa như thế.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đau khổ sẽ không bỏ đi với sự thuyết phục hay sao?

DADASHRI: Không đâu con, các con không thể cư xử hòa hoãn hay thuyết phục nó. Các con phải nghiêm khắc đối với nó. Nếu các con cố gắng xử sự với nó hòa nhã, nó sẽ chống lại các con mạnh hơn và tiếp tục đến thăm các con.

Các con là những người thừa kế sự nghiệp vinh quang của Đấng Chí Tôn Mahavir, hãy để lòng can đảm tuôn tràn từ tất cả các con.

Đừng bao giờ cho phép một chút nhút nhát nào xảy ra và để mọi tình huống khó khăn run sợ trước sự hiện diện của các con.

Mọi đau khổ và khó khăn gặp phải trên đường đời sẽ run sợ khi

thấy các con và tự hỏi làm sao xử trí khi bị nhốt vào trong nhà của các con. Những khó khăn của cuộc đời không phải là chủ của các con. Các con là chủ của chúng.

Làm sao các con có thể là vị Chân Tu (mahatma, người đã tiếp thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn) của Dada cho được, nếu những khó khăn không run sợ với sự hiện diện của các con? Các con có thể nói với những khó khăn *“tại sao chỉ có hai đĩa tụi bây tới đây? Tại sao không đến một lượt năm đĩa? Ta muốn thanh toán tất cả mọi vay trả với tụi bây”*. Chân Trí nói gì? Ngài nói rằng: “Người làm nhục các con, không biết các con (là Linh Hồn Thanh Tịnh). Các con phải nói cho cái tôi tương đối của các con biết *“Người chắc đã phạm một lỗi lầm nào đó, cho nên người ta mới làm nhục người. Cho nên bây giờ phải bình tĩnh và đừng bị kích động”*. Nếu các con làm như thế, nghiệp của các con sẽ được trả. Thay vì, như thế, khi người đời đối diện những khó khăn trong cuộc đời xảy ra, họ trở nên quẫn trí, họ nói: *“chết tôi rồi”*. Tất cả chúng ta đều biết đời người chỉ chết có một lần, những những người ngu si này lại nói *“chết tôi rồi”* lặp đi lặp lại nhiều lần! Có ai chết rồi mà vẫn còn sống nhăn hay không? Người ta không thể suốt đời cứ nói mãi *“chết tôi rồi”*.

Các con chỉ phải biết đau khổ thật sự là gì mà thôi. Tại sao đứa trẻ con này cười to khi bị Thầy tát tai nó mấy lần? Và tại sao nó lại khóc khi các con tai tai nó chỉ một lần. Có phải nó cảm thấy bị đánh đau không? Không phải vậy, nó không khóc vì đau, mà khóc vì cảm thấy bị làm nhục.

Làm sao mà các con có thể coi chuyện này là khổ được? Là khổ khi các con không có gì ăn khi đói, và khi cần kíp đi cầu mà không có cầu. Chính quyền địa phương đã thiết lập cầu tiêu trong mọi nhà. Ngày xưa, không như thế, các con phải mang lon nước với các con vào bụi cây để trút gánh nặng của các con. Ngày nay thì các con có nhà tắm, cầu tiêu ngay phòng ngủ của các con. Cả những lãnh chúa và quân vương ngày xưa cũng không được vui hưởng những phương

tiện như thế. Chính họ cũng phải vào lùm cây. Cả họ khi bị tiêu chảy cũng phải chạy vào lùm cây. Người đời không cần đi loanh quanh than phiền những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc đời. Tại sao phàn nàn một cách không cần thiết như vậy?

Hiều sai gây ra đau khổ. Không có cái gọi là khổ nếu hiểu biết chân chánh được áp dụng. Nếu chân của các con bị nhiễm trùng chút ít, các con phải nhìn xung quanh xem có ai khác bị như thế không. Nếu các con nhìn vào nhà thương, các con sẽ nhận ra đau khổ là gì, trong khi ở đây các con lại đau khổ không cần thiết với chút ít nhiễm trùng. Các con phải tìm hiểu tất cả điều này, không phải như vậy sao? Chuyện gì xảy ra nếu các con đau khổ mà không thấy rõ sự thật? Làm sao có đau khổ cho được đối với người có nhiều phước báo như các con. Các con sinh ra trong gia đình của những người có phước nơi đó, các con được no đủ mà không phải cần cực nhọc chút nào.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, mỗi người đều cảm thấy đau khổ của họ lớn hơn của người khác ?

DADASHRI: Đau khổ đó là tự tạo ra, cho nên các con có thể làm cho nó lớn theo ý muốn của các con. Các con có thể làm cho nó lớn hơn đến 40 lần nếu các con muốn.

Dự Án Đáng Sống Theo

Con người không biết phải sống đời mình như thế nào, họ không biết phải sống như thế nào cho đúng nghĩa. Chìa khóa mở vào đường sống đúng nghĩa đã bị thất lạc, nhưng giờ đây đã khá hơn chút đỉnh. Sau thời cai trị của người Anh, người Ấn đã thư giãn hơn phần nào với lối sống khắt khe của họ và không còn can thiệp vào chuyện của người khác nữa. Trước đây họ không làm gì khác ngoài can thiệp vào chuyện thiên hạ.

Người đời vẫn cứ đau khổ một cách không cần thiết. Không có một Đấng nào ngự trị bên trên các con trong thế gian này. Các con hoàn toàn tự lập. Cả đến những dự tính, những sứ mạng của các con trong cuộc đời vẫn độc lập, nhưng các con phải sống như thế nào để các con không làm bất cứ chúng sinh nào bị một chút tổn hại hay đau buồn nào cả. Các con phải hình thành dự án của các con bao trùm cả thế gian này.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có thể làm được như thế không?

DADASHRI: Có thể chứ. Dự án của Thầy rất lớn. Thầy sống luôn luôn tỉnh thức với ý định rằng không có một chúng sinh nào bị tổn hại hay đau buồn do Thầy gây ra.

Người hỏi: Nhưng điều đó người khác không thể làm được, có phải như thế không, kính thưa Thầy?

DADASHRI: Không thể nào. Nhưng điều này không có nghĩa là con thực hiện dự án làm người khác đau buồn. Không thể có một kỷ luật nào đó để thực hiện sứ mạng của các con với cách gây ra ít tổn hại nhất sao? Thầy không đòi hỏi các con làm việc không thể làm.

Các Con Chỉ Cần Có Ý Định Trong Tâm

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu thật ra không có đau khổ thì làm sao mà một người cảm thấy đau buồn với hành vi của chúng ta?

DADASHRI: Vì người đó không có sự hiểu biết chân thật. Cái đau khổ mà họ cảm nghiệm là vì họ tin là họ đang đau khổ mà thôi. Nếu các con tát tai Thầy, Thầy sẽ không bị ảnh hưởng. Nếu các con tát tai bất cứ ai khác, vì họ tin là có sự đau khổ trong đó, nên họ khổ. Niềm tin sai lầm (ta là Nguyễn V. X) vẫn tồn tại.

Các con cũng phải nhìn vào sự việc từ quan điểm các con sẽ cảm thấy thế nào nếu một người nào đó bạt tai các con. Trong mọi hoàn cảnh luôn luôn nghĩ đến các con sẽ cảm thấy thế nào nếu các con là người nhận tát tai.

Nếu các con mượn 5 triệu đồng từ một người nào đó và tình trạng tài chánh của các con bị kiệt quệ, một ý nghĩ có thể xảy ra trong tâm của các con là *“Đâu có gì lớn chuyện đâu nếu mình không trả tiền cho họ?”*. Tại thời điểm đó các con phải tự hỏi: *“Mình sẽ cảm thấy thế nào nếu có người mượn tiền của mình mà không trả?”* Các con phải giữ biện trí vô tư và công bằng. Nhận biết của các con phải là *“Tôi sẽ cảm thấy bị tổn thương nếu chuyện đó xảy ra cho tôi, cũng giống như vậy, họ cũng sẽ cảm thấy đau lòng do đó tôi thật sự muốn trả nợ mà tôi đã mượn. Nếu ý định của các con là như thế, các con sẽ có khả năng để trả cho họ.*

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trong tâm sẽ nói, họ là tỷ phú và năm triệu có là gì đối với họ đâu? Họ đâu có bị hậu quả nghiêm trọng nếu mình không trả tiền.

DADASHRI: Các con có thể cảm thấy họ không bị lâm vào cảnh khó khăn nào, nhưng đó không phải là điểm chính yếu. Người tỷ phú đó cũng đếm tiền khi họ chi tiền cho con cái của họ. Có bao giờ các con nhìn thấy tiền rơi rớt khắp nơi trong nhà của họ không? Tiền bạc cũng quý giá như mạng sống của mọi người.

Ý định hướng dẫn đời sống của chúng ta phải là *“Không có chúng sinh nào bị tổn hại hay đau buồn với tâm ý, ngôn từ và hành vi của chúng ta”*.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, điều đó có khó khăn thực hiện với người bình thường không?

DADASHRI: Thầy không đòi hỏi các con bắt đầu sống theo cách đó ngay đâu. Tất cả điều Thầy muốn nói với các con là các con cần phải có quyết tâm, hay thật lòng mong muốn không làm bất cứ ai bị tổn hại hay đau buồn. Đó phải là quyết tâm kiên cố của các

con.

4. CƠ CHẾ GIA ĐÌNH

Đây là loại sinh sống gì vậy ?

Các con có sự hiểu biết về cấu trúc gia đình hay không? Ở Ấn độ, chúng ta thiếu sự hiểu biết về cấu trúc của gia đình. Ở nước ngoài, họ không có sự hiểu biết rõ ràng phải làm gì để giữ gìn gia đình. Theo nền văn hóa của họ, khi con cái đến 20 tuổi, cha mẹ bảo chúng rời khỏi nhà và sống tự lập để “*đôi uyên ương cha mẹ*” có thể sống cho chính họ. Họ nói điều đó như thật vậy. Nếu vợ chồng không hợp với nhau họ sẽ dẫn đến ly dị. Ở đâu có loại nói như thế trong văn hóa Ấn độ của chúng ta? Chúng ta phải sống chung với nhau đến hết cuộc đời. Chúng ta gây gỗ, chổng chọi nhau nhưng chúng ta vẫn sống chung với nhau.

Đó không phải là Đạo Sống trong cuộc đời. Điều này không thể được coi là đời sống gia đình. Nếu các con hỏi những bà lớn tuổi của chúng ta sống cuộc đời như thế nào, họ sẽ nói cho các con biết “Hãy bình tâm ăn uống, tại sao các con ăn uống vội vàng?” Trước hết các con phải xác định cái gì là cần thiết cho các con, và sau đó tất cả những gì còn lại là không cần thiết. Các con cũng phải nhận ra chúng nó không phải là điều cần thiết, vì chúng làm cho người ta hoang mang và khiến họ phải uống thuốc an thần để ngủ.

Tại sao xung đột xảy ra trong nhà? Các con không cần phải hiểu tại sao xung khắc với các con xảy ra hằng ngày hay sao? Con trai của các con cãi lại các con, các con đi hỏi bác sĩ để được chỉ dẫn. Làm sao mà bác sĩ có thể giúp các con được khi chính vợ của họ nói ngang ngược lại với họ.

Chúng ta có mọi loại khảo sát, thăm dò, nghiên cứu về vải vóc, gắng tay, về chuyện này, chuyện nọ nhưng không ai tìm hiểu những gì xảy ra bên trong tâm hồn của người đời.

Trong nhà của các con có đầy hương thơm không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Thầy muốn nói gì với hương thơm?

DADASHRI: Các con có giữ được niềm vui sống cho mọi người trong nhà không? Các con có gây gỗ với nhau trong nhà không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ngày nào gây gỗ cũng xảy ra.

DADASHRI: Các con là loại người gì vậy? Các con không thể làm cho người vợ con của các con có được cuộc sống yên lành hay sao? Nếu các con muốn thành tựu giải thoát thì Thầy phải khiển trách các con, và nếu các con muốn được sống nơi thiên giới, Thầy có thể chỉ cho các con đường đơn giản khác để đi, và nơi đó Thầy sẽ đón tiếp các con với lòng tôn kính. Thầy chưa quên ngôn ngữ thế gian. Trong thời quá khứ thường có những ý kiến khác nhau giữa những gia đình khác nhau, nhưng ngày nay sự khác biệt ý kiến xảy ra giữa những người trong cùng một gia đình. Mọi người đều có những hiểu biết khác nhau. Không có nhận biết rõ ràng cái gì là lợi, cái gì là hại trong đời sống.

Cha Không Có Kinh Nghiệm Làm Cha Mẹ Không Có Kinh Nghiệm Làm Mẹ

Người đời không biết cả đến phải sống thế nào để tròn nhiệm vụ làm cha mẹ. Người chồng hứng thú gọi vợ vào xem chuyện đứa con mới vài ba tuổi của họ đang làm “*Đến lẹ lên để xem đứa con trai của chúng ta thông minh đến bậc nào! Nó nhón chân lên, thò tay vào túi áo choàng và lấy tiền ra được. Nó không thông minh sao?*” Đồ điên! Thật là điên hơn mọi người điên khác! Người điên như họ từ đâu đến vậy. Họ đã làm cha rồi mà! Họ không xấu hổ với chính họ hay sao? Họ có biết loại khuyến khích nào đưa con trai họ nhận được không? Đứa trẻ nhìn thấy mọi chuyện và suy nghĩ rằng

nó đã làm được chuyện vĩ đại gì đó. Nhưng chuyện gì đó có đáng được tự hào không? Không có một vài nguyên tắc nào đó sao? Điều này có làm cho nền văn hóa của chúng ta bị suy thoái hay không? Cha mẹ không cần phải nhận biết loại nói chuyện gì thích hợp để khuyến khích một đứa trẻ hay sao? Tất cả những người như thế đều là những người cha không đủ kinh nghiệm, không đủ tư cách để làm cha, những người mẹ không đủ kinh nghiệm, không xứng đáng làm mẹ. Nếu người cha là củ cải, người mẹ là củ cà rốt, hãy cho Thầy biết con người sẽ là gì? Có lẽ nó sẽ trở thành trái táo chăng?

Trẻ Con Đáp Ứng Tốt Lành với Tình Thương

Một người nói chuyện gì đó với con trai của ông, đứa con bất bình và giận dữ đến nỗi nó nói với người cha của nó:

Ba và con sẽ chẳng bao giờ sống hòa hợp với nhau được.

Người cha bắt đầu dịu giọng, xuống nước và nói với người con:

Ba đâu có nói gì sai trái với con đâu, tại sao con lại giận dữ với ba?

Thầy hỏi người cha: “Tại sao ông lại cố sửa chữa bây giờ? Tại sao từ đầu, ông đã xui khiến nó làm như thế. Ông đừng bao giờ xui khiến bất cứ ai làm như thế cả. Những người này rất nhạy cảm và phản ứng rất nhanh. Đừng quấy rầy họ. Đừng nói chuyện gì cả, chỉ ăn, uống và tự vui sống.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, bốn phận làm cha mẹ không phải là cảnh giác con cái khi chúng đi sai đường hay sao?

DADASHRI: Nó giống như vậy nè. Người đời có thể cảnh giác con cái của họ với tư cách là cha mẹ, nhưng ngày nay chúng ta có ai xứng đáng làm cha mẹ thật sự hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ai là người được coi như cha mẹ tốt.

DADASHRI: Cha mẹ đúng nghĩa thật sự sẽ nói cho con họ biết khi chúng đi theo đường sống sai lầm, và nghe xong đứa con tức khắc sửa đổi, không theo đường sai trái nữa. Đó là định nghĩa về

những ai thực sự làm cha mẹ. Nơi nào các con có thể tìm được tình thương yêu như thế ngày nay? Ngày nay cha mẹ không có tình thương yêu. Thế gian chỉ có tình yêu thương mới đem đến vinh quang, thắng lợi thật sự mà thôi. Tình thương yêu của cha mẹ đối với con cái ngày nay có thể so sánh với tình thương của một người chăm sóc hoa kiểng đối với bụi hoa hồng của họ. Làm sao mà các con gọi cha mẹ ngày nay là cha mẹ cho được. Họ là những người cha không đủ tư cách làm cha và những người mẹ không đủ tư cách làm mẹ. Như vậy, tình cảnh con cái của họ sẽ như thế nào? Một người chỉ được cho phép lấy vợ, lấy chồng sau khi thi đậu và cấp chứng chỉ làm cha, làm mẹ. Khi cả chánh phủ cũng không giao cho các con việc làm nếu các con không qua một cuộc thi, xét nghiệm và được chứng nhận có đủ khả năng. Làm sao mà các con có thể lập gia đình mà không có được bằng chứng có đủ khả năng hay sao? Trách nhiệm của cha mẹ còn lớn hơn trách nhiệm làm Thủ tướng của Ấn độ nữa. Làm cha mẹ có địa vị cao cả hơn làm Thủ tướng nữa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, được chứng nhận có đủ tư cách để làm cha làm mẹ là như thế nào?

DADASHRI: Không đủ tư cách được chứng nhận làm cha, mẹ là những người mà con cái của họ không nghe họ, không vâng theo lời dạy của họ, con cái của họ không ưa thích họ và gây khó khăn cho cuộc sống của họ. Có phải cha mẹ của thời này không đủ tư cách, không được chứng nhận hay sao?

Hãy Giữ Yên Lặng và Quán Sát

Một người sống ở vùng Sindh (thuộc Pakistan) hỏi Thầy, ông phải đi làm để nuôi hai đứa con trai của ông. Thầy trả lời: “Tại sao con lại nuôi dưỡng những đứa con như thế? Lẽ ra các con không nên chọn lựa chúng hay sao? Tất cả trái xoài đều là trái xoài, và

trông chúng có vẻ giống nhau nữa cho đến khi các con nếm thử chúng trước khi mua. Nếu các con có hai trái không có mùi vị gì cả, hai trái ngọt, hai trái chua và hai trái xấu xí, làm sao các con lại mong cầu có được nước xoài cùng giống với trái xoài ngọt cho được. Sau đó làm lớn chuyện, tranh cãi có ích gì? Nếu các con đem về nhà hai trái xoài chua, biết được nó chua là Chân Trí Huệ (Gnan). Khi các con ăn nó thấy vị nó chua, hãy quán sát vị đó. Các con phải quán sát tập tính cố hữu của nó (prakruti, inherent nature). Tập tính này không thuộc quyền kiểm soát của bất cứ ai. Tất cả mọi hoàn cảnh hay những chuyện gì xảy ra đều được tạo ra một cách tự nhiên. Không ai có thể can thiệp vào đó, không ai có thể thay đổi nó và nó là Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn của Đại Tự Nhiên (vyavasthit).

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đánh đập có làm trẻ con tốt hơn hay không?

DADASHRI: Chúng sẽ không bao giờ. Nhục hình (hình phạt đối với thể xác) không cải thiện được gì cả. Thử đập cái máy này coi. Nó sẽ bể nát. Trẻ con cũng vậy, chúng sẽ bị bể nát. Nhìn bề ngoài chúng có vẻ nguyên vẹn, nhưng bên trong chúng đã bị bể rồi. Nếu các con không biết làm thế nào khuyên nhủ, khuyến khích người khác, thì các con giữ yên lặng và âm thầm uống trà mà thôi. Chỉ nhìn vào mặt mọi người, quan sát hai ‘bù nhìn’ đánh nhau, các con chỉ phải quan sát chúng mà thôi. Các con không kiểm soát được bất cứ chuyện gì. Các con chỉ là người quan sát mà thôi.

Những người muốn kết nối thêm với cuộc sống thế gian có thể chiến đấu và làm bất cứ những gì mà họ thích, nhưng đối với những người muốn được giải thoát, Thầy bảo họ chỉ nên thấy biết rõ những gì xảy ra mà thôi.

Trách mắng, trừng phạt chẳng cải thiện được gì nơi thế gian này. Người hay chỉ trích chỉ thổi phồng cái tôi của họ với ý nghĩa “tôi đã chửi mắng nó tội bời”. Nhưng nếu các con quan sát kỹ, sự chửi mắng của hấn chẳng có ảnh hưởng gì với người bị chửi mắng

cả. Thau vẫn là thau, đồng vẫn là đồng. Nếu các con cứ đập một món đồ làm bằng đồng mãi làm sao các con có thể giữ nó khỏi bị mất màu sáng. Không thể. Tại sao vậy? Vì bản chất của thau là sẽ mất màu sáng. Do đó, các con chỉ phải giữ yên lặng. Chỉ vì các con không thích một cảnh đặc biệt nào đó trong cuốn phim đang trình chiếu, các con có quyền đi đến đốt màn bạc hay sao? Không được đâu, các con phải quan sát điều đó nữa. Có phải mọi cảnh đều sẽ là đúng, đều làm cho các con thích hay không? Lẽ ra là như vậy, nhưng người đời lại đứng lên và la hét “Hê, nó sẽ giết mày đó, đó sẽ giết mày đó”. Làm như họ đầy lòng thương cảm vậy. Tất cả mọi điều này phải được quan sát rõ ràng. Cứ ăn, uống, nhìn và tự vui sống mà thôi.

Các con Chỉ Cần Cải Thiện Chính Các con Mà Thôi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, học trò công khai phản kháng thầy cô như thế, khi nào chúng mới được cải thiện ?

DADASHRI: Người đau khổ là người có lỗi. Lỗi là thuộc về người đau khổ. Thầy cô và sư phụ là người khờ khạo, mịt mờ và đó là lý do học trò tỏ ra bất kính và xúc phạm đối với họ. Học trò tốt nhưng chính thầy cô và cha mẹ là người ngu xuẩn. Người lớn cứ khăng khăng cố giữ lối sống lỗi thời nên bọn trẻ tự nhiên dẫn đến trả thù. Ngày nay đức hạnh của cha mẹ tụt đến nỗi con cái sẽ thành ngang ngược. Đức hạnh của người lớn suy đồi, và đó là lý do con cái hành động theo cách của chúng. Nếu có sự chuyển hóa tích cực nơi ý tưởng, ngôn từ và hành vi của một người, họ sẽ trở thành Đáng Chí Tôn và nếu sự chuyển hóa trở thành tiêu cực thì họ có thể trở thành yêu quái.

Người đời phá tan mọi việc với nỗ lực cải thiện người khác. Các con phải cải thiện chính các con trước khi các con có thể cải thiện người khác. Làm sao mà các con cải thiện người khác cho được nếu

các con không tự cải thiện chính các con? Do đó, hãy chăm sóc vườn tược của chính các con trước khi nhìn đến vườn tược của người khác. Nếu các con chăm sóc ngôi vườn của chính các con, các con sẽ thu hoạch rất nhiều trái ngon thơm.

Đừng Can Thiệp nhưng Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử

Đời sống thế gian là luôn luôn thay đổi. Nó cứ tiếp tục thay đổi, nhưng thể hệ già hơn lại bị dính chặt vào cách sống già nua cũ kỹ của họ. Các con phải biến chuyển theo thời gian, nếu các con không thay đổi các con sẽ chết trong đau khổ. Các con phải thích ứng, thuận thời. Thầy sống tùy thời xử thuận với mọi người, cả với người trộm cắp. Khi Thầy nói chuyện với người hay ăn cắp họ sẽ nhận ra từ tâm của Thầy. Thầy không bảo một người hay ăn cắp là họ đang làm việc sai trái, vì họ sống theo quan điểm của họ, trong khi người đời thông thường sẽ gọi họ là kẻ nói dối, lừa đảo và đủ loại tên đáng khinh. Nhưng những luật sư của thời này không phải cũng là những người lừa đảo và nói dối hay sao? Họ biện hộ và thắng những trường hợp đầy giả trá. Họ không phải cũng là lừa dối hay sao? Các con gọi một người hay ăn cắp là lừa dối, nhưng làm sao các con tin cậy một người biện hộ cho những trường hợp gian lận. Và làm sao các con tin được bất cứ ai biện hộ cho hành vi của luật sư? Mặc dầu như thế, đời sống của một luật sư vẫn không xuôi chèo mát mái hay sao? Thầy không bao giờ nói với bất cứ người nào rằng họ là người sai lầm cả. Mỗi người đều đúng theo quan điểm của họ. Nhưng các con có thể giải thích cho họ hậu quả của hành vi trộm cắp sẽ là thế nào.

Khi một người lớn tuổi vào một nhà nào đó, họ bắt đầu can thiệp và hỏi đủ loại nghi vấn. “Tại sao các người cần loại TV lớn thế này? Tại sao các người lại cần máy thu thanh? Họ phải chấm dứt sự can thiệp ngu xuẩn như thế và cố gắng thân thiện với những người trẻ tuổi. Thế giới sẽ tiếp tục thay đổi, chẳng có gì giữ nguyên như cũ.

Người trẻ tuổi có khuynh hướng bị thu hút theo những sự vật mới mẻ và dòng sản phẩm mới sẽ nối tiếp bất tận. Sự vật đến rồi đi nhưng người già không nên can thiệp với chuyện đó. Họ không phải làm việc gì không thích hợp với họ. Nếu họ không thích kem họ không phải ăn nó, nhưng nhiều người lại tỏ vẻ khinh khi nó. Ý kiến khác nhau nổi lên là vì thời gian thay đổi. Trẻ con hành xử theo thời. Chính định nghĩa của mê chấp vọng cảnh (moha, illusion) là sự vật tiếp tục đổi mới và sẽ thu hút người ngắm nhìn. Từ lúc còn rất trẻ, từ trí năng suy xét của Thầy, Thầy biết được rằng thế gian này luôn luôn thay đổi hoặc tốt hơn hoặc xấu hơn. Và Thầy cũng biết một cách rõ ràng rằng không ai có khả năng hay quyền năng làm thay đổi dòng chuyển biến không ngừng của thế giới này.

Vì thế, Thầy khuyên các con nên tùy thời thuận xử để thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Nếu con trai của các con đội một loại nón thời trang, đừng nói “mày tìm đâu ra loại nón dị hợm vậy !”; Trái lại, chỉ nên khen con mua ở đâu nón đẹp như vậy. Giá bao nhiêu vậy? Con mua nó lúc giảm giá hả? Xử sự thích ứng là như vậy đó.

Có khi nào các con nhìn thấy những người trẻ tuổi đi loanh quanh với nút nghe để trong tai. Đó là một loại sản phẩm mới đã thu hút những người trẻ đáng thương này và trở thành thời trang của chúng. Đó là một biến thái mới trong sự phát triển của chúng. Nếu hướng sống tinh thần được phát triển, họ sẽ không còn thích thú với nó nữa và sẽ không còn đi ra đường với nút nghe nhạc để trong tai suốt ngày nữa. Sau khi thử nghiệm với sản phẩm thời trang mới một lần thôi, chứ không giữ lâu được. Đó là một loại quyền rũ mới cho thính giác cho nên chúng nghe cả ngày.

Chúng mới bắt đầu đời sống với thân người. Ai đã trải nghiệm đời sống người qua hàng ngàn kiếp sẽ không còn bị quyền rũ hay si mê với bất cứ chuyện gì nữa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người trẻ rất thích sống bên ngoài gia đình.

DADASHRI: Con cái không bị ràng buộc với chúng ta, mỗi

người đều có những ràng buộc riêng tư. Tất cả những gì các con có thể làm là bảo chúng về nhà sớm, và sau đó bất cứ thời điểm nào chúng về nhà là do Luật Nhân Duyên Sinh Thành (vyavasthit) vận hành theo nghiệp lực. Các con phải làm tròn mọi bổn phận của cuộc sống thế gian mà không có bất cứ tâm thái vọng động nào như tham, sân, lừa dối, tự tôn (kashayas). Mọi giao tiếp trong cuộc đời với tâm thái ung dung tự tại không tâm vọng động là giải thoát, và bất cứ giao tiếp nào trong cuộc đời với tâm vọng động (kashayas) là bị cột chặt vào dòng sinh tử luân hồi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đứa cháu của con mỗi ngày ngủ đến 9 giờ mới thức dậy và chẳng làm gì hữu ích cả. Con phải làm gì?

DADASHRI: Chỉ cần lấy mền đắp cho hẩn và bảo hẩn ngủ ngon vì đó là tập tính cố hữu của hẩn. Có người thức sớm làm việc cực nhọc, trong khi có người thức dậy sớm 4 giờ sáng nhưng chẳng thành tựu được gì. Thầy cũng vậy. Trước kia Thầy làm gì cũng trễ hơn thiên hạ; Thầy chỉ rời khỏi nhà lúc nghe chuông vào học để nghe Thầy của Thầy rầy la. Làm sao mà vị đó biết được tập tính cố hữu của Thầy? Bù lon và ốc vặn đều khác nhau.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, thật khó duy trì kỷ luật nếu một người hay trễ. Không phải như vậy sao?

DADASHRI: Rầy la, quát mắng hẩn là vô kỷ luật. Đừng rầy la nữa và hãy yêu cầu Dada mỗi ngày 100 lần ban cho năng lực và sức mạnh để đừng làm như thế nữa. Đòi hỏi, yêu cầu Dada và các con sẽ nhận được.

Người hỏi hiểu lời dạy của Thầy và thực hành như thế. Mọi người trong nhà chấm dứt chuyện la rầy và cẩn thận đưa cháu về việc ngủ dậy trễ. Rốt cuộc chỉ trong vòng một tuần hẩn bắt đầu thức dậy lúc 7 giờ và làm việc hăng hái hơn mọi người khác.

Im Lặng là Vũ Khí Rất Mạnh

Vào thời đại này, không có gì hay hơn là tránh nói nhiều, mà nói càng ít càng tốt. Ngày nay, cứ mở miệng là lời tuông ra làm tổn thương người như ném đá vậy. Điều này xảy ra cho tất cả mọi người, do đó hay nhất là nói càng ít càng tốt. Chẳng có gì đáng để nói hay bảo cho ai biết cả. Trái lại, lời nói của các con cũng có thể làm chuyện tệ hại hơn. Nếu các con bảo một người đừng bị trễ chuyến xe lửa nào đó, họ rốt cuộc sẽ bị trễ, và nếu các con không nói gì cả, họ sẽ đi đúng giờ. Mọi chuyện đều tiến hành suông sẻ nếu các con giữ yên lặng. Lời lẽ của các con không có gì khác ngoài cái TÔI. Trẻ con sẽ bắt đầu cải thiện ngay từ ngày các con không cần nhắc chúng nữa. Lời của các con nói chẳng giúp đỡ được gì cả và đó là lý do tại sao chúng khó chịu. Trẻ con không chấp nhận lời nói của các con cho nên lời của các con bị dội trở lại. Các con phải làm tròn bổn phận cung cấp thức ăn và nơi cư ngụ cho con cái của các con, ngoài ra không có gì khác đáng nói hay làm cả. Các con có hiểu rằng các con sẽ không được gì cả khi nói với chúng bất cứ điều gì. Trẻ con bây giờ đã lớn khôn rồi. Bộ chúng sẽ té xuống cầu thang hay sao? Tại sao các con lại sao lãng việc chăm sóc đời sống tinh thần hay tu thân sống đạo của các con? Bổn phận của các con đối với con cái là thứ yếu. Chẳng đáng gì để can thiệp vào đó. Thay vì cần nhắc, tốt hơn các con nên giữ yên lặng. Các con huỷ hoại tâm hồn của các con và của người khác nếu cứ tiếp tục khó chịu, cần nhắc về chuyện của người khác.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con cái không hiểu trách nhiệm của chúng.

DADASHRI: Trách nhiệm nằm trong tay của Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (Vyavasthit). Con cái nhận ra được bổn phận của chúng nhưng vì các con không biết cách nói chuyện với chúng, các con làm điên đảo tất cả. Lời khuyên của các con chỉ đúng nếu chúng nghe theo. Nếu cha mẹ nói vòng vo tam quốc thì con cái cũng như vậy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con cái hay trả treo hỗn hào.

DADASHRI: Đúng vậy, nhưng làm sao cản ngăn chúng được, chỉ khi nào các con ngừng cãi lại chúng, thì chúng cũng sẽ ngừng, và tất cả lời nói làm tổn thương nhau cũng sẽ chấm dứt, chỉ như vậy mới có ích lợi cho mọi người.

Nếu các con bị lôi kéo vào sự bất hòa với người nào đó, điều này sẽ gây ra loại thành kiến tương tự làm cho người khác có ý nghĩ tiêu cực về các con. Các con chỉ phải giữ yên lặng và cố gắng tin tưởng họ. Chẳng có gì cải thiện bằng gây gỗ. Cải thiện chỉ có được qua lời nói của Bậc Đại Giác mà thôi. Cha mẹ có bốn phận rất lớn đối với con cái. Các con có thể nào yên tâm mà không nói gì với chúng hay không? Đúng vậy, các con có thể yên tâm và đó là điều mà Đấng Chí Tôn đã khuyên chúng ta nên xử sự giống như người chết vậy, đối với tất cả những gì được coi là tiêu cực trong cõi đời này. Tất cả những gì suy tàn đều có thể cải thiện. Các con không phải cắt bỏ hay lìa xa những gì bị đổ nát. Hãy để công tác đó cho Thầy. Thầy có thể sửa sang những gì bị suy tàn, nhưng các con không nên thử làm chuyện đó. Các con chỉ nên sống và làm theo những điều chỉ dẫn của Thầy mà thôi. Chỉ có những người tự sửa đổi, tự làm cho mình tốt đẹp hơn mới có thể cải hóa người khác. Làm sao mà các con cải hóa được người khác khi chính các con chưa được cải hóa.

Hãy làm theo những chỉ dẫn này của Thầy nếu các con muốn cải thiện con cái của các con. Hãy giữ giới nguyện tịnh khẩu trong 6 tháng. Chỉ nói khi con cái hỏi các con điều gì đó, nhưng các con phải nói cho chúng biết rằng các con sẽ cảm ơn chúng nếu chúng không hỏi các con điều gì cả. Nếu có ý tưởng nào mà không tốt về con cái thì phải lập tức sám hối.

Hãy Giữ Bề Mặt Trong Mọi Giao Tiếp Của Đời Sống

Các con cưu mang đứa trẻ trong chín tháng và khi nó sinh ra các con phải giúp nó đi và tiếp xúc với thế gian. Các con chỉ làm điều này khi chúng còn nhỏ. Sau đó, các con phải buông ra. Bò mẹ không làm như thế đối với con bê của nó hay sao? Các con cần hướng dẫn và sữa chữa đứa con của con cho đến lúc 5 tuổi. Sau đó các con không thể sữa chữa nó nữa, và ngoài 20 tuổi vợ nó sẽ cải tiến nó. Các con không cần làm điều đó.

Các con phải giữ thái độ hời hợt với con cái của các con. Căn cứ vào sự thật từ cái thấy biết của Bạc Đại Giác, không ai là thuộc về các con hay là của các con cả. Con của các con chỉ là của các con qua liên hệ xác thân mà thôi. Có đứa nào trong số con của các con theo các con khi các con qua đời không? Những người chống đối với con cái và nghĩ rằng chúng là của mình, là thuộc về mình, sẽ khổ nhiều lắm. Cảm nghĩ “của tôi” sẽ chẳng giúp gì được cho các con. Con cái là của các con từ quan điểm tương đối của cuộc đời, nếu đứa con bị thương, các con phải chăm sóc nó hay không?

Người phụ nữ có sữa tiết ra tự nhiên cho con ghê hay không? Không. Hãy đối xử cả con ghê lẫn con ruột chỉ bề mặt mà thôi. Thời này đang nằm trong chu kỳ mạt kiếp (Kalyaga - thời của tranh chấp và hủy diệt). Tất cả mọi liên hệ đều là tương đối. Hãy coi chúng là tương đối (tạm có trong chốc lát mà thôi) chứ không phải thật có. Nếu liên hệ đối với đứa con trai thì các con có thể bảo nó rời khỏi nhà cho đến lúc cải thiện, mới được trở về. Nhưng mọi liên hệ đều là tạm bợ và do đó các con đến thế gian này không phải để cải hóa ai cả. Các con đến đây để giải nghiệp của các con. Thay vì nỗ lực cải thiện người khác hãy giữ ý hướng sống tốt đẹp mà thôi. Chỉ có một Bạc Đại Giác Chân Nhân, người không có chút tỳ vết, lỗi lầm nào mới có thể cải thiện được người khác mà thôi, do đó hãy dẫn con cái của các con đến với Ngài. Tại sao chúng trở nên hư hỏng. Chúng hư hỏng là vì sự hay can thiệp của các con. Can thiệp hay xen vào chuyện của người khác là làm hư hỏng mọi thứ trên thế

gian này. Cả con chó cũng cắn các con nếu các con chọc giận nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu các con chọc giận nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu các con chọc giận người thế gian. Họ cũng sẽ cắn xé các con như vậy, đừng gây phiền nộ với họ.

Có vô lượng kinh nghĩa trí huệ nơi mỗi lời dạy của Thầy. Nếu một người hiểu được những lời dạy này và sống theo đó, họ sẽ được cứu độ về Chân Lạc Cảnh. Chân Trí Khoa Học này xác định rằng các con chỉ cần phải tái sinh chỉ một lần nữa thôi, các con sẽ được giải thoát, hoàn toàn sống với cảnh giới tự do tự tại, an vui vĩnh cửu. Các con sẽ bỏ hết hàng trăm ngàn kiếp trong dòng sinh tử luân hồi. Với Chân Trí Khoa Học này. Các con sẽ từ bỏ mọi mê chấp thương ghét và trở thành vô tâm đối với thế gian, đối với cảnh giới giả tạm phi linh hồn. Khi các con thành tựu nhận ra Chân Cảnh Linh Hồn tự tại an vui, các con sẽ được hỗ trợ với năng lực bất tận của Chân Trí Khoa Học này.

Khuyên Bảo Chỉ là Giải Pháp Cuối Cùng

Nếu các con thoát khỏi lý luận hay thế trí biện thông phát xuất từ cái tôi (vọng ngã) của các con, để được giống như Thầy, thì công phu tu thân sống Đạo của các con sẽ được thành tựu. Ngay lúc các con dùng biện trí chấp ngã, vọng cảnh thế gian liền hiện ra trước mặt các con. Ở nhà, các con chỉ nói và trả lời khi có người hỏi các con một điều gì đó, và khi họ thật sự hỏi ý kiến của các con, từ nơi tâm của các con, các con nên giữ quyết định rằng, nếu họ không hỏi điều gì cả thì sẽ tốt hơn, như thế các con sẽ không bị đòi hỏi phải dùng thế trí của các con.

Mọi giá trị thuộc văn hóa truyền thống trên thế giới đều đã mất hết rồi, có một ảnh hưởng khốc liệt đang xảy ra trong thời đại của chu kỳ mạt kiếp này, và mọi giá trị đạo đức đáng tôn kính đều hoàn toàn

bị tan rã. Chẳng ai có khả năng giúp người khác hiểu gì cả. Nếu một người cha nói một chuyện gì đó với con trai của ông, nó sẽ nói rằng: “tôi không muốn có bất cứ lời khuyên nào của ông cả”. Tại sao con cái của các con không muốn những gì các con nói? Tại vì những điều các con nói không phải sự thật. Nếu nó là sự thật chúng cũng không nghe nữa hay sao? Cha mẹ khuyên con cái bởi vì sự mê chấp của họ về thương ghét, phải trái, tốt xấu của họ. Họ hủy hoại kiếp lai sinh của họ chính vì những mê chấp của họ.

Giải Quyết Mọi Chuyện Trong Kiếp Sống Này

Năng lực vũ trụ của Luật Khoa Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (vyavasthit) điều hành mọi chuyện xảy ra trên thế gian này. Do đó không cần phải nói gì cả. Chỉ có một việc đáng theo đuổi và nắm lấy là Đạo Sống Chứng Thật Chân Cảnh Linh Hồn mà thôi. Lúc trước các con thường nghĩ rằng các con là người làm, là người chủ động của mọi việc làm, mọi hành vi của các con, nhưng bây giờ các con phải xóa sạch niềm tin sai lầm này. Các con không còn là người làm nữa, có phải như vậy không? Các con không phải điều hành chuyện gì cả. Mọi người chỉ là một “bông vù” (top) quay tròn theo nghiệp lực mà nó đã tạo ra từ tiền kiếp (kiếp trước quán dây vào bông vù, và kiếp này quay theo năng lực của dây tung xả ra). Buông bỏ tất cả khổ đau! Ly có thể bẻ, canh nấu quá nóng tràn ra, bà vợ có thể chửi mắng con cái nhưng suốt thời gian xảy ra như thế, các con chỉ nhìn về hướng khác, và ngồi nghỉ thoải mái. Nếu họ thấy các con hay để ý tới mọi chuyện, họ chỉ có thể tố cáo các con không chịu nói gì cả mà thôi. Nếu không có chuyện gì khác, chỉ lần chuỗi và niệm Hồng Danh mà thôi. Nếu họ thấy các con làm như vậy họ sẽ không quấy rầy các con. Ngoài xử sự như thế các con cần phải làm gì nữa hay không? Rầy la cũng tốt nếu các con sẽ sống chung với nhau mãi mãi từ kiếp này đến kiếp khác, nếu không như vậy thì không có gì đáng để nói. Cả bà mẹ

cũng nói với con của chúng một cách lịch sự, nhưng cũng không nhiều chuyện quá, trái lại con người thì lại tiếp tục cắn nhằn nhau cho đến lúc chết. Người hay cắn nhằn là người ngu xuẩn, họ hủy hoại gia đình của họ. Khi nào những chuyện như thế mới kết thúc được? Từ vô tận kiếp các con lạc đường lang thang khắp nơi trên thế gian mà chẳng làm được gì tốt cho chính mình cũng như cho người khác, chỉ có người thành công giải thoát chính mình khỏi mê chấp, mới có thể giúp người khác làm chuyện đó được mà thôi.

Các Con Mời Gọi Đau Khổ Không Cần Thiết

Nếu con của các con bị bệnh, hãy nuôi dưỡng và chăm sóc nó theo cách theo cách tốt nhất mà các con có thể, nhưng làm việc đó một cách hời hợt mà thôi. Các con phải đối xử với con cái như thế nào? Đối xử với chúng như chúng là con ghẻ mà thôi. Như là một người mẹ, các con có thể nói “con cái của tôi” và các con có thể nói “mẹ của con”, nhưng từ trong tâm, sự lệ thuộc không nên đi quá sâu. Do đó, trong thời buổi của chu kỳ mạt kiếp này, hãy giữ liên hệ của các con với con cái như chính con ghẻ mà thôi, nếu không phải như thế các con sẽ phải chịu số phận bi đát. Con cái không phải là người đưa các con đến bến bờ giải thoát. Con cái sẽ sáng suốt nếu chính các con sáng suốt. Yêu thương, nuông chiều con cái quá đáng, có nên hay không? Những đứa con được các con nuông chiều, thương yêu quá đáng này sẽ là người đâm chết các con. Nuông chiều, mê luyến sẽ trở thành thù ghét. Các con phải sống như là các con bị ép buộc phải thương chúng. Trên bề mặt các con có thể nói “mẹ thương con” nhưng từ trong tâm các con phải biết rằng các con tỏ tình thương yêu vì phải làm như thế thôi và liên hệ thân tình đó là không thật. Các con sẽ nhận ra sự liên hệ đó thật sự như thế nào nếu các con đánh và rầy la nó trong một giờ đồng hồ. Nếu nó thật sự là con trai của con, thì mặc dầu bị đánh mắng, sau đó nó sẽ quỳ xuống

và nói “Ba ơi, tay của ba chắc bị đau lắm khi đánh con”. Nếu nó nói như thế thì sự liên hệ của con với nó là thật. Nhưng nếu các con đánh mắng nó một hồi, nó sẽ đứng lên đánh lại các con, thì sự liên hệ không là thật. Các con bị thu hút bởi con cái vì mê chấp vọng cảnh (moha). Người con trai thật sự sẽ muốn được thiêu chung với xác cha của nó khi cha nó qua đời. Có bao giờ thấy được người con trai như thế hay không?

Tất cả đau khổ đến với con là vì các con tự đưa chúng đến. Con cái đâu có đòi hỏi các con cung chịu chúng quá đáng đâu. Nhưng chính người cha phạm tội làm việc này. Lỗi lầm hoàn toàn thuộc về các con. Các con phải làm tròn mọi trách nhiệm và bổn phận của các con. Có một người cha ôm hôn đứa con của ông chặt quá đến nỗi nó cắn ông. Linh Hồn Nhất Chân Thanh Tịnh không thể là con hay cha của ai cả. Trong thời mạt kiếp này, con cái đến với các con như người chủ nợ, chúng đến để thu lại nợ mà các con đã vay từ tiền kiếp. Nếu các con nói với khách hàng của các con “Tôi không thích ngày nào không gặp các người, tôi nhớ các người”. Họ sẽ làm gì? Họ sẽ đánh các con. Tất cả những liên hệ này đều tương đối, vô thường, từ những liên hệ này phát sinh từ những kẻ thù của nội tâm, như sân hận, kiêu căng, lừa đảo, tham lam, mê chấp thương ghét. Các con đừng bao giờ bị lôi cuốn vào bất cứ vọng tâm điên đảo này. Nếu lúc nấu sữa bị nóng quá trào ra ngoài, các con chỉ cần tắt lửa là đủ.

Đức Khuôn Đứng và Sai

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con không hiểu cái gì đúng, cái gì sai khi xử sự, dạy dỗ con cái.

DADASHRI: Bất cứ những gì các con cứ làm mà không hỏi là khôn ngoan quá đáng. Tuy nhiên, các con phải làm tròn mọi trách nhiệm và bổn phận của các con đối với con cái của các con, cho đến

chúng được 5 tuổi, các con phải làm mọi việc cho chúng. Sau này, khi chúng lớn hơn và nếu đứa con trai đòi các con cho nó tiền để đóng học phí, các con phải nói với nó rằng: “Con ơi, khi con cần tiền phải nói cho ba biết trước vài ngày. Không phải dễ dàng có tiền đâu con. Ba phải dàn xếp để mượn số tiền đó”, sau đó con sẽ đưa cho nó tiền vào ngày hôm sau. Các con phải giúp nó nhận thức rằng tiền không phải dễ kiếm được. Nếu không như vậy, nó sẽ nghĩ tiền có được dễ dàng như nước chảy qua vòi nước vậy. Các con phải đối xử với con cái cách nào để duy trì vững chắc mối liên hệ. Đồng thời chúng không bị hư hỏng và trở thành người áp chế các con.

Cha mẹ thường có khuynh hướng tỏ ra cung chịu quá đáng đối với con cái của họ khiến chúng bị hư hỏng. Cần có cung chịu quá đáng hay không? Các con có loại cảm tình như thế đối với một con dê không? Có gì khác biệt giữa con dê và đứa con của các con không? Cả hai đều có Linh Hồn bên trong. Không có cảm tình quá đáng cũng không được bỏ bê chúng. Các con có thể nói cho chúng biết rằng bao lâu mà các con còn sống, các con sẽ luôn luôn có mặt để giúp đỡ chúng khi chúng gặp phải khó khăn. Đừng phản ứng sôi nổi nếu các con thấy tiền rút ra từ túi của chúng. Nó sẽ biết được điều đó khi tự chúng nhận ra. Tại sao các con phải la chúng một cách không cần thiết. Tại sao các con tạo ra cảnh náo loạn không cần thiết. Ngoài việc chúng sẽ làm gì nếu không có mặt các con quanh nó. Mọi chuyện đều ở trong tay của Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành (vyavasthit) nhưng các con lại can thiệp mọi chuyện một cách không cần thiết. Cả sự vận hành nơi thân thể của các con cũng ở trong tay của năng lực sinh thành này. Linh Hồn Thanh Tịnh chính là các con và mãi mãi vẫn là các con, không thay đổi, không mất được. Chỉ có nỗ lực (purushartha) an trú nơi Chân Cảnh Linh Hồn là nỗ lực thật sự duy nhất được coi là đáng thực hiện mà thôi. Nơi đây các con được thật sự làm chủ các con mà thôi. Hoàn toàn không cần nỗ lực hay kiểm soát nào được đòi hỏi liên quan đến thân thể của các con. Thân thể hoàn toàn lệ thuộc vào tập tính bẩm sinh cố hữu của các con (prakruti, inherent nature).

Khi “cái tôi” thức dậy nơi đứa con, các con không thể nói được điều gì với chúng nữa. Tại sao các con phải nói điều gì? Nó sẽ học từ những lầm lỗi của nó. Các con thoải mái nói với nó mọi chuyện cho tới khi nó được 5 tuổi. Từ 5 tuổi tới 16 tuổi các con cũng có thể đánh nó chút ít, nếu tình trạng đòi hỏi phải làm như thế nào. Sau 20 tuổi các con không thể nói một lời nào với nó nữa. Nói bất cứ chuyện gì chống lại bản tính của nó là tội ác. Nó có thể giết các con nữa là khác.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải điều khó hiểu này xảy ra là vì cha mẹ không đủ tư cách để làm cha mẹ không ?

DADASHRI: Đúng vậy đó con, nếu không như vậy thì con cái sẽ không có lối sống của chúng bây giờ. Chúng sẽ rất ngoan ngoãn, biết vâng lời. Chính cha mẹ không có chất lượng nào. Đất xấu, hạt giống xấu, vật liệu xấu, nhưng cha mẹ lại đòi hỏi và tin tưởng rằng con cái của họ sẽ giống đáng Chí Tôn Đại Giác Toàn Tri Mahavir! Làm sao chúng có thể giống như đáng Mahavir được? Đức tính của người mẹ là gì khi bà nuôi dưỡng một Linh Hồn cao cả siêu phàm? Người cha không có phẩm chất tương xứng cũng được, nhưng người mẹ phải giống như thế nào mới được?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy chúng con phải nghĩ về chuyện uốn nắn hay dạy dỗ cho chúng những giá trị Đạo Đức hay không?

DADASHRI: Nghĩ đến việc đó không có gì là sai lầm cả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trường học sẽ lo cho chúng về kiến thức phổ thông hay chuyên môn để làm việc kiếm sống, còn việc phát triển nhân cách và đạo đức thì như thế nào?

DADASHRI: Hãy để việc đào tạo và phát triển khuôn mẫu cho người thợ kim hoàn. Những chuyên viên thành thạo sẽ hình thành những kiểu mẫu này. Các con có thể giáo dục con cái tới lúc chúng 15 tuổi. Và các con có thể đổ khuôn cho nó giống với các con, nhưng sau này vợ của nó sẽ đảm trách chuyện này. Người đời không có năng khiếu và hiểu biết làm thế nào để đào tạo mẫu hình cho

người khác, thế mà họ cứ làm chuyện đó hoài. Đó là lý do tại sao họ không thành công. Mũi (cái tôi của họ) rớt cuộc dài hơn bình thường khoản 4 phân và sau này vợ con của họ sẽ đến để làm cho nó ngắn lại! Thế là họ lại trả đũa làm ngắn bớt mũi của vợ và đời sống bất hòa bắt đầu.

Giữ Kịch Tính Trong Mọi Tương Giao là Bắt Buộc

Thế gian này là một tuồng hát, một vở kịch hay gọi tắt là tuồng đời. Làm sao mà các con bắt con trai, con gái trong vở tuồng đời mãi mãi là của các con cho được. Vâng, chẳng có gì sai trái khi nói: “Đây là con trai của tôi, mong rằng nó được sống tới một trăm tuổi, nhưng các con phải nói điều này một cách giả tạo như đóng kịch mà thôi. Nếu tin những liên hệ này là thật, các con phải sám hối. Bất cứ khi nào các con coi một vật gì đó là thật (trường tồn, bất biến) trong khi đúng ra chúng không phải là thật thì mê chấp thương ghét sẽ nổi lên. Tuy nhiên với sám hối, các con có thể giải thoát. Thú nhận lỗi lầm, thành tâm sám hối và quyết tâm không tái phạm, theo hướng dẫn của Dada sẽ đưa các con đến bờ giải thoát.

Đời sống thế gian có gì khác hơn là một trò cười lớn mà thôi. Điều gì đưa con trai của con sẽ nói nếu các con cãi lộn với nó suốt một tiếng đồng hồ?

Hoặc cha hoặc con phải rời khỏi nhà này.

Nó sẽ nói như thế. Rồi với tư cách làm cha các con trả đũa:

Tao sẽ không để gia tài lại cho mày.

Người con liền hỏi:

Ông là ai mà không cho tôi hưởng được?

Nó chắc chắn sẽ làm đủ mọi cách để hưởng gia tài. Có một người

con trả thêm tiền cho luật sư để luật sư làm nhục cha của nó nữa.

Nếu tao biết mày thành người như tao đã giết mày ngay từ lúc mày mới sanh ra.

Người con trai trả lời:

Ông không giết tôi mới là điều lạ.

Làm sao mà người cha giết con của ông được, nếu nghiệp báo của ông là bị người con sỉ nhục như thế. Có hằng hà sa số chuyện như vậy xảy ra, nếu các con nghe hết màng nhĩ của các con sẽ bị nổ tung. Các con, những người đáng thương ơi, phải biết rằng những chuyện còn tệ hại hơn thế đã xảy ra! Do đó, giờ đây hãy khởi chuyện hành hương hướng về Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh. Nơi thế gian phi linh hồn này bất cứ nơi nào các con đi tới, không có gì thật mà chỉ là bóng ma thôi.

Đối với một con chó mẹ cho con nó bú là một hành vi bắt buộc, nó không phải là hành động của từ tâm (lòng thương giúp kẻ khác). Nếu con bê không bú sữa của mẹ nó, con bò mẹ sẽ đau đớn khổ sở lắm. Người mẹ nuôi dưỡng con là vì lợi ích cho chính bà. Người cha nuôi con cũng vì lợi ích của ông, có gì lạ lùng về chuyện đó không? Tất cả đều là bắt buộc.

Đối Xử Với Con Cái Như Cầm Ly Thủy Tinh Dễ Bể Mà Thôi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con cái của chúng con có thái độ vô lễ, không biết vâng lời ai ở nhà.

DADASHRI: Có bao giờ các con nhìn thấy lời cảnh báo nên quan tâm trên một vài kiện hành lý chở trên xe lửa hay không. Họ không nói “Đồ dễ bể xin di chuyển cẩn thận” hay sao? Cũng giống như vậy, các con phải chú ý xử sự với con cái cẩn thận như đi

chuyên vật dễ bề nơi gia đình của các con. Cái gì sẽ xảy ra cho ly tách nếu các con lấy búa đập nó? Dầu nóng giận cách mấy, các con có quãng kiện hàng pha lê hay không?

Cũng giống như thế, các con phải đối xử với mọi người trong gia đình như cầm ly pha lê vậy. Điển hình là nếu có chuyện gì sai trái xảy ra trong gia đình, phản ứng tức khắc của các con là, “Tại sao mày mất bốp vậy? Mày đi đâu? Làm sao mà mày để cho bốp bị mất vậy?” Cách hỏi tới tấp như thế không khác nào như lấy búa đập bề ly vậy. Nếu cha mẹ hiểu được câu “Thủy tinh, xin cẩn thận lúc đi chuyên”, họ sẽ biết cách đối xử với con cái. Về chuyện này họ không cần phải Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn gì cả.

Tình Thương Yêu là con đường duy nhất để cải thiện thế giới. Tình Thương Yêu như thế gian gọi không phải là tình Thương Yêu chân thật, nó là si mê, là mê chấp. Các con thương con gái của các con, nhưng tình thương đó còn tồn tại hay không nếu cô ấy làm một chuyện sai trái nào đó? Tại thời điểm đó, nếu các con giận dữ với nó, như vậy thì đó không phải là tình Thương yêu chân thật, đó là si mê, là mê chấp.

Sống với con cái như bốn phận được phó thác vậy. Đừng lo lắng hay bức xúc bất an về chuyện dựng vợ gả chồng cho chúng. Bất cứ những gì xảy ra, chỉ cần nói “đúng rồi”. Các con sẽ chẳng được gì khi nói “sai rồi”. Những người cho rằng những gì xảy ra là sai trái sẽ đau khổ nhiều lắm. Đương nhiên, khi đưa con duy nhất của cặp vợ chồng nào đó qua đời, các con không thể nói với họ chuyện đó là đúng được. Trong những trường hợp như thế, các con phải nói rằng chuyện xảy ra cho đứa con của họ thật là đáng thương. Các con phải biểu lộ tình cảm của các con một cách tự nhiên. Các con phải đóng tròn vai trò của các con trong tuồng đời, nhưng từ trong tâm, các con phải tin chắc rằng bất cứ những gì xảy ra đều chính xác cả, và tiếp tục dần bước trên đường đời. Ly thủy tinh là ly thủy tinh khi nó ở trong tay các con, và nếu nó rớt bể, thì phải “nó bể là phải”. Nói với con gái phải cẩn thận khi nó lượm miếng ly bể nhưng

từ trong tâm các con phải nói “nó bẻ là đúng rồi”.

Nếu lời nói của các con không do nóng giận mà ra thì nó không làm tổn thương người khác. Lời vì giận mà nói ra không phải chỉ là hình tướng duy nhất của giận mà thôi. Giận hờn còn được biểu lộ bởi nổi thống khổ hiện diện nơi tâm hồn của một người. Đau khổ, chịu đựng trong yên lặng là tức giận còn nặng hơn gấp đôi. Chịu đựng giống như ép một lò xo xuống vậy. Lò xo phải chịu sức ép nhiều lắm. Cũng giống như vậy, một người chỉ có thể chỉ chịu đựng được trước khi lò xo bung lên. Điểm quá sức chịu đựng của một người sẽ được nhận ra khi lò xo của họ bật lên. Tại sao các con phải chịu đựng? Các con phải có giải đáp cho mọi sự việc với Chân Trí Thực Chứng (Gnan). Nếu có bất cứ tổn hại nào xảy ra cho các con hay cho thế giới tương đối, vô thường mà các con đang sống, các con chỉ cần giữ vai trò thấy – biết – thương yêu từ Chân Cảnh của Linh Hồn Thanh Tịnh quán sát mọi chuyện xảy ra mà thôi. Thế gian này chỉ là để thấy – biết – thương yêu mà thôi.

Gia Đình là Một Vườn Hoa

Có một vị tiên sinh đến với Thầy và bắt đầu than phiền về người vợ của ông. Thầy hỏi ông phàn nàn bà về chuyện gì vậy, và ông nói với Thầy rằng bà ấy đi khắp nơi nói rằng “ông chồng của tôi là người không biết xấu hổ, ngu xuẩn và điên khùng”. Tại sao người ta phải tìm kiếm cách biện hộ cho giá trị của mình trong chuyện vợ chồng? Ông ấy nói với Thầy rằng gia đình của ông đã bị phá hoại và người vợ của ông đã hư hỏng. Thầy nói với ông ấy rằng chẳng có gì bị phá hoại và ông ấy không biết nhận ra ý nghĩa của mọi sự việc. Ông ấy không biết phải nhìn thấy tình trạng của người trong nhà như thế nào. Thầy nói với ông ấy rằng nhà của ông là một vườn hoa rất đẹp. Trong những chu kỳ khác nhau của thời quá khứ như thời thượng nguyên thánh đức, thời bạc, thời đồng, gia đình giống như nông trại. Có nông trại trồng hoa hồng, có nông trại trồng hoa

cắm chướng, có nông trại trồng hoa lài... nhưng trong thời mạt kiếp này, vườn hoa kiểng đã thay thế nông trại với đủ hoa kiểng trong một vườn. Con, với tư cách là người chủ gia đình, giống như một đóa hoa hồng, con nói với mọi người trong gia đình “các người không giống ta, các người là hoa cắm chướng, tại sao màu của các người là màu trắng, ta muốn các người nở hoa màu hồng và thơm như ta”. Đó là cách các con đánh đập để hạ phẩm giá của họ. Người điên khùng ời! Ít nhất cũng phải học để nhận ra giá trị, nét đẹp của những loại hoa khác nhau. Các con không chỉ phải nhìn nhận mà còn phải hiểu những đặc tính cố hữu (prakruti) của mỗi loại hoa nữa. Cây này là cây hoa gì nhỉ. Các con phải tiếp tục chăm sóc mỗi cây và khi nụ hoa nở trọn vẹn các con mới nhận ra nó là cây hoa gì. Do đó, các con phải có tương giao với cây hoa ấy với sự hiểu biết này trong tâm. Các con phải xử sự theo bản tính cố hữu của người khác. Thời xưa, mọi người trong gia đình, vợ con phải sống theo sự chỉ huy của người lớn tuổi nhất trong nhà, ngược lại trong thời mạt kiếp bây giờ, bản tính cố hữu của mỗi người mỗi khác và không hợp với nhau được nữa. Đó là lý do tại sao, trong thời buổi này các con phải cần biết thích ứng với bản tính cố hữu của mỗi người mỗi khác và không hợp với nhau được. Đó là lý do tại sao trong thời buổi này, các con phải cần biết thích ứng với bản tính cố hữu của mỗi người trong gia đình để mọi việc được êm xuôi. Nếu các con không làm như thế các con sẽ phá hoại những liên hệ của các con với nhau. Hãy trở thành người làm vườn chăm sóc hoa kiểng của các con. Bản tính cố hữu của người vợ khác biệt, bản tính của con trai, con gái của các con khác nhau. Hãy sống theo ưu điểm của mỗi người. Mọi liên hệ trong cuộc đời đều tạm bợ, vô thường, kể cả liên hệ của con đối với người vợ của con. Thân thể của con cũng tạm bợ, vô thường. Tạm bợ, vô thường có nghĩa là chúng sẽ rời bỏ các con nếu các con làm hư hỏng sự liên kết của con với họ.

Năng lực làm thay đổi bất cứ người nào không có trong thời buổi này, do đó các con không nên hy vọng bất cứ thay đổi nào xảy ra. Các con chỉ cải hóa được người khác nếu có sự nhất chân viên

dung, hài hòa giữa thân, ngữ, ý của các con. Người đời sẽ chỉ cải thiện nếu bất cứ những gì nơi tâm ý tưởng được biểu lộ một cách chính xác qua lời nói và hành vi. Ngày nay không có chuyện này. Hãy bình thường, tùy duyên hoà ứng thuận xử với mọi người trong gia đình.

Có gì Đáng Để Mê Say Đầu?

Có nhiều ông bà vô cùng thích thú khi cháu của họ gọi họ “nội nội, ngoại ngoại”. Nếu chúng không gọi họ là ‘nội’ hay ‘ngoại’, chúng sẽ gọi họ là cô, bác hay sao? Chúng có thể gọi họ là nội, ngoại nhưng từ trong tâm hồn chúng hiểu rằng nội, ngoại sẽ qua đời không lâu nữa. Nội, ngoại là những trái xoài đã chín muồi quá rồi, cần phải bỏ đi nhưng chính ông bà nội, ông bà ngoại rất sung sướng được làm ông bà nội, ông bà ngoại. Than ôi, thế gian giống như thế đó. Khi một đứa bé bập bẹ ‘ba ba đến đây, mẹ gọi ba đến uống trà’ người cha thấy lòng lâng lâng sung sướng, giống như con bò đực sung sướng vậy. Hẳn cảm thấy mình là người cha duy nhất trên thế gian này. Hẳn nghĩ hẳn là ai vậy? Hãy bỏ đi loại khờ dại này! Cả chó, mèo, lừa cũng làm cha vậy; hãy cho Thầy biết ai không phải là cha? Mọi xung đột, bất hòa trên thế gian chỉ do đó mà ra thôi.

Một đáng nam nhi thật sự đáng ca ngợi nếu sau khi khám phá ra chân cảnh của đời người, quyết định không lập gia đình để trở thành người cha, thay vì như rất nhiều người đàn ông khác trở thành cha, có đúng như vậy không? Những người làm cha này, nếu trong sở làm việc bị ông chủ trách mắng, khi về nhà đưa con của ông gọi lớn lên ba, ba, ông quên hết mọi chuyện. Chuyện này cũng giống như bị say rượu vậy, rượu đầu độc con người, khiến họ quên hết mọi chuyện.

Nếu một cặp vợ chồng cưới nhau lâu lắm rồi mà không có con, hốt nhiên vợ sanh ra người con trai, người làm cha sẽ vui vô cùng.

Tuy nhiên, nếu đứa con sau đó qua đời, ông ấy sẽ khóc với cùng một cường độ cười vui trước đó khi đứa con ra đời. Do đó, người cha cần phải có nhận thức họ sẽ như thế nào nếu một ngày nào đó đứa con của họ sẽ qua đời nữa. Do đó, từ giờ đây hãy dứt bỏ niềm vui đó để sau này khỏi phải đau thương. Trong tiền kiếp, các con không có con sao? Chuyện có con chẳng có gì là mới cả. Cả mèo, chó, cầm thú đều có con mà.

Tương Giao Trong Đời Phải Nằm Trong Giới Hạn Bình

Thường

Phải giữ trạng thái bình thường trong mọi sự vật, giữ tình thương trong một con mắt và nghiêm khắc nơi con mắt kia. Nghiêm khắc không gây tổn hại cho người khác như tức giận. Nghiêm khắc chỉ tỏ ra giận mà không làm người khác tổn hại. Chính Thầy cũng tỏ ra nghiêm khắc với những người công nhân của Thầy và hỏi họ: “Tại sao quý vị không làm việc ?” Một vài trường hợp đòi hỏi các con xử sự với họ bằng cách nào đó. Các con phải hành động theo hoàn cảnh đòi hỏi.

Trong sự tương giao của đời sống, mọi giải pháp thích ứng đều đòi hỏi phải tùy thuộc vào hoàn cảnh. Nếu thiếu giải pháp thích ứng tương giao sẽ hư hỏng.

Một vị giám đốc ngân hàng nói với Thầy: “Con giữ bình tĩnh hoàn toàn, con không nói một lời nào với vợ con”. Thầy nói cho ông ấy biết rằng ông ấy là một người điên khùng và không có một chút giá trị nào trên thế gian này. Ông ấy nghĩ rằng Dada sẽ rất vui sướng và sẽ tán thưởng ông. Người khùng ơ, có một phần thưởng cho việc làm như thế hay sao? Nếu đứa con của con làm một chuyện sai quấy gì đó, con phải hỏi tại sao nó làm như vậy và bảo cho nó biết đừng làm chuyện như thế nữa. Con phải nói như thế, một cách

giả bộ nhưng có vẻ thật như tỏ cảm xúc, nhưng không quá đáng. Nếu không như vậy nó sẽ nghĩ những gì nó làm là đúng, vì con chẳng nói gì cả là con chấp nhận hành vi của nó. Trẻ con hư hỏng vì các con không nói lời nào với chúng. Các con phải nói cho chúng biết mọi chuyện nhưng phải như đóng kịch vậy thôi. Buổi tối các con phải ngồi với chúng, nói chuyện với chúng và giải thích sự việc với chúng, thỉnh thoảng trẻ con cần phải được chỉnh lý đôi chút. Mặc dầu chúng có một số đức tính tốt, các con phải tu sửa chúng đôi chút. Có gì sai trái khi làm như thế không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con trai của con kiếm được hàng chục triệu mỗi tháng và con thì đã nghỉ hưu. Con sống chung với nó và vợ nó. Tụi nó cứ phê bình, chỉ trích cách sống của con hoài, hay hỏi con tại sao con đi đâu đó. Con sẽ nói với chúng là con sẽ không sống chung với chúng nữa.

DADASHRI: Tụi nó có cho con ăn uống đàng hoàng không ?.

Người hỏi: Kính thưa Dada, có ạ.

DADASHRI: Như vậy, con không thể nói với chúng là con sẽ ra đi, vì nói như thế nhưng con không thể có khả năng sống một mình và con phải nuốt lời của con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy con không được nói gì với chúng sao ?

DADASHRI: Nếu con phải nói thì phải nói với chúng một cách nhẹ nhàng, như thế này: “Nếu các con làm theo cách này thì rất tốt, nhưng thật sự tùy theo ý của con thôi”. Nếu có thể thay đổi người khác qua hành động của con thì con cứ tiến hành như thế đi, nhưng nếu không phải như vậy thì con có thể làm cho tình trạng thêm nghiêm trọng. Trong trường hợp như thế, tốt hơn là không nói, không làm gì cả.

Ví như, một người cha có 4 đứa con trai. Ông cứ căn nhắc hai đứa chẳng có làm việc sai trái nào cả, nhưng lại làm thỉnh thoảng với hai đứa luôn làm một việc sai trái nào đó. Người cha sống theo cách

của ông vì đó chính là nghiệp báo của ông.

Không nên Kỳ Vọng Vào Con Cái

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tại sao cha mẹ dùng chữ ‘chúc thọ’ (chiranjivi, long live) khi viết thư cho các con của họ?

DADASHRI: Nếu không viết ‘chúc thọ’ thì chữ khác sẽ lên vào. Cha mẹ không có mong cầu nhìn thấy con của họ lớn lên thành người vui sống trước khi họ qua đời hay sao? Tuy nhiên, cũng có kỳ vọng rằng đứa con của họ sẽ chăm sóc cho họ khi họ về già nữa.

Tại sao người ta trồng cây xoài? Để được ăn trái xoài. Để Thầy nói cho các con biết, con cái ngày nay là loại cây xoài gì. Loại xoài này chỉ có hai trái cho chính chúng nó mà thôi và không những thế chúng còn đòi hỏi cha mẹ cho chúng thêm hai trái nữa. Do đó, đừng đặt bất cứ kỳ vọng nào vào chúng.

Có một vị tiên sinh vào một ngày nọ đến với Thầy, và nói rằng, đứa con trai của họ hỏi họ, nó có phải gọi cho ông mỗi tháng một triệu hay không. Ông ấy nói, ông bảo con trai của ông rằng: ‘con ơi, ba không cần gạo ngon thượng hạng của con đâu (thực phẩm sang trọng), ba có gạo thường sống được rồi. Nhưng giờ tại sao con lại bắt đầu kinh doanh mới như thế. Ba rất hài lòng với những gì ba có’.

Là Một Người Bạn

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con có phải nghĩ đến việc xem con cái như là những người khách của chúng con không?

DADASHRI: Không cần phải làm chuyện đó. Có một cách để cải thiện liên hệ với con cái, hãy là một người bạn của chúng. Thầy

sống với thái độ này từ lúc còn rất trẻ. Thầy giữ tình bạn với cả người lớn lẫn trẻ con. Hãy nuôi dưỡng tình bạn với con cái của các con. Con trẻ mong cầu tình thương yêu trong cuộc đời nhưng chúng không có được tình thương yêu này. Chúng đau buồn trong im lặng, chúng không thể nói với ai và không thể chịu đựng được. Thầy có một giải pháp cho những người trẻ đầy phiền muộn của ngày nay. Thầy có những lời dạy để hướng dẫn chúng. Tình thương yêu thiêng liêng hiển hiện nơi Thầy không có chút tăng giảm nào, nó mãi mãi tròn đầy. Những gì có lúc tăng, lúc giảm không phải là Tình Thương Yêu chân thật mà chỉ là si mê. Tình thương yêu mãi mãi tròn đầy, những gì xảy ra bên ngoài không có ảnh hưởng gì đến Tình Thương yêu này cả, đó là Tình Thương yêu thuần chân thanh tịnh, trong lành, dịu mát, thiêng liêng. Mọi người đều chí thành qui mệnh, hướng về Tình Thương yêu như thế. Thầy không muốn kiểm soát ai cả, nhưng mọi người đều qui ngưỡng Tình Thương yêu này. Thầy chỉ là công cụ cho tiến trình khai hoá mà thôi.

Bình Minh của Đạo Sống

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tại sao Đạo Sống đang suy tàn trong thời đại này?

DADASHRI: Đạo Sống đã băng hoại hết rồi. Không còn gì để băng hoại hơn nữa. Giờ thì Đạo Sống bắt đầu phục hồi, đi lên. Một khởi nguyên mới chỉ bắt đầu khi quá trình suy đồi đến cực điểm của nó mà thôi. Giống như thủy triều lên xuống nơi đại dương, thế gian này cũng vận hành theo nguyên lý lên xuống của thủy triều. Con người không thể tồn tại nếu không có Đạo Sống. Ngoài Đạo Sống, con người còn có gì khác để nương tựa không? Con cái là kính phản chiếu những lỗi lầm bên trong cha mẹ.

Người cha cả đêm không ngủ được, lo buồn về con trai của ông nhưng đưa con trai ngủ yên lành. Nơi đây, lỗi lầm thuộc về người

cha. Thầy đã nói cho một người cha như thế biết ‘con là người có lỗi làm trong chuyện này. Con đã làm hư hỏng đứa con của con trong tiền kiếp để có lợi cho chính con nữa’. Sự kiện này xứng đáng để được hiểu. Một đứa trẻ có thể làm gì nếu nó sinh ra trong một gia đình mà mẹ cha không xứng đáng, không có tư cách làm mẹ cha? Con trai làm cha trong vòng tuổi từ 20 đến 25. Cha mẹ của họ phàn nàn về họ, nhưng họ lại trở thành cha mẹ mà không đủ tư cách. Làm sao mà các con lại đổ lỗi cho người con được? Nhưng người con trẻ đã đến để kể cho Thầy nghe về tất cả những lỗi lầm mà chúng đã làm, chúng thú nhận với Thầy cả về chuyện trộm cắp của chúng. Thú tội chỉ được nói với những bậc Thầy có đức hạnh cao quý và thôi. Sẽ có vài thay đổi phi thường nơi nước Ấn độ.

Ánh Hào Quang của Lòng Tôn Kính

Người hỏi: Kính thưa Dada, xin Dada ban ân phước cho chúng con để gia đình chúng con được bình an và chúng con được tinh tiến trên đường tu thân sống Đạo.

DADASHRI: Được rồi, không những cho bình an nơi gia đình của con mà cả con cái của con cũng học được những giá trị đạo đức cao cả nhờ quán sát cách sống của các con. Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn là như thế đó. Con cái trở thành điên khùng do nhìn thấy sự điên khùng của cha mẹ chúng. Làm cha mẹ nhưng không có niệm tưởng và tư cách thích hợp. Vợ chồng cư xử thiếu lễ độ, không thích hợp trước mặt con cái, như vậy thì còn kỳ vọng gì cho con cái. Mọi ấn tượng đã in vào chúng. Chắc chắc rồi các con cần phải giữ một số hạn chế nào đó. Lửa có ánh ngời sáng gì? Cả trẻ con cũng kính trọng ánh lửa, không phải như vậy sao? Cha mẹ cần phải có ánh hào quang đáng tôn kính như thế.

Tâm hồn của cha mẹ ngày nay đã trở thành mờ mịt, hoang

mang, rạn nứt. Họ tùy ý phát ngôn mà không kèm chế hay suy nghĩ, lời của họ làm tổn thương người khác. Đó là lý do tại sao con cái họ trở thành xấu đi. Chồng nói lời cay nghiệt làm tổn thương vợ và ngược lại vợ cũng nói như thế với chồng. Mê cảnh lại nổi lên. Điều này không chấp nhận được ở Ấn độ. Tuy nhiên, đây là một trong những ảnh hưởng của thời kỳ mạt kiếp này (kaliyuga). Và nó sẽ luôn luôn như vậy đó. Mặc dầu tình cảnh như thế, “Chân Trí Khoa Học Trực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn” đã xuất hiện. Thật là kỳ diệu biết bao! Bất cứ ai hữu duyên gặp được sẽ thành tựu giải thoát.

Thâm Ý Hưởng Thiện là Chìa Khóa Vạn Năng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải làm gì khi con cái của chúng con sống theo đường sai trái?

DADASHRI: Khi chúng đi lạc đường, các con phải giữ vai trò của người thấy, biết, và thành kính nguyện cầu cho sự an sinh của chúng. Nguyện cầu Đấng Chí Tôn ban ân phước cho chúng.

Các con phải hiểu và chấp nhận bất cứ những gì xảy ra là đúng. Lỗi lầm là thuộc về người đau khổ. Đấng Chí Tôn Đại Giác Toàn Tri dạy rằng nếu các con tự cải thiện thì mọi chuyện khác sẽ cải thiện trong sự hiện diện của các con.

Các con phải chỉ dạy cho những đứa con khi chúng còn nhỏ rằng, mỗi buổi sáng khi tắm xong chúng phải chí tâm đánh lễ thờ phượng Mặt Trời, cầu nguyện Ngài ban cho chúng và cả thế gian Trí Năng liễu giải chân chính để hiểu rõ mọi chuyện xảy ra cùng với sự cứu độ toàn thể pháp giới chúng sinh. Nếu chúng thực hành chỉ bao nhiêu đó thôi, chúng sẽ được thâm nhuần với giá trị chân thật của Đạo Sống. Bằng cách này cha mẹ không bị nghiệp ràng buộc với chúng nữa.

Mọi chuyện trong cuộc đời đều là bắt buộc, các con không có

chọn lựa nào trong chuyện này cả. Dầu các con có vay tiền cho chúng ăn học, và nó lại cư xử tệ bạc với các con cũng không thể nhắc nhở chúng về những hy sinh, khổ cực vì chúng, vì các con bị ràng buộc, bắt buộc phải làm như thế mà thôi. Các con đã làm những gì bắt buộc các con phải làm. Các con phải làm tròn tất cả mọi bổn phận của các con.

5. HIỂU BIẾT LÀM NGƯỜI SÁNG ĐỜI SỐNG GIA ĐÌNH CỦA CÁC CON

Làm Sao Giải Quyết Những Bất Đồng Ý Kiến

Một thời kỳ rất bất thường đang đến. Sẽ có hết giông tốt này đến giông tố khác. Do đó, hãy cảnh giác. Cũng như chúng ta có giông bão trong bầu khí quyền, thế giới sẽ có nhiều thiên tai. Con người sẽ phải đối diện với nhiều khó khăn thảm khốc. Cứ sự mà nói, đời sống nhân loại có rất nhiều khó khăn, mọi người đều bị nướng như khoai tây trong lò lửa vây khắp hướng. Người đời không biết họ sống để làm gì. Họ cũng không còn tự tin nữa. Có thể làm gì được bây giờ. Trong gia đình có nhiều xung đột, bất hòa và không biết làm thế nào để giải quyết. Họ cảm thấy bối rối và quá sức chịu đựng.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, người chồng nói: “làm vợ phải nhịn thua, tôi sẽ không nhịn thua đâu.”

DADASHRI: Đúng vậy, điều này có nghĩa là mọi chuyện đã căng thẳng hết mực rồi, hết chịu đựng nổi nữa rồi. Nếu người chồng nói tôi sẽ không thỏa hiệp và người vợ phải nhịn thua, điều này có nghĩa là ông ấy đã đi đến tận cùng của giới hạn chịu đựng rồi. Một người thật sự là đáng trọng phụ sẽ làm vui lòng vợ, và dẹp mọi chướng ngại trên đường để chuyến xe của đời sống thẳng tiến. Nhưng thay vì như vậy, người đời như các con lại giữa đường

ngừng xe một chỗ ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác. Điều này không thể chấp nhận được. Bao lâu mà thái độ bất hòa còn tiềm tàng trong tâm của người khác, sự khó khăn trong đời sống của các con còn tiếp diễn. Do đó, phải tìm ra giải pháp.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao chúng con có thể nói đôi phương thỏa thuận kết thúc việc làm thiệt hại cho họ.

DADASHRI: Điều này các con không cần quan tâm, đó là chuyện của họ, các con không cần phải lo nghĩ cho sự an sinh của họ. Hơn nữa các con là ai mà dám nói đến cái gì hữu ích cho họ. Làm sao các con có thể xác định được cái gì tốt cho họ, khi mà các con không thể xác định cả cái gì là hữu ích cho chính các con? Người đời đánh giá lợi ích theo khả năng tốt nhất của họ. Các con phải luôn luôn quan tâm đến điều tốt lành cho người khác, nhưng chỉ đến một góc độ nào đó mà thôi, và nếu bất hòa, xung đột xảy ra thì không chấp nhận được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải làm gì khi chúng con biết rằng mặc dầu chúng con cố gắng dàn xếp để đạt thỏa hiệp với đối phương và kết quả sẽ không được tốt?

DADASHRI: Kết quả có thể là bất cứ chuyện gì. Tất cả những gì mà các con cần làm phải là quyết tâm sống hòa thuận với người khác. Phải tạo quyết định dàn xếp trong chính niệm, với tâm tỉnh thức, không chút lo nghĩ là sẽ thành công hay không. Sớm hay muộn gì cũng sẽ xảy ra, nếu không hôm nay thì ngày mai, hay sau đó nữa và cũng có thể trong vài năm tùy thuộc vào nghiệp báo kết dính với cường độ nào. Nghiệp báo liên hệ của các con với vợ con, cha mẹ, kết dính rất chặt, nên cần nhiều thời gian hơn để giải quyết yên lành. Với những ai luôn sống gần gũi bên nhau với các con, chuyện sẽ giải quyết từ từ và chậm chạp. Khi các con thật sự quyết tâm dàn xếp ổn thỏa mọi điều khoản trong sổ nghiệp đời, nó sẽ xảy ra và sẽ kết thúc. Các con phải giữ cảnh giác cực kỳ nghiêm túc khi xử sự với những người có nghiệp kết dính chặt với các con. Dầu con răn có nhỏ cách mấy đi nữa các con cũng phải tiến bước cẩn thận với

tâm cảnh giác cao. Nếu các con không cẩn thận hay lơ đãng các con sẽ không thành công trong việc giải quyết vấn đề này. Nếu một người nói một điều gì đó với các con và các con tự nhiên cãi lại, phản ứng bên ngoài của các con không có ý nghĩa, vì bây giờ ý định trong tâm của các con là các con muốn dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, nhờ thế mà thù ghét không còn nữa. Lời nói là thuộc về xác thân và thù ghét tồn tại vì nó được hỗ trợ bởi cái tôi. Nhưng nếu các con giải quyết mọi chuyện một cách ổn thỏa, êm đẹp mà không gây bất hòa hay thù oán, thì các con chắc chắn sẽ thành công; bằng cách này mọi nghiệp trái sẽ được trả. Nếu ngày nay các con không thể trả họ, các con sẽ có khả năng trả họ vào ngày mai hay một lúc nào đó trong tương lai. Dầu sao đi nữa, người chủ nợ rốt cuộc cũng sẽ phải lấy lại những gì mà các con đã lấy của họ.

Khi người đời trả hết nghiệp trái lúc họ qua đời, Đại Tự Nhiên tước đoạt hết của cải của họ. Bằng cách này hay cách khác, nghiệp trái tạo nên từ tiền kiếp phải được trả trong kiếp này, nhưng nợ vay mượn từ kiếp này sẽ phải đền trả và kiếp sau. Nhưng giờ đây các con có được Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn các con sẽ không tạo thêm nghiệp mới nữa và nghiệp cũ sẽ được trả. Ngay khi các con trả sạch nợ các con sẽ nhẹ nhàng ra đi từ bỏ cõi đời, nhưng nếu còn nợ chưa trả các con phải nán lại thêm vài ngày để trả hết. Nghiệp trái phải trả trong kiếp này là thuộc về xác thân hiện giờ của các con, và những xung đột, bất hòa và lỗi lầm mà các con tạo ra trong kiếp này sẽ được mang qua kiếp sau, nơi các con sẽ bắt đầu trả nợ một lần nữa. Nếu vì vô minh che lấp không biết sống với Chân Cảnh Linh Hồn thì sẽ tiếp tục tạo nghiệp rồi phải trả nghiệp hết đời này sang đời khác trong kiếp sinh tử luân hồi bất tận.

Do Đó Phải Tránh Mọi Xung Đột, Bất Hòa

Do đó, phải tránh gây nên mọi bất hoà đối với bất cứ ai và bất

cứ nơi nào mà các con có thể. Xung đột, bất hòa không những hủy diệt đời sống này của các con và còn hủy diệt đời sau của các con nữa. Những gì hủy hoại đời này sẽ chắc chắn làm tổn hại cả đời sau. Đời sau của các con sẽ cải thiện nếu các con cải thiện ngay trong đời này. Nếu kiếp này các con không trải qua những khó khăn, đầy đọa nào thì biết rằng đời sau của các con cũng chẳng có vấn đề gì. Nhưng nếu các con tạo nên khốn khó trong đời này, thì chúng sẽ theo các con qua tới đời sau.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chuyện gì xảy ra nếu chúng con tạo thêm xung đột trong một tình trạng đang tương tranh.

DADASHRI: Đầu óc của các con sẽ bị nổ tung! Có một vị tiên sinh hỏi Thầy làm thế nào để ông ấy lướt qua được biển đời. Thầy bảo ông ấy: “Hãy tránh gây xung đột”. Xong ông hỏi Thầy xung đột có nghĩa gì? Do đó, Thầy hỏi ông ấy sẽ làm gì nếu ông ấy đang đi gặp phải cột đèn, ông sẽ đi vòng tránh nó hay cứ tiến tới đụng nó? Nếu một tảng đá ngăn cản lối đi, các con phải làm gì? Các con phải đi vòng tránh nó. Các con sẽ làm gì, nếu trên đường đi gặp con bò mộng? Các con phải đi vòng né tránh nó, nếu không làm như vậy sự tổn hại sẽ rất nghiêm trọng, nếu nó hít hay đá các con. Do đó, các con cũng phải làm như vậy, nếu các con gặp những trở ngại trên đường đời. Xung đột là như thế đó. Nếu có người đến gây gổ với các con hay là chửi các con với đủ lời xấu xa mạt sát các con, các con phải giữ chánh niệm là các con phải tránh xung đột. Nếu tâm các con đang yên tĩnh và hốt nhiên có một cái gì đó làm cho bất an, các con phải hiểu ngay rằng sự bất an đến từ tâm hồn của người khác xung quanh và các con phải rời khỏi nơi đó ngay. Khắp mọi nơi đều có xung đột và nếu sự hiểu biết của các con về xung đột tăng lên, các con sẽ có khả năng tránh xa nó. Đời sống an nhiên tự tại sẽ có được nếu các con tránh xa xung đột. Xung đột là bản chất của thế gian này. Nó là thuộc hình tướng của những ba động cảm ứng (sóng, vibrations).

Vào năm 1951, Thầy bảo một người làm việc cho Thầy nhận ba

chữ của thầy: **“Tránh xung đột”**. Thầy đang đọc một lại kinh văn nào đó và ông ấy đến hỏi Thầy:

- *“Kính thưa Dada, xin ban cho con một cái gì?”*
- *“Con không hòa thuận với ai hết. Con gây gỗ với mọi người.”*

Thầy biết rằng ông ấy tiêu phí hết tiền và khi không còn tiền để mua vé xe lửa, ông sẽ lừa dối và không trả đủ tiền, mà còn gây gỗ với nhân viên điều hành xe lửa.

Thầy biết mọi chuyện về ông. Do đó, Thầy bảo ông:

- *“Con phải tránh mọi xung đột, con không cần học gì khác.”*

Cho đến ngày nay ông ấy vẫn còn sống theo mệnh lệnh này. Nếu các con muốn gây gỗ với ông bây giờ, hay gọi tên ông để làm nhục hay chọc tức ông, ông sẽ tránh xa mọi tình huống như thế.

Phải tránh xa xung đột. Xung đột là nền tảng hình thành thế gian này và chu kỳ của nó bất tận. Đấng Đại Giác Toàn Tri Chí Tôn chỉ dạy rằng nền móng thế gian được xây bằng hận thù. Mọi người, mọi chúng sinh đều chứa chấp, nuôi dưỡng hận thù. Nếu tương giao vượt quá những giới hạn, hận thù sẽ nổi lên. Bất cứ Linh Hồn mang xác thân nào dầu đó là rắn, bò cạp, bò cái, bò đực, chúng đều nuôi dưỡng hận thù. Đó là vì Linh Hồn của mọi chúng sinh đều bị nhốt trong đời sống xác thân và năng lực của Linh Hồn đều như nhau trong mọi chúng sinh. Vì sự yếu đuối của đời sống xác thân này mà một người hay chúng sinh phải chịu đựng đau khổ, vì khi trải qua đau khổ, nó không thể làm được gì khác ngoài nuôi dưỡng hận thù chờ cơ hội trả thù nơi kiếp sau.

Chịu Đựng? Không. Phải Tìm Ra Giải Pháp

Người hỏi: Kính thưa Dada, khi Thầy bảo chúng con phải tránh xung đột, điều này có phải là chịu đựng mọi chuyện xảy ra hay

không?

DADASHRI: Tránh xung đột không có nghĩa là phải chịu đựng, và nếu các con làm như thế thì các con phải chịu đựng được bao nhiêu và bao lâu? Chịu đựng giống như dùng sức đè một lò xo, bao lâu mà nó có thể vẫn bị đè? Thay vì như thế, các con phải tìm ra giải pháp.

Khi không có Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, người đời không có chọn lựa nào khác ngoài chịu đựng mọi chuyện. Tuy nhiên, khi một ngày nào đó lò xo bung lên để giải thoát khỏi sức ép, nó sẽ làm đổ ngã mọi sức ép đè lên nó, đó là qui luật của Đại Tự Nhiên.

Không có một luật tự nhiên nào nói rằng các con phải chịu đựng. Tất cả những gì các con phải chịu đựng đối với một người nào đó, thật ra là chính nghiệp báo của các con. Nhưng vì các con không biết những gì đã tạo ra từ dĩ vãng và đó cũng là lý do nó hiện ra đối với con là người khác làm một chuyện gì mới để chống lại các con. Thật ra họ chỉ trả lại các con những gì mà các con đã làm với họ mà thôi. Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn của chúng ta không đòi hỏi các con phải chịu đựng gì cả. Với sự áp dụng Chân Trí này các con chỉ cần nhận ra rằng người khác đó là Linh Hồn Thanh Tịnh (shuddhatma, Pure Soul), và bất cứ chuyện gì xảy ra đối với các con chỉ vì tiền nghiệp mà các con đã tạo ra mà người đó chỉ là duyên, là khí cụ hay người đóng vai trò trong vở tuồng đời khai diễn của nghiệp báo vay trả mà thôi. Với sự hiểu biết này và Chân Trí này, mọi mê mờ của các con sẽ được sáng tỏ, mọi bế tắc được khai thông, mọi nghi vấn được giải đáp.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, điều đó có nghĩa là chúng con phải chấp nhận dứt khoát với niềm tin rằng tất cả những gì chúng con ứng xử với người khác qua thân, ngữ, ý sẽ phản hồi trở lại chúng con, có phải vậy không?

DADASHRI: Người khác là Linh Hồn Thanh Tịnh (Pure Soul) bên trong, và thân ngữ ý biểu lộ bên ngoài của họ là tập tính của

nghiệp tạo ra từ tiền kiếp (prakruti). Các con là Linh Hồn Thanh Tịnh và họ cũng là Linh Hồn Thanh Tịnh. Vậy thì sợi dây nào nối kết hai người với nhau? Một đàng là tập tính cố hữu (do nghiệp tạo nên) của con và đàng kia là tập tính cố hữu của họ. Cái dây nối hai người với nhau là nghiệp và sự gặp nhau là để giải quyết chuyện vay trả do nghiệp báo đã tạo nên. Chính vì sự hiện hành của nghiệp báo mà họ đối xử với các con theo cách mà kiếp trước các con đã đối xử với họ. Đó là lý do tại sao chúng ta nói: “Đây là nghiệp báo do chính tôi tạo ra, giờ nhân duyên thành thực, nó trở lại với tôi, người kia chỉ đóng vai trò người thừa hành hay diễn viên trong tuồng đời của tôi mà thôi, họ đến đòi nợ, tạo cơ hội cho tôi trả lại những gì tôi đã vay. Họ đến để giải nghiệp cho tôi.” Khi các con có được giải đáp như vậy, thì có cần chịu đựng gì nữa hay không?

Điều gì xảy ra nếu các con cố gắng chịu đựng? Nếu các con không giải quyết vấn đề theo Chân Trí và hiểu biết về Chân Cảnh Linh Hồn và nghiệp cảnh, lò xo bị ép với sức chịu đựng sẽ bung lên một ngày nào đó. Có khi nào các con nhìn thấy lò xo bung lên chưa? Lò xo của Thầy ngày xưa cũng thường bung lên nhiều lần. Có một thời gian Thầy thường chịu đựng rất nhiều, nhưng khi mà lò xo bung lên, mọi sự việc xung quanh Thầy nổ tung. Tất cả chuyện như thế thường xảy ra trong sự vắng mặt của Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, nhưng Thầy vẫn nhớ chúng rất rõ ràng. Nó nằm tất cả trong Chân Trí Thực Chứng của Thầy, và đó là lý do tại sao Thầy nói với các con đừng học chịu đựng chuyện gì cả. Chỉ trong trạng thái vô minh, tức không biết gì đến Chân Cảnh Linh Hồn, con người mới phải chịu đựng mà thôi. Các con phải nhìn mọi chuyện từ ánh sáng của Chân Trí và phải hiểu rõ những gì sẽ là hậu quả khi các con làm chuyện gì đó theo một cách nào đó. Cái gì đã là nguyên nhân đằng sau đó? Các con phải nhìn sâu hơn vào sổ ghi chép nghiệp đời gieo nhân, thọ báo của các con, không có chuyện gì xảy ra cho các con nằm bên ngoài sổ nghiệp đời này.

Tránh Tạo Thêm Nghiệp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao chúng con phòng tránh được vòng lẩn quẩn của chu kỳ vay trả, tức tạo nghiệp thọ báo cho kiếp sau?

DADASHRI: Định nghĩa của “tạo thêm nghiệp, thọ thêm báo là gì? Gieo (nghiệp) nhân là khởi đầu chu kỳ tạo thêm nghiệp, thọ thêm báo. Tất cả những gì các con trải qua trong cuộc đời này là hậu quả của nghiệp nhân mà các con tạo ra từ tiền kiếp. Mọi chuyện xảy ra đều là hậu quả, và nguyên nhân không thấy được. Các con không thể thấy nguyên nhân từ giác quan của các con. Tất cả những gì các con thấy là hậu quả. Do đó, các con phải nhận ra rằng các con đang trả nợ của các con. Bất cứ nghiệp nhân mới nào được tạo ra xảy ra trong tâm và các con không thấy được chúng. Các con sẽ thấy được chúng khi chúng hiển hiện thành quả báo. Nguyên nhân mà các con tạo ra bây giờ chưa chuyển qua thành sổ nghiệp đời cho kiếp sau của các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải tất cả những gì diễn ra ngày nay nằm trong tương mục của quyển sổ nghiệp đời, kết thúc trong đời trước hay không?

DADASHRI: Đúng vậy đó con.

Người hỏi: Những xung đột diễn ra theo Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại diện, nhưng khi nào các con mới có thể nói được điều này. Sau khi nó xảy ra mà thôi. Quyết tâm của các con phải là “ta không muốn bị lôi kéo vào bất cứ chuyện xung đột hay tranh chấp nào”. Khi các con nhìn thấy một cây cột trên đường đi của các con, quyết định của các con là “không đi thẳng vào nó; các con biết các con phải đi vòng để tránh nó, nhưng mặt dầu quyết định như thế, các con vẫn hốt nhiên tiến lên và chạm vào nó thì đó là Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diện làm cho chuyện va chạm xảy ra. Nhưng cho rằng mọi chuyện xảy ra là

do Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn, là lạm dụng nó.

Công Phu Sống Đạo Là Giải Pháp Cho Công Lý

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải làm gì nếu chúng con muốn tránh xung đột và giải quyết mọi vấn đề một cách ôn hòa với chính niệm và tâm xả ly, nhưng đối phương lại luôn gây chuyện và làm nhục chúng con?

DADASHRI: Không làm gì cả. Đó là nghiệp báo của các con, do đó các con phải quyết tâm hoà ứng thuận xử với chính niệm và tâm xả ly. Các con phải giữ vững quyết tâm của các con và tiếp tục tự tìm giải đáp cho mê cung mà các con đã đưa các con vào.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, khi một người nào đó làm nhục con, có phải “cái tôi” của con cảm thấy bị sỉ nhục không?

DADASHRI: Khi một người nào đó sỉ nhục các con, thật ra họ đang hóa giải hay làm tan biến ‘cái tôi’ của các con, ‘cái tôi’ đó là bóng ma do nghiệp lực tạo nên trong vở kịch của cuộc đời, nó không thuộc về Chân Cảnh Linh Hồn của các con. Bất cứ những gì vượt quá bình thường nơi ‘cái tôi’ của các con sẽ tiêu tan khi có người sỉ nhục các con. Nó có gây cho các con tổn hại nào không? Những loại nghiệp chương như thế này không cho các con sống đời an vui tự tại. Cho dầu chỉ có một em bé trước mặt các con, các con cũng nên bảo nó giúp con sống đời giải thoát.

Nếu có một người nào đó đối xử bất công với các con và các con tự hỏi và muốn biết tại sao, thì các con cũng sẽ tạo nghiệp. Chính vì lỗi làm mà các con đã tạo nên từ tiền kiếp, cho nên người ta mới đối xử bất công với con bây giờ. Làm sao mà sự hiểu biết của một người có thể đạt đến trình độ này? Ngược lại, người đời sẽ

gây thêm tổn hại. Trong mắt của Đấng Chí Tôn, không ai làm chuyện công bằng hay bất công cả, mọi chuyện xảy ra đều là ‘chính xác’. Làm sao mà sự hiểu biết của một người đạt đến trình độ này? Nếu sự khác biệt ý kiến giữa những người trong gia đình ít thì sẽ có ít cãi vã, và nhờ thế mà tình thương trong mọi người sẽ tăng trưởng. Nếu chuyện này xảy ra thì phải biết rằng Chân Trí về Chân Cảnh của Linh Hồn và nghiệp cảm duyên khởi đã được hiểu rõ và không có gì khác.

Chân Trí này dạy rằng các con là kẻ điên khùng khi cố tìm công lý trong cuộc đời. Công phu tu thân sống Đạo theo Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn và nghiệp cảm duyên khởi là giải đáp cho điều đó.

Trong mắt của Thượng đế (Đấng Chí Tôn), nếu một người nào đó đối xử bất công với các con, đó là chính xác. Người thế gian thì nói khác rằng, họ đã làm sai.

Cảnh giới Đại Tự Nhiên (thiên nhiên, nature) là đúng, là chính xác. Công lý của cảnh giới này không sai lầm. Nó rõ ràng, chính xác đến nỗi cả đến một con muỗi chạm vào các con thì phải biết rằng phải có một nguyên nhân đằng sau đó, nếu không như thế thì không có một cảm ứng ba động (vibration) sẽ chạm vào các con. Các con hoàn toàn tự do tự tại, không một ai có thể gây trở ngại cho các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có lợi ích hay không khi giữ yên lặng trong lúc cãi vã?

DADASHRI: Giữ yên lặng rất là hữu ích.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhìn từ bên ngoài, chúng con có vẻ yên lặng (không nói gì) nhưng còn chuyện bất an, hỗn loạn xảy ra trong tâm thì sao?

DADASHRI: Như vậy là vô ích, không có công dụng gì. Điều tiên quyết và cốt yếu là phải tâm bình khí hoà, bình tâm tĩnh trí.

Giải Pháp Tốt Nhất là Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử

Người hỏi: Kính thưa Thầy, xung đột xảy ra có phải là vì tập tính của mọi người đều khác nhau không?

DADASHRI: Định nghĩa của đời sống thế gian là xung đột. Bất cứ ở đâu có xung đột thì ở đó chính là đời sống thế gian.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nguyên nhân của xung đột là gì?

DADASHRI: Vô minh, không biết gì đến Chân Cảnh Linh Hồn và nghiệp cảm duyên khởi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con không những có xung đột với ông chủ của con mà còn có xung đột với nhiều người khác nữa, chuyện đó là gì?

DADASHRI: Như thế đó, xung đột xảy ra với mọi người. Nó cũng có thể xảy ra với bức tường nữa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy giải pháp cho điều này là gì?

DADASHRI: Thầy sẽ chỉ cho các con cách sống giúp các con sẽ không có khó khăn nào, cả với bức tường nữa. Lỗi lầm là của ai, khi các con đi đụng đầu vào bức tường? Lỗi lầm là thuộc về người đau khổ. Bức tường có làm gì với chuyện đó hay không? Chính là lỗi của các con, khi các con trượt té trên đường trơn trượt. Bùn trên đường chỉ đóng vai trò khí cụ làm duyên trong quá trình trượt té của các con mà thôi. Các con phải nhận biết đường trơn để trượt té, và các con phải đi từng bước cẩn thận hơn. Bùn luôn luôn ở đó và bản tính của bùn là trơn trượt mà.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cái gì là lý do đằng sau mọi chuyện cãi vã, bất hoà? Có phải là vì sự khác biệt trong nhân cách của mỗi người.

DADASHRI: Chính vì Vô Minh (không biết gì đến Chân Cảnh Linh Hồn và nghiệp cảm duyên khởi). Chính nền tảng của cuộc

sống thế gian là không có hai nhân cách nào xứng hợp hay phù hợp với nhau cả. Chỉ có một giải pháp duy nhất là phải có hiểu biết này: Hãy thích ứng hay tùy duyên hòa ứng, thuận xử trong mọi hoàn cảnh. Các con phải hoà ứng, thuận xử cả khi một người nào đó đánh các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con có nhiều bất hòa với người vợ của con và con chán quá rồi.

DADASHRI: Người đời không những chán chuyện đó mà còn dẫn đến uống rượu hay có người còn nhảy xuống biển nữa.

Đau khổ lớn nhất là gì? Là đau khổ bắt nguồn từ không có khả năng để thích ứng. Cái gì là sai lầm trong việc thực hành nguyên tắc: “thích ứng trong bất cứ hoàn cảnh nào”, trong trường hợp như thế.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đối với chuyện như thế, chúng con cần phải cố gắng.

DADASHRI: Không cần phải cố gắng gì cả. Tất cả những gì mà các con cần phải làm là sống theo Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát (5 Agnas).

Hãy tự nhủ: “Dada đã bảo mình: *thích ứng với mọi hoàn cảnh*” thì phải tiếp tục làm như thế.

Nếu người vợ của con nói: “*anh là người trộm cắp*”, Thì hãy nói với bà ấy: “*bà nói đúng*” và sau đó một lúc bà ấy nói: “*không phải như vậy, anh không có ăn cắp cái gì hết*”, thì nói với bà ấy một lần nữa “*bà nói đúng*”.

Thật ra mà nói, toàn thể cuộc đời của các con chỉ bằng một ngày của Đấng Phạm Thiên (Brahma). Nếu đời sống của các con chỉ có một ngày của Đấng Phạm Thiên thì tại sao phải tạo ra loại ồn ào náo nhiệt như thế. Nếu các con sống được 100 năm của Đấng Phạm Thiên thì có thể hiểu nếu các con hỏi tại sao chúng con phải thích ứng. Mặt khác các con có thể thách thức đối thủ của các con bằng cách nộp đơn ra tòa thưa họ đã làm nhục các con nữa. Nhưng chúng ta nói về chỉ có một ngày sống của Brahma mà thôi, và do đó các

con phải giải quyết mọi chuyện trong một thời gian ngắn. Nếu các con phải hoàn thành trách nhiệm của đời sống trong một khoảng thời gian ngắn thì các con phải làm gì? Giải quyết nó nhanh chóng bằng tùy nghi thích ứng mà thôi. Nếu không như vậy, nó sẽ không kéo dài hay sao?

Khi các con gây gổ với người vợ của các con, các con có thể ngủ ngon không? Chắc là không rồi, và sáng sớm hôm sau các con cũng không có bữa ăn sáng nữa.

Thầy đã khám phá ra một điều thật vi diệu về đời sống thế gian này. Thầy sẽ nói với các con tất cả những gì đã khám phá ra sự thật tối thượng này. Thầy sẽ chỉ cho các con cách sống cuộc đời hàng ngày của các con và Thầy cũng sẽ chỉ cho các con làm thế nào để thành tựu giải thoát khỏi những phiền não của cuộc đời. Ý muốn của Thầy là làm giảm bớt khó khăn của các con.

Hãy Trở Thành Đồng Tiền Vô Dụng

Các con không nên cưỡng ép mọi người trong gia đình phải nghe theo các con. Nếu các con làm việc đó các con phải lang thang trong dòng sinh tử luân hồi hết đời này đến đời khác, không biết đâu là bến là bờ. Thầy đã nói với Hiraba (đức bà, phu nhân của Dada) rằng Thầy là ‘đồng tiền vô dụng’. Tại sao vậy? Thầy không thể chấp nhận giá đắc phải lang thang hết kiếp này đến kiếp khác. Thầy chỉ muốn được thân cận với Đấng Chí Tôn. Nếu các con cố gắng thiết lập quyền kiểm soát của các con trong gia đình, xung đột sẽ không nổi lên sao? Từ đây trở đi các con chỉ cần giải quyết mọi chuyện ôn hòa với chính niệm. Trong gia đình các con phải sống với người vợ của các con như một người bạn và bà ấy cũng phải sống như vậy. Chẳng ai phải để ý đến chuyện ai là người có quyền điều hành, kiểm soát, dầu đó là ông hay bà, và nó cũng chẳng ghi vào bất cứ nơi nào trong sổ sách của chính phủ. Thượng đế cũng chẳng để ý đến chuyện đó. Các

con quan tâm đến quyền kiểm soát hay có cơm ăn hàng ngày? Do đó, chỉ lo lắng và hình dung cách tốt nhất để có bữa cơm gia đình hạnh phúc, đừng lo về bất cứ chuyện gì khác. Thầy thú nhận rằng Thầy cũng chẳng thích ứng nếu có người nào đó theo dõi muốn biết ai là người có quyền kiểm soát, nhưng thật ra chẳng ai để ý đến chuyện đó cả.

Nếu chân của các con bị đau nhức và bà của vợ các con đang xoa bóp chúng và nếu có người đến nhà tình cờ chứng kiến chuyện này, họ sẽ nói: “tuyệt vời! ngài đúng là ông chủ nhà” các con phải trả lời “không phải đâu, bà ấy mới là chủ nhà” vì nếu các con nói các con là ông chủ nhà thì bà sẽ ngừng lại, bỏ đi, không xoa bóp nữa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy không phải là nịnh bà ấy sao?

DADASHRI: Không phải vậy đâu. Đó là cách nói hợp tình hợp lý nhất, tất cả mọi cách nói khác đều là tính toán và sai lầm. Trong thời buổi của chu kỳ mạt kiếp này, đó là một cách nói để được hạnh phúc. Những điều Thầy nói với các con chỉ áp dụng cho thời mạt kiếp này mà thôi. Tại sao các con phải phá hoại bữa ăn sáng và các bữa ăn khác của cả ngày như thế.

Đừng Gây Hấn để Nhận Phản Ứng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đến xế trưa chúng con quên hết chuyện gây gổ vào buổi sáng, và gây gổ lại khởi sự vào buổi chiều.

DADASHRI: Chuyện như vậy đó. Thầy biết điều này. Thầy hiểu và biết rõ nguồn năng lực đã làm cho xung đột nổi lên. Thầy biết rất rõ sức mạnh đã khiến chúng ta nói chuyện sai trái và chúng ta điều chỉnh sau đó. Có thể biết được mọi chuyện với Chân Trí Thấy Biết từ Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh. Thầy nói điều này để chúng ta cần phải sống thích ứng, tùy duyên hoà ứng thuận xử với thế gian này. Mọi chuyện trên thế gian này rốt cuộc phải đến

lúc kết thúc, biến mất, không còn. Tuy nhiên, nếu một chuyện nào đó có vẻ như kéo dài lê thê, các con chẳng giúp được gì với phản ứng chống lại chúng, và ngược lại còn làm cho tình trạng thêm trầm trọng hơn. Khi làm như thế các con không những làm tổn hại người khác mà còn làm tổn hại chính các con. Ai có quyền năng để cải thiện sự vật? Chỉ có những người tự cải thiện chính mình mới có thể cải thiện người khác mà thôi. Làm sao các con cải thiện được người khác, trong khi các con không cải thiện được chính các con?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng chúng con có thể cải hóa người khác, nếu chúng con tự cải hóa chính mình, có phải như vậy không?

DADASHRI: Đúng vậy, các con có thể.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao con có thể nói là con đã có cải thiện hay không?

DADASHRI: Khi người khác thấy được Tình Thương trong lành trong các con cả khi các con khiển trách hay rầy la họ. Cả khi các con trách mắng con cái của các con, chúng nó vẫn thấy được Tình Thương trong các con. Các con có thể trách mắng con cái của các con, nhưng phải làm việc này với Tình Thương. Chỉ như thế chúng nó mới cải thiện. Nếu một giáo sư Đại học rầy la sinh viên của họ, chúng sẽ đánh ông.

Nỗ lực của các con phải nhắm vào là làm thế nào cho người khác tốt hơn, nhưng bất cứ nỗ lực nào gây ra phản ứng là phải tránh. Nếu các con sửa chữa một người nào đó và họ cảm thấy khó chịu thì nỗ lực của các con chẳng có giá trị gì. Nỗ lực của các con phải được khởi lên trong tâm với ý tốt lành trong cảnh giới vi tế không thấy được. Nếu nỗ lực hiển hiện ra thành hành động bên ngoài, không có kết quả nào, các con phải trở vào tâm nuôi dưỡng ý tưởng tốt lành về họ. Nếu các con không muốn rầy la nhiều, thì chỉ nói nhỏ nhẹ: “con à, điều con làm không hợp với lối sống của gia đình chúng ta”. Chỉ có bấy nhiêu đó, và giữ yên lặng. Các con phải nói vài lời nào đó, nhưng các con phải biết cách nói cho thích hợp.

Nếu Không Như ý Hãy Điều Chỉnh với Nguyên Cầu

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con đã cố gắng để làm cho người khác hiểu. Còn chuyện có hiểu hay không, không phải là do sự cố gắng của họ hay sao?

DADASHRI: Phạm vi trách nhiệm của các con là giải thích mọi việc cho họ hiểu. Sau đó họ có hiểu hay không, các con không có thể làm gì được. Ít nhất các con phải làm bấy nhiêu đây. Các con phải nguyện cầu: “*Dada Chí Tôn nơi Linh Hồn của chúng con! Xin ban cho ông ấy chính trí (right intellect)*”. Các con không thể để ông ấy lừng lơ chẳng biết bám vào đâu. Đây là sự thật tuyệt đối. Đây là Chân Trí Khoa Học của Dada để hóa giải mọi tranh chấp. Đó là giải pháp nhiệm mầu cho mọi bất hòa trong đời sống. Các con không ném mùi vị của hậu quả khi không giải quyết được sự tranh chấp hay sao? Không có khả năng ứng hòa, xử thuận là ngu xuẩn, chuyện xảy ra chỉ vì một người tin rằng họ là ông chủ và mọi việc phải tuân theo sự xếp đặt của họ. Làm như vậy, họ phải chịu đói khát suốt đời và vào một ngày nào đó họ có thể bị đầu độc. Chuyện gì đến sẽ đến. Đây là thời mạt pháp. Hãy nhìn vào đời sống xung quanh. Nếu người vợ của các con bảo các con là đồ vô tích sự, các con chỉ phải nói ‘đúng như vậy’ mà thôi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, điều này sẽ làm cho con tức giận, nếu người vợ của con gọi con là ‘đồ vô tích sự’.

DADASHRI: Như vậy thì giải pháp cho điều đó là gì? Các phải con trả đũa và gọi bà ấy là ‘đồ vô tích sự’ hai lần hay không? Và có phải làm như vậy ‘sự vô tích sự’ của con sẽ biến mất hay không? Trả thù kiểu đó các con làm hư cả ngày sống và cả đến bữa ăn của các con nữa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, thâm ý đằng sau những lời dạy về

đối xử thuận hòa với nhau này là gì?

DADASHRI: Là để được tâm an. Đó là nghệ thuật sống tránh rơi vào cảnh phiền não và bất hòa.

Học Tùy Duyên Xử Thuận từ Một Bậc Đại Giác

Có một người đàn ông thường hay trở về nhà vào lúc hai giờ sáng. Người ấy đã làm gì trong ngày trước khi trở về nhà, không có gì đáng để thảo luận. Các con có thể tự hình dung ra. Cả gia đình của người ấy không biết phải làm gì, trách mắng hấn hay chẳng cho hấn vào nhà. Họ chẳng biết phải làm gì với hấn. Khi người anh cả cố gắng đương đầu với hấn, hấn đe dọa ‘tôi sẽ đánh anh bị thương’. Sau đó gia đình đi đến gặp Thầy để tìm giải pháp. Thầy bảo họ không nói với hấn một lời nào cả, vì nếu nói sẽ làm cho tình trạng trầm trọng hơn, và nếu không cho hấn vô nhà hấn sẽ thành kẻ trộm cắp. Thầy bảo họ cứ để hấn mặc tình đi về theo ý muốn của hấn. Họ sẽ không nói phải trái với hấn và không nuôi dưỡng tình cảm mê chấp thương ghét với hấn. Trái lại, họ phải có từ tâm, thật lòng thương yêu muốn giúp đỡ hấn. Sau ba hay bốn năm gì đó hấn thay đổi và trở thành một người khác. Ngày nay hấn trở thành một người hăng hái làm việc hữu ích và giúp đỡ việc làm ăn của gia đình. Thế gian này không phải vô giá trị đâu, các con chỉ cần biết làm thế nào để xoay trở tình thế mà thôi. Đáng Chí Tôn hiện diện trong tâm của mọi người. Mọi người đều có gánh nặng của cuộc đời để đảm đương, đừng có tâm ghét bỏ với bất cứ ai.

Đại Bất Công Khi Chèn Ép Người Nương Tựa vào Các Con

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con không sống hòa thuận với người vợ của con được. Bất cứ con nói điều gì, dầu chuyện con nói vô thưởng, vô phạt như thế nào và chẳng cần biết là điều con nói là đúng, bà ấy luôn luôn hiểu nó là một cách sai lầm. Có những xung đột với người ngoài trong cuộc đời, nhưng cái gì là sự xung khắc giữa chúng con với nhau?

DADASHRI: Nó giống như vậy. Người đời thường áp bức những người dưới quyền của họ không ngừng. Người đời dùng quyền hành của họ quá đáng đối với người khác, dầu là vợ hay chồng, họ chẳng dừng lại ở đâu cả, cái gì cũng làm.

Các con đừng bao giờ gây gổ với người trong gia đình. Làm sao mà các con gây gổ với người sống chung một phòng với các con cho được, chẳng ai vui vẻ gì khi làm hại người khác. Chúng ta phải sống hạnh phúc và giúp người khác sống hạnh phúc. Nếu trong gia đình các con làm cho người khác hạnh phúc là các con sẽ được nhận lại hạnh phúc. Các con được cả bữa ăn sáng ngon lành nữa, nhưng nếu không như vậy thì bữa ăn, cũng như nước uống của các con sẽ bị hủy hoại. Người chồng hay dọa nạt vợ là người yếu đuối. Làm sao mà các con có thể hủy hoại người đang sống dưới sự bảo bọc của các con được. Mục đích cao nhất của các con là bảo vệ họ cả khi họ làm lỗi. Những người này là thuộc về gia đình của các con. Hãy xem chúng ta đã bảo vệ những tù binh người Pakistan (tây Hồi) chu đáo như thế nào.

Có người ra khỏi nhà ít khi dám mở miệng nói với người khác hay tranh cãi với ai, nhưng ở nhà hấn lại làm đủ loại làm phiền não người khác. Lối sống của hấn là thượng đội hạ đáp. Nếu bị một người cảnh sát trách mắng, hấn sẽ thừa thừa, dạ dạ, bầm ngãi. Nhưng ở nhà, dầu bà vợ có đúng cách mấy, hấn cũng không chịu nổi và quát mắng bà inh ỏi. Hấn quát mắng bà vợ: “Tại sao lại có con kiến trong ly trà của tôi?” Các con điên khùng, tại sao các con không thể im lặng lấy con kiến ra khỏi ly trà. Hấn khùng bố người trong nhà, nhưng lại run rẩy trước mặt cảnh sát. Đó là một loại bất

công thô bạo, nó không thích hợp với Đạo Sống của chúng ta. Vợ của các con là người hợp tác trong đời sống của các con. Tại sao các con lại có thể gây gổ với người bạn đời của các con cho được? Ở đâu có xung đột tiềm tàng, các con phải biết và tìm ra cách giải quyết. Tại sao các con gây bất hòa với người mà các con phải sống chung?

Một Chân Trí Khoa Học đáng Được Tìm Hiểu

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải làm gì nếu chúng con không muốn bị lôi kéo vào chuyện xung đột, nhưng người khác lại muốn gây gổ. Nói cách khác, một người thì rất thận trọng và tỉnh thức, nhưng người kia thì hay gây hấn, có phải là xung đột không tránh được hay không?

DADASHRI: Một người có thể đánh lộn với một bức tường trong bao lâu? Nếu các con chạy vào bức tường, các con phải làm gì với nó? Các con có phải đánh lộn với nó không? Cũng giống như vậy, những người mà các con xung đột là những bức tường. Các con phải làm gì trong tình trạng như thế? Hãy nhận ra và chấp nhận họ là những bức tường. Thế là chẳng có vấn đề gì cả.

Người hỏi: Nếu các con giữ yên lặng, đối phương có thể cho rằng sự yên lặng của chúng con là nhận lỗi và họ còn gây gổ hơn nữa.

DADASHRI: Đó chỉ là lòng tin của các con mà thôi. Nếu có một người thức dậy lúc nửa đêm để đi cầu, và đụng đầu vào vách tường, như vậy là bức tường đụng họ vì họ im lặng hay sao?

Dẫu các con có nói gì đó hay không, chẳng có ảnh hưởng gì cả. Cho rằng sự im lặng của các con có ảnh hưởng hay không có ảnh hưởng gì đều không đúng. Mọi chuyện xảy ra chỉ là hồ tương, tác động của Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn mà thôi (scientific circumstantial evidences). Chẳng ai có chút xíu quyền

hành hay năng lực gì trong thế gian này, cho nên không ai sẽ thoát khỏi với chuyện gì cả. Nếu bức tường này có năng lực làm một cái gì đó, thì thân thể cũng sẽ như thế. Chúng ta có quyền hành hay năng lực để đánh với bức tường này không? Cũng như vậy thôi, tức giận và vật lộn với người đời là để làm gì? Người khác chắc chắn không có năng lực hay quyền hành làm chủ tâm tưởng, ngôn từ, hay hành vi của họ, tại sao các con cũng không trở thành bức tường giống như vậy. Khi các con trách mắng bà vợ của các con thì Đấng Chí Tôn hiện diện trong bà sẽ ghi nhận chuyện gì các con làm. Nếu bà ấy khởi sự trách mắng các con, các con phải thành như bức tường, và Đấng Chí Tôn hiện diện trong các con sẽ gia hộ cho các con.

Lỗi Lầm là Thuộc về Người Đau Khổ

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhiều người chỉ không hiểu đầu các con đối xử với họ tử tế như thế nào đi nữa.

DADASHRI: Nếu họ không hiểu thì lỗi là thuộc về các con. Tại sao các con liên hệ với người có hiểu biết hạn hẹp như thế? Tại sao chỉ có các con phải đối đầu với một người như thế. Bất cứ khi nào các con phải chịu đau khổ, phải biết rằng đó là hậu quả của lỗi lầm do chính các con đã gây ra.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, như vậy thì con phải chấp nhận đó chính là nghiệp báo của con.

DADASHRI: Đúng như vậy đó. Nếu các con không có lỗi làm gì, các con sẽ không phải chịu khổ gì cả. Không có ai trong thế gian này có thể hại các con một chút nào cả, và nếu có một người nào làm chuyện hại các con thì đó là vì chính làm lỗi của các con. Người đó chỉ đóng vai trò của duyên trong quá trình làm hiển hiện nghiệp

báo mà các con phải chịu mà thôi. Do đó, lỗi lầm là thuộc về người chịu khổ.

Vợ chồng cãi nhau kịch liệt, rồi đi ngủ. Người vợ ngủ say và ngáy khò khò, trong khi người chồng thì lăn qua lộn lại, ngủ không được. Phải hiểu rằng người chồng có lỗi vì ông ấy trần trọc khổ cả đêm. Nếu ông ấy ngủ ngon và bà vợ nằm trần trọc không ngủ được thì nhận biết rằng bà ấy là người có lỗi. Lỗi lầm là thuộc về người đau khổ. Thầy nói với các con, Chân Trí Khoa Học này thật là thâm thâm vi diệu. Cả thế gian đều chỉ kết án người có vẻ như làm chuyện này chuyện nọ (doer), thật ra họ chỉ đóng vai trò trong vũ trụ của nghiệp cảnh hiện hành mà thôi.

Vợ Chồng

Thế gian này rất là bao la vạn tượng nhưng người đời không nhìn thấy theo cách đó. Đối với một số người, gia đình của họ là toàn thể thế gian đối với họ. Không có gì sai trái khi nghĩ như vậy, nhưng cả ở trong nhà họ gây gỗ, tranh chấp với bà vợ của họ. Các con điên khùng ơi, bà ấy đâu phải là kẻ thù của các con đâu.

Khi vợ chồng cãi vã với hàng xóm thì họ đoàn kết với nhau. Nếu các con nhìn thấy họ như thế, các con sẽ nghĩ sự đoàn kết rất đáng ca ngợi và tán phục, nhưng ở trong nhà nếu bà vợ để không đủ đường vào tách trà của ông, ông liền diễn thuyết với bà, “ngày nào tôi cũng bảo bà bỏ đủ đường thêm vào trà, nhưng tâm bà chẳng bao giờ xử sự đúng cách cả”. Các con điên khùng ơi, chính tâm của các con mới không xử sự đúng cách. Vậy các con là loại người gì vậy? Tại sao các con phải cãi vã với người ngày nào cũng chia xẻ cuộc đời với các con như vậy?

Các con có bất đồng ý kiến với ai không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có ạ, và rất nhiều lần.

DADASHRI: Con có bất đồng ý kiến với vợ của con không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có ạ, rất nhiều lần gây gổ.

DADASHRI: Cả với người vợ của các con? Nếu các con không sống hòa thuận với bà ấy, thì các con sẽ sống hòa thuận với ai? Thuận hòa có nghĩa là không bao giờ gây gổ với nhau vì bất đồng ý kiến. Người vợ là người các con phải nguyện là chẳng bao giờ gây gổ vì bất đồng ý kiến. Đó là cách sống hòa thuận phải như thế. Các con có hòa thuận như thế không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, từ trước tới giờ con chưa từng nghĩ theo cách đó. Đây là lần thứ nhất con nghĩ như vậy.

DADASHRI: Đúng vậy, các con phải nghĩ như thế, không sẽ phải như vậy sao? Các con có biết Đấng Chí Tôn Mahavir đã nghĩ thấu đáo như thế nào trước khi Chứng Thật Chân Cảnh Giải Thoát không? Các con có thích bất đồng ý kiến với Ngài không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ.

DADASHRI: Bất đồng ý kiến dẫn đến gây gổ và lo buồn. Nếu điều đó xảy ra vì bất đồng ý kiến thì hãy tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu có những bất đồng giữa tâm hồn với nhau. Nếu chuyện đó xảy ra, thì lý dị sẽ xảy ra và khi có những khác biệt với thân thể nữa thêm vào thì tử vong sẽ xảy ra.

Đánh Nhau, Nhưng nơi Công Viên

Nếu các con muốn đánh nhau, hãy ra khỏi nhà làm việc đó. Hãy lấy điều này làm điều lệ của các con. Ngày mà hai con muốn đánh nhau, hãy đến công viên và đánh nhau cho thỏa thích, đánh xong trở về nhà, nhưng đừng đánh nhau tại nhà. Ngày mà con muốn đánh nhau với người vợ của các con, hãy nói với bà ấy “hãy đến công viên có một bữa pích-ních vui vẻ và sau đó chúng ta có thể đánh

nhau thỏa lòng. Đánh nhau cách nào để có những người khác tham dự. Không được đánh nhau ở nhà. Thượng đế Chí Tôn không cư ngụ nơi nhà có sự bất hòa với nhau. Ngài đã nói gì? Ngài nói rằng nhà của tín đồ không được đánh nhau, cãi nhau. Tín đồ là người thờ phượng Đấng Chí Tôn một cách gián tiếp (paroksha bhakti, indirect worship) qua hình tượng... Người tín đồ trực tiếp thờ phượng Đấng Chí Tôn (pratyaksha, direct worship) là người nhận ra và Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn nơi tâm của mình và được gọi là Bạc Đại Giác (Gnani). Không có xung đột hay bất hòa nào nơi nhà của Bạc Đại Giác, chỉ có Chân Lạc Cảnh vĩnh hằng (samadhi, eternal bliss) hiển hiện nơi đó mà thôi.

Do đó, nếu một ngày nào đó con muốn đánh lộn, hãy nói với người chồng của non. Hãy đến công viên: “Hãy gọi con nhỏ cho người khác giữ. Khi ở công viên, bảo chồng mỉm cười khi con bạt tai ông trước mặt mọi người. Hãy để công chúng chứng kiến vở kịch của các con. Người đời sẽ có ấn tượng lớn về chuyện này. Khi họ thấy hai con, họ sẽ tự nghĩ: “Đây là một vị đàn ông rất đáng tôn kính nhưng ngày nay ông ấy chẳng có chút tiếng tăm nào”. Ngày nay, có người nào còn lại chút thanh danh nào hay không? Người đời tạo danh tiếng cho mình bằng cách che dấu sự thật.

Mê Vọng

Một người có thanh danh thật sự luôn luôn có vẻ tuyệt vời, đáng tôn kính cả khi họ đi ngoài đường mà không mặc quần áo. Người này ngay nhìn vào chẳng có chút thánh thiện nào dầu ăn mặc rất sang trọng. Đàn ông giống như con bò mộng, mặc dầu mặc đồ com-lê với cà-vạt. Hắn nghĩ hắn là một nhân vật đặc biệt nào đó. Hắn cũng không chấp nhận ý kiến của người khác. Hắn cũng không thêm

hỏi bà vợ là hắt mặc com-lê với cà-vạt đó có đẹp hay không? Hắt nhìn vào gương và cho rằng hắt có vẻ nhìn trang nhã. Bà vợ cũng làm như thế khi bà ấy nhìn ảnh phản chiếu của bà trong gương đầu nghiêng qua nghiêng lại. Tất cả chuyện này là gì vậy? Loại đời sống gì như vậy? Các con là Đảng Chí Tôn, do đó tất cả chuyện vô nghĩa này là gì? Thực Tướng hay Chân Cảnh Giới của các con là Đảng Chí Tôn.

Phụ nữ trang điểm với bông tai, nhưng họ có nhìn thấy chúng hay không? Họ đeo bông tai kim cương để cho người khác nhìn. Họ bị kẹt trong cạm bẫy của cuộc đời, nhưng họ lại đi lòng vòng khoe kim cương của họ. Than ôi, có ai bị mắc bẫy trong lưới rối rắm của cuộc đời mà còn cố bám vào dục vọng hảo huyền hay không? Tại sao các con không tìm giải pháp thoát khỏi chúng càng sớm càng tốt.

Con có thể đeo bông tai của con, nếu chồng của con muốn như thế. Nếu một người chồng mua một đôi bông tai giá hai trăm đô, nhưng biên lại viết giá 3 ngàn đô, bà vợ của ông rất cao hứng, vui lòng hả dạ. Ý nghĩa thật sự là gì, khi chính bà ấy không thể nhìn thấy chúng khi đeo chúng? Thầy đã hỏi một phụ nữ như thế, bà có nhìn thấy bông tai của bà trong lúc ngủ ban đêm không. Tất cả những điều này chỉ là ước mơ phóng rọi hay hạnh phúc tưởng tượng mà thôi. Người đời có niềm tin sai lầm về hạnh phúc là gì và đó là lý do họ không có tâm hồn yên tĩnh. Người mà các con gọi là phụ nữ Ấn độ là ai vậy? Phụ nữ Ấn độ là người ngồi ở nhà mặc bộ sari giá hai trăm đô. Tuy nhiên khi cùng chồng đi mua sắm, bà nhìn thấy một bộ sari thêu giá một trăm đô trong tủ kính. Bộ sari này ám ảnh bà cả lúc về tới nhà, tâm hồn của bà bị xáo trộn và gây gổ với mọi người. Làm thế nào mà các con gọi người như thế là phụ nữ Ấn độ cho được ?

Người Chồng Ấn Độ Yêu Đuối

Bản chất của người Ấn là hay có bất đồng ý kiến. Đó là lý do tại sao người ta nói rằng người Ấn có nhiều xung đột trong đời sống. Trái lại người Hồi thì thông minh. Họ gây gổ với người khác khi ra khỏi nhà, nhưng ở nhà họ không gây gổ với vợ. Tuy nhiên, có một số người Hồi sống lẫn lộn với người Ấn và trở thành giống người Ấn. Nhưng đối với Thầy về việc này người Hồi vẫn tốt hơn người Ấn. Một số người chồng Hồi chịu đựng vợ hết mình. Với tư cách người chủ hợp đồng, Thầy thường đến thăm nhà người Hồi và uống trà với họ. Thầy không có chút thành kiến nào. Vào một ngày Thầy đến thăm một gia đình như thế, và Thầy rất ngạc nhiên, người chồng đang đưa ghế xích đu mà người vợ đang ngồi.

Do đó, Thầy hỏi ông ấy: *“Bố bà không lợi dụng ông khi ông nuông chiều bà như vậy hay sao?”*

Ông trả lời: *“Làm sao mà bà ấy lợi dụng tôi được. Bà ấy không có vũ khí nào để làm chuyện đó”*.

Thầy bảo ông ấy: *“Người chồng Ấn của chúng tôi chẳng bao giờ làm loại chuyện này vì họ sợ bà vợ sẽ lợi dụng họ (tức đòi hỏi nhiều hơn nữa)”*.

Sau đó ông hỏi thầy: *“Thầy có biết tại sao tôi chịu đựng vợ như vậy không?”*

Ông ấy nói với Thầy: *“Chúng tôi không có nhà rộng như biệt thự, nhà chúng tôi chỉ có hai phòng để sống chung, do đó nếu tôi gây gổ với bà vợ thì tối tôi ngủ ở đâu? Cả đêm tôi sẽ không có chỗ ngủ. Do đó tôi chỉ cãi vã với người ngoài, còn đối với bà vợ, tôi giữ mọi chuyện sáng sủa”*. Nếu ông ấy trở về nhà tay không khi bà vợ yêu cầu mua thịt, ông lập tức nói với bà là ngày hôm sau ông ấy sẽ mua. Thế rồi buổi sáng hôm sau, trước khi đi làm ông ấy nói với vợ: *“anh hứa sẽ mua thịt ngày hôm nay, mua bất cứ nơi nào anh có thể”*. Tuy nói thế, ông vẫn về nhà tay không. Bà vợ rất khó chịu với ông, nhưng ông biết cách xử sự hòa thuận với bà *“em yêu dấu của*

anh ơi, chỉ có anh mới hiểu được mình đã khổ tâm như thế nào mà thôi”, và ông biết cách làm thế nào để trấn an bà với lời nói ngọt ngào, nhưng ông sẽ không tranh cãi với bà. Ngược lại người chồng Ấn độ làm gì? Ông ấy sẽ nói: “Bà cứ làm khó tôi hoài, bộ bà muốn không chế tôi hả. Tôi sẽ không làm theo ý bà muốn đâu”. Các con điên khùng ơi! Các con không thể ăn nói theo cách như vậy, nếu làm như thế phẩm giá của các con sẽ không còn nữa. Khi ăn nói như thế thật ra chỉ chứng tỏ rằng các con yếu đuối và hạ cấp mà thôi. Làm sao mà bà ấy không chế các con được. Chỉ cần giữ im lặng khi bà ấy nói. Chỉ có kẻ yếu mới dễ dàng bị khó chịu. Do đó, nếu bà ấy cần nhằn khó chịu, các con phải giữ im lặng và chỉ nghe “máy phát thanh” của bà mà thôi.

Nếu một người chồng Hồi giáo không cảm thấy vui với bữa ăn mà vợ của ông nấu và nói lên nhận xét của ông khiến người vợ nổi giận, thì ông giữ yên lặng không nói lại một lời nào để chống lại bà cả, vì ông biết rằng nếu ông nói lại, tình thế sẽ nổ lớn. Ông chỉ nghĩ lo chuyện của ông và để cho bà lo chuyện của bà; Ngược lại, người chồng Ấn độ sẽ không kềm chế và làm cho tình thế trở thành ba đào sóng động hơn.

Người của mọi giai cấp, mọi đức tin đều có những kiểu đội nón khác nhau. Người buôn bán (vanik) có kiểu nón của mình, người Bà la môn có kiểu nón của họ, mỗi người có cách trang sức riêng. Mọi người đều khác nhau. Quan điểm của mọi người đều khác nhau, do đó họ không thể đồng ý với nhau về mọi chuyện, nhưng tốt nhất là đừng để cãi vã xảy ra.

Hãy Cảnh Giác Trước Khi Bất Đồng Ý Kiến Nổi Lên

Nếu các con không có ý thù ghét với người khác, thì người khác cũng sẽ không có ý thù ghét đối với các con. Nếu các con không khó chịu và giận dữ thì họ cũng sẽ như vậy.

Hariba và Thầy đã sống chung với nhau trong năm chục năm, nhưng chúng tôi không bao giờ có xung đột ý kiến hay bất hòa với nhau. Nếu Hariba làm đồ bơ trong (ghee, clarified butter) Thầy chỉ nhìn thôi. Chân Trí Thực Chứng hiện diện lúc đó cho Thầy biết rằng bà ấy không phải là người làm đồ bơ trong. Dầu Thầy có bảo bà làm đồ, bà cũng sẽ không làm. Có ai cố ý làm đồ cái gì quý giá không? Không. Do đó, khi bơ trong bị đồ các con chỉ quán sát nó mà thôi. Trước khi bất cứ xung đột nào xảy ra, Chân Trí Thực Chứng này có mặt tức khắc.

Người vợ rất dễ yên lòng nếu người chồng nói với bà: “chỉ có anh mới biết cái gì mình đã trải qua mà thôi” nhưng ông chồng Ấn không biết cả đến nói điều đó, ít nhất cũng nói bấy nhiêu đó để giữ hạnh phúc.

Khi các con làm lễ cưới với hiện diện của Thần Mặt Trời (Thái Dương thần - Sun God - Suryanarayan) thầy tư tế (priest) và khách mời. Thầy tư tế là người chứng tri vào thời gian đó, các con đồng ý “xử sự với nhau cẩn trọng, tương kính trong mọi hoàn cảnh”. Nhưng, các con không biết cẩn trọng trong tương kính khi tình cảnh đòi hỏi. Khi vị tư tế ngân lên tụng câu: “Hãy cẩn trọng, tương kính khi tình cảnh đòi hỏi” trong lễ cưới, ông hiểu rất rõ nghĩa của câu tụng này là gì, nhưng không biết chú rể có hiểu không? Ý nghĩa của câu đó là gì? Nó có nghĩa rằng, khi người vợ tức giận các con phải vô cùng cẩn trọng. Hàng xóm sẽ không ủa tới để xem hai vợ chồng đánh nhau hay sao? Các con không ngu xuẩn làm trò hề cho người khác xem hay sao? Nếu các con sẽ không bao giờ sống chung với nhau nữa thì các con mặc tình đánh nhau, nhưng nếu không phải như thế thì tại sao các con lại đánh nhau? Các con không phải có hiểu biết và nhận ra như thế hay sao?

Đặc điểm của phụ nữ là họ sẽ không bao giờ thay đổi, do đó người chồng, các con phải thay đổi. Phụ nữ bản tính hay bốc đồng, và do đó không dễ gì thay đổi.

Giả như bà vợ của các con nóng giận và nói: “em không đem

cơm lên lầu cho anh ăn nữa, anh phải đi xuống tự anh lấy cơm. Bây giờ anh khỏe và có thể làm việc. Anh quanh quẩn, lang thang ngồi lê đôi mách với người ta, anh hút thuốc, nhưng tới giờ ăn anh lại sai em đem cơm lên cho anh, em không làm chuyện đó nữa”. Đó là lúc con phải bình tĩnh nói với bà: “xin bà sửa soạn cơm đi, anh sẽ xuống lấy”. Cả trước khi bà mở miệng nói điều gì, các con chỉ nên nói xin lỗi và anh đang đi xuống lấy cơm đây. Nếu các con làm như vậy, các con sẽ ngủ yên lành. Nếu không như vậy, suốt đêm sẽ khó mà ngủ được. Cả hai đều trề môi, chu mỏ với nhau, các con sẽ ngủ riêng và trăn trở mãi, và sáng hôm sau bà vẫn còn hận khi làm bữa ăn sáng. Các con sẽ nhận ra điều đó ngay. Cuộc đời này đầy xung đột và cãi vã. Người Ấn suốt đời sống trong bất hòa và gây gổ với nhau.

Gia Đình không Bất Hòa là Một Ngôi Đèn Thiêng

Đấng Thượng Đế Chí Tôn không cư ngụ nơi ngôi nhà có nhiều xung đột. Do đó, hãy nói với Ngài rằng: “Thưa Ngài, xin Ngài ở trong đền thờ, đừng đến nhà chúng con. Chúng con sẽ xây đền thờ phượng Ngài, nhưng xin Ngài đừng đến nhà chúng con”. Thầy bảo đảm với các con rằng Thượng Đế sẽ cư ngụ nơi nhà không có bất hòa, gây gổ với nhau. Bất hòa có thể bị tiêu trừ với hiểu biết và biện trí vô tư. Dầu sống với bản tính do tập khí tạo nên, không Chứng Thực được Chân Cảnh Linh Hồn, các con vẫn có hiểu biết làm thế nào để tránh xung đột do bất đồng ý kiến sinh ra. Điều này thực hiện được nhờ biện trí vô tư. Hiểu biết chân chánh có được khi không còn thấy mình khác biệt với bất kỳ ai. Khác biệt xảy ra vì sự cảm thông không đầy đủ và thiếu hiệu lực. Hay nói khác đi, không thấy mình khác biệt với người khác, sẽ không có bất đồng ý kiến. Chính những bất đồng ý kiến này là nguyên nhân của bất hòa, xung đột, nó là biểu lộ của sự yếu đuối trong nhận biết.

Khi bất hòa xảy ra, nếu các con nhẫn nại chờ nó nguôi ngoai, tình ý rồi phân tích chuyện xảy ra, tâm các con sẽ sáng ra với hiểu biết vô tư. Đấng Chí Tôn (Thượng đế) rời bỏ nhà các con ngay khi bất hòa xảy ra, ngài sẽ không làm như vậy sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Ngài sẽ rời khỏi nhà.

DADASHRI: Thượng đế không rời bỏ nhà của con người, nhưng khi cãi vã nổi lên, Ngài sẽ nói “chúng ta hãy rời khỏi nơi đây, chúng ta sẽ không thoải mái với nơi này nữa, và Ngài đi đến đền thờ, nơi thờ phượng ngài. Người đời lại cãi nhau và trộm cắp cả nơi đền thờ phượng Ngài nữa. Thật là mệt mỏi và chán nản cho Đấng Chí Tôn.

Các con phải có đời sống hòa thuận, không xung đột nhau nơi nhà của các con. Các con ít ra cũng phải biết làm sao để có được đời sống như thế. Nếu các con không biết chuyện gì khác, ít ra các con cũng giải thích cho mọi người trong gia đình bằng cách này: “Đấng Chí Tôn sẽ rời bỏ nếu có xung đột cãi vã trong gia đình. Do đó, chúng ta hãy quyết định với nhau rằng chúng ta không muốn cãi vã. Nếu cãi vã vẫn xảy ra mặc dầu đã quyết định như thế, thì phải nhận ra rằng nó không nằm trong sự kiểm soát của các con. Nếu chồng bắt đầu cãi vã, chỉ cần lấy mền trùm đầu đi ngủ. Cần nhàn một hồi, ông cũng sẽ đi ngủ. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu các con cãi lại?

Tai Họa của Đồng Tiền Bất Chánh

Ở Bombay, Thầy hỏi một phụ nữ của một gia đình danh gia vọng tộc rằng có cãi vã trong gia đình của bà hay không? Bà trả lời: “Kính thưa Thầy, mỗi buổi ăn chúng con đều cãi lộn với nhau”. Thầy nói, như vậy các con tiết kiệm được tiền vì khỏi phải ăn sáng !” Bà trả lời:

“Kính thưa Thầy, không phải vậy đâu; Kính thưa Thầy, chúng con vẫn phải ăn sáng”. Như vậy, họ vừa cãi lộn vừa ăn sáng với nhau. Người đời ngày nay không biết là giống gì vậy?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cãi vã có liên hệ gì đến loại tiền mà họ có được?

DADASHRI: Đó chính là nguyên nhân. Nếu tiền của trong sạch thì tâm sẽ luôn luôn trong sạch. Tiền của đi vào nhà theo đường bất chánh và đó là lý do cãi vã, xung đột phát sinh. Do đó, từ lúc còn rất trẻ Thầy đã quyết định rằng, bằng đủ mọi cách Thầy không muốn tiền bạc bất hợp pháp vào nhà của Thầy, và nếu trong một vài trường hợp nào đó tiền kiếm được đến một cách không rõ ràng, thì nó phải nằm trong sổ sách của việc làm ăn hay giữ ở văn phòng chứ không được đem về nhà. Đã 66 năm rồi không có một đồng nào bất hợp pháp vào nhà của Thầy, và nhà của Thầy không có một xung đột cãi vã nào xảy ra. Ngay từ lúc bắt đầu chúng tôi quyết định rằng chúng tôi sẽ điều hành mọi tốn kém trong gia đình với một ngân khoản nhất định. Việc kinh doanh kiếm lời được nhiều ngàn đô mỗi tháng, nhưng nếu A. M. Patel (tên gọi ngoài đời của Dada Bhagwan) đi làm cho người khác thì mỗi tháng kiếm được bao nhiêu? Nhiều nhất, ngài chỉ kiếm được sáu trăm hay bảy trăm mà thôi. Thành công trong việc kinh doanh là do phước báo. Sự tiêu xài của chúng tôi hạn chế trong số tiền lương kiếm được hàng tháng nếu Thầy đi làm cho người khác, và phần còn lại để dành vào tài khoản của việc kinh doanh. Nếu sở thuế gửi thư đến hãng đòi tiền còn thiếu, Thầy chỉ cần bảo nhân viên lấy tiền để dành trong hãng để trả. Các con không bao giờ biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra cho việc kinh doanh. Do đó, nếu xài hết tiền thì đòi hỏi bất chợt của thanh tra thuế sẽ khiến các con bị đột quy. Các con đã không từng thấy sự đột quy như thế xảy ra cho người kinh doanh hay sao? Làm sao mà các con có thể gọi như thế là đời sống bình thường cho được? Các con nghĩ thế nào? Các con có nghĩ đó là một lỗi lầm hay không? Đó là loại lầm lỗi mà các con phải tiêu trừ.

Ít ra Cũng Thử Thí Nghiệm Này

Ít ra cũng thử quyết định rằng các con không muốn bất cứ xung đột, cãi vã nào. Hãy làm điều này trong ba ngày, có gì sai trái trong thí nghiệm này hay không? Người đời thí nghiệm với ăn kiêng, nhịn đói, họ nhịn đói ba ngày vì sức khỏe của họ, tại sao lại không thử thí nghiệm này? Mọi người trong gia đình họp nhau để thảo luận và quyết định “chúng ta thích lời dạy của Dada. Tất cả chúng ta hãy cùng nhau quyết định không gây gỗ, cãi vã và bỏ qua mọi xung khắc”. Hãy làm như thế và xem chuyện gì xảy ra.

Đạo Sống Có Nghĩa là Sống Hòa Thuận Với Nhau

Bất cứ nơi nào không có xung đột, bất hòa thì nơi đó có Đạo Sống chân thật (dharma) của người theo Đạo Kỳ Na, theo Đạo thờ phượng Đấng Chí Tôn Krishna, Đạo thờ phượng Đấng Chí Tôn Shiva. Vì ngày nay xung đột, bất hòa xảy ra khắp mọi nơi, vậy những Đạo này đã đi đâu mất hết rồi?

Nếu một người học nghệ thuật sống, nhờ đó mà mọi bất hòa dần dần mất đi trong đời sống thường ngày, thì có thể nói rằng họ đã học được Chính Pháp, Đạo Sống Chân Thật.

Chính Pháp là sống đời không xung đột bất hòa. Ở Ấn độ chỉ khi nào đời sống gia đình trở thành giống như thiên đường thì một người mới bắt đầu nói chuyện giải thoát, không có chuyện khác. Gia đình có thể không giống hệt thiên đường, nhưng nó phải gần như thế !

Đời sống của các con phải không có xung đột, cảnh sống phải

không có bất hòa, cãi vã với nhau, chỉ lúc đó người ta mới nói đến chuyện giải thoát, không khác được. Hãy để chuyện hoàn toàn không có xung đột sang một bên, ít ra các con cũng phải có kinh nghiệm về cuộc sống không xung đột như thế nào. Vì thế mà kinh sách nói rằng “ở đâu còn có một chút bất hòa cãi nhau thì nơi đó thiếu Đạo Sống Chân Thật”. Tâm an nhiên tự tại có nghĩa là không cảm thấy chán nản, cũng không thấy quá cảm hứng. Nếu đời sống của các con không còn xung đột, bất đồng ý kiến với ai nữa thì hãy biết rằng cảnh giới tự do tự tại ngoài dòng sinh tử luân hồi đã gần kề. Các con phải cảm thấy niềm an vui sống thiêng liêng ngay trong kiếp sống này. Ai cũng muốn được tự do tự tại giải thoát vì không ai thích bị đọa đày. Khi cuộc sống không còn đối nghịch với bất cứ ai hay với bất cứ hoàn cảnh nào gặp phải, thì giải thoát gần lắm rồi.

Hãy Làm Lành Khi Có Người Làm Dữ Với Các Con

Thầy hỏi một người thuộc giai cấp kinh doanh (vania) thành thạo trong mọi giao tiếp trong đời sống, nhà ông có xung đột cãi vã nhau không?

Ông ấy nói với Thầy: *“Kính thưa Thầy, nhiều lắm ạ.”*

Thầy hỏi ông: *“Làm sao để giải quyết chúng?”*

Ông trả lời: *“Kính thưa Thầy, trước hết con đóng cửa cái lại và đánh, cãi nhau.”*

Thầy hỏi: *“Tại sao đóng cửa vậy?”*

Ông tiếp tục nói: *“Kính thưa Thầy, Nếu hàng xóm vào nhà lúc chúng con cãi nhau, họ sẽ làm cho xung đột của chúng con dài hơn. Nếu không có họ vào nhà, thì xung đột sẽ êm dịu trở lại sớm hơn”.*

Biện trí của ông ấy như vậy là tốt. Thầy thích điều đó. Nếu người đời có được chỉ bao nhiêu thông minh như vậy thôi, chúng ta

phải chấp nhận nó. Nếu không như vậy, một người ngu xuẩn sẽ mở cửa ra mời người ngoài vào xem. Người ngu xuẩn ơi, làm như vậy được gọi là cố ý kéo người khác vào để họ có dịp phàn nàn nhiều hơn nữa, nhằm biện hộ cho họ. Thủ đoạn xấu này người đời dùng để đạt điều họ mong muốn.

Khi các con tranh cãi với người khác, thì chính các con chứ không ai khác sẽ chịu trách nhiệm. Trong tình cảnh như thế các con sẽ phải tự gỡ rối cho các con. Nếu các con thật sự là người khôn ngoan, các con chỉ tiếp tục làm lành, dầu người kia cứ tiếp tục đập bẻ. Điều này sẽ giúp các con thoát dòng hệ lụy. Bản tánh của người đời là làm cho xung đột trầm trọng hơn lên. Nếu các con có được Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, và nếu người khác cư xử sai quấy với các con, các con cứ làm lành, đừng nổi loạn chống họ vô nghĩa, ngu xuẩn. Họ chỉ làm hại chính họ trong lúc nghĩ rằng họ đang làm việc tổn hại cho người khác. Điều này không thể nào có được. Không ai có khả năng hủy hoại vật gì hay người nào khác cả. Người như thế chưa từng sinh ra trên thế gian này bao giờ.

Không thể nào ước tính được tập tính của người Ấn. Chính Thượng đế cũng khó lường. Bản chất hay tập tính của người nước khác thì thẳng thắn. Ví như có người chồng nguyện trung thành với vợ thì họ sẽ sống như thế suốt đời của họ. Nhưng ở đây, các con có thể quan sát tập tính hay bản tính cố hữu của một người suốt ngày này qua ngày khác vẫn không thể ước tính nó như thế nào. Nghiệp cũng như tập tính của họ rất là phức tạp. Nghiệp báo hiện hành của họ thúc dục họ làm chuyện bất lợi và làm hại họ. Nếu không như vậy, có bao giờ họ lại làm việc gây tổn hại cho họ hay sao? Không những thế, họ còn cực kỳ khôn ngoan. Vào lúc lâm tử, họ sẽ cẩn thận để Linh Hồn của họ qua một bên rồi mới chết.

Giải Quyết Xung Đột Bằng Chuyển Cách Nói

DADASHRI: Khi ăn cơm các con có cãi nhau không ?

Người hỏi: Kính thưa Dada, cãi vã không tránh khỏi được.

DADASHRI: Tại sao vậy? Khi cưới nhau, các con có ký hợp đồng cãi vã với nhau không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ.

DADASHRI: Lúc làm lễ cưới, các con đồng ý là phải chú ý và giữ ý thức rõ ràng điều này khi chuyện bất đồng ý kiến xảy ra. Trong gia đình các con không nên dùng các chữ giống như “của tôi” và “của bà”. Ngôn ngữ của các con không nên tạo ra chia rẽ, các con không thuộc vào một gia đình không bao giờ chia rẽ hay sao?

Thầy chưa từng bao giờ có xung đột ý kiến với Hiraba (đức bà phu nhân của **DADASHRI**), giữa chúng tôi chưa từng bao giờ dùng lời lẽ như “của tôi” hay “của bà” nhưng có một ngày, chúng tôi có chút khác biệt ý kiến. Trưởng nữ của người anh cả Hiraba sắp làm đám cưới nên Đức bà hỏi Thầy, chúng ta sẽ tặng quà cưới gì cho cháu.

Thầy nói với Đức bà: *“Tặng bất cứ những gì bà muốn, nhưng chúng ta có sẵn một số vật dụng bằng bạc ở nhà, tại sao không dùng chúng để làm quà cưới cho cháu? Đừng nhờ thợ bạc làm đồ mới”*.

Đức bà liền trả lời: *“Khi con gái trong gia đình bên thân mẫu của ông làm đám cưới, ông liền đặt thợ bạc làm đĩa bạc mới rất lớn”*.

Trong biến cố này Đức bà dùng những chữ như “của tôi”, “của ông”. Thầy lập tức hiểu rằng Thầy đã mất uy tín. Thầy hiểu rằng chúng tôi tuy hai mà một từ lâu, nhưng giờ thì từ đâu những chữ “của tôi”, “của ông” đã đến vậy. Thầy lập tức hiểu ngay và tức khắc đổi giọng, chuyển cách nói để cứu vãn tình trạng.

Thầy nói với Đức bà: *“Đó không phải là điều tôi muốn nói, điều tôi nói là, bà có thể tặng cháu bộ đồ bạc và đưa thêm cho cháu năm trăm đô, gia đình cháu cần tiền làm đám cưới”*.

Bà liền trả lời: “*Hừ, làm sao mà ông tiêu tiền nhiều như vậy được? Ông thật là ngây thơ trong mọi hoàn cảnh. Ông cho tiền mọi người gặp ông*”.

Thầy nói với bà: “*Tôi thật ra chẳng biết gì cả !*”.

Chỉ nhìn xem làm thế nào Thầy đã chuyển tình thế để tránh xung đột giữa chúng tôi. Điều cốt yếu là Thầy không để cho xung đột ý kiến xảy ra giữa chúng tôi. Trong 30 hay 35 năm qua, chưa từng có xung đột nào xảy ra giữa chúng tôi, và trước khi xung đột xảy ra Thầy biết làm cách nào để cải đổi tình thế. Các con chỉ cần biết vài ba cách để tránh xung đột nhưng Thầy có bất tận bí quyết và giải pháp cho mọi chuyện xảy ra. Thầy giải quyết mọi vấn đề gặp phải và không để cho bất cứ xung đột nào xảy ra. Nơi Pháp Hội vấn đáp học Đạo của chúng ta có khoảng 20.000 người tham dự, trong đó có khoảng 4.000 vị đã tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh (mahatmas), nhưng Thầy không có bất cứ xung đột ý kiến với bất cứ ai. Thầy không bao giờ tự coi mình là chia cách hay khác biệt với bất cứ người nào. Thầy giữ Chân Cảnh Nhất Chân Viên Dung với mọi người.

Nơi nào có xung đột ý kiến thì hiểu biết nơi đó còn thiên vị, và với sự vắng mặt của xung đột do bất đồng ý kiến sinh ra, nơi đó có Chân Trí Tuyệt Đối Viên Dung Vô Ngại. Chỉ khi nào các con an trú nơi trung tâm, nơi Chân Cảnh Tuyệt Đối của Linh Hồn Thanh Tịnh, các con mới có được tự do tự tại ngoài vòng xung đột mà thôi. Nếu các con lìa trung tâm thì sẽ có khác biệt hiện ra với “của tôi” của “các người” và cảnh giới tự do tự tại không có được. Chỉ có người vô tư, vô thiên chấp mới được an nhiên tự tại, thanh thoi (giải thoát) mà thôi.

Dấu hiệu cho biết được giác ngộ là gì? Là khi mọi người trong gia đình làm chuyện sai lầm và các con có năng lực đưa họ trở về với Đạo Sống Chân Thật. Tất cả những gì các con cần biết là làm thế nào để nói lại cầu giao, điều chỉnh mấy khi cầu giao nào đó bị nổ vì điện quá tải. Các con phải biết làm thế nào để hòa ứng, thuận xử với

tập tính (prakruti) khác nhau của người đời. Đối với Thầy cả khi có người nổi nóng, không còn bình tĩnh nữa, khả năng hòa ứng thuận xử của Thầy luôn luôn có mặt để chuyển hóa tình thế. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu người khác không biết điều chỉnh. Họ sẽ nổi nóng, mất bình tĩnh và gây gổ với mọi người, cho đến lúc có một người nào đó điều chỉnh tình hình, nói lại cầu giao, nhưng cho đến khi chuyện điều chỉnh xảy ra thì tình trạng vẫn hỗn loạn.

Trong đời sống thế gian này, thương tổn không thể nào tránh khỏi. Cả đến phụ nữ trong nhà cũng sẽ nói: “vết thương đau này sẽ không lành được, quá đủ rồi.” Nhưng khi bị lôi cuốn trở về với cuộc sống thường ngày, vết thương được lành. Vì mê chấp đời sống thế gian mà vọng cảnh tiếp tục tồn tại. Cái không thật diễn ra giống như thật, do đó mà vết thương được lành. Sự mê hoặc, quyến rũ cùng với đời sống thế gian tiếp tục diễn ra. Nếu vết thương không lành, thì tâm trạng từ bỏ đời sống thế gian, xuất thế tu hành sẽ phát triển. Định nghĩa của mê chấp (moha, attachment) là gì? Nó ở chỗ một người chịu đựng nhiều kinh nghiệm thương đau, nhưng rồi quên hết. Ví như một người đàn ông phải ly dị với bà vợ và quyết tâm sẽ không bao giờ có liên hệ với phụ nữ khác và rồi lại cưới vợ khác.

Ô Hô, Cạm Bẫy

Làm sao mà thế gian sẽ giữ được quân bình nếu người đời không lập gia đình? Cứ tự nhiên lập gia đình, điều này hoàn toàn tốt lành. Dada không phản đối điều đó, nhưng chuyện khó khăn là với sự hiểu biết sai lầm, hay không thấu đáo của các con. Điều Thầy muốn nói là các con có thể làm gì cũng được, nhưng ít ra phải biết sự thật về thế gian này.

Hoàng đế Bharat có một ngàn ba trăm Hoàng hậu. Ngài sống suốt đời với những Hoàng hậu này, nhưng đồng thời đạt được cảnh

giới giải thoát. Một ngàn ba trăm bà vợ! Do đó, tất cả những gì các con cần làm là hiểu rõ vấn đề. Hãy sống đời thế gian với hiểu biết thật sự. Các con không cần phải từ bỏ đời sống thế gian để tu khổ hạnh. Nếu các con thiếu hiểu biết sẽ tìm nơi hoang vắng ẩn tu một mình. Nói cách khác, đời sống của người một mình ẩn tu nơi hoang vắng chỉ có nghĩa đối với người không thể sống hòa hợp với phụ nữ, đó là một loại thực tập để thử thách ý chí của một người xem họ có thể sống xa cách với phụ nữ được hay không?

Đời sống thế gian là một cuộc thi, một thử thách. Các con bị thử thách trong đó, và các con phải chiến thắng sự thử thách đó. Cả sắt, kim loại cũng còn phải bị thử nghiệm, thành tựu cảnh giới giải thoát có gì khác biệt để khỏi bị thử thách hay sao?

Các con không thể cứ ở mãi trong cảnh giới vọng huyễn của thế gian. Chính vì sự vọng huyễn mê hoặc này (moha, maya) mà các con nhìn thấy thế gian theo cách của các con. Đây cũng là lý do tại sao các con đau khổ. Hãy tưởng tượng cảnh Hoàng đế Bharat phải xử sự với một ngàn ba trăm bà vợ! Cả khi chỉ có một bà Hoàng hậu ở nhà mà thôi, bà cũng tạo ra đủ chuyện rắc rối, do đó chỉ thử tưởng tượng tình trạng sẽ như thế nào với một ngàn ba trăm bà. Than ôi, chỉ với một hoàng hậu (vợ) mà thôi, cuộc đời là cả một trường thách đố rồi, các con chẳng bao giờ có thể thắng cả. Ngay khi các con có một ý kiến bất đồng là các con bị đánh, gỡ không ra rồi ! Hoàng đế Bharat phải chịu đựng một ngàn ba trăm bà. Khi ngài đi qua những cung điện của Hoàng hậu, năm mươi bà sẽ mỉm cười, trong khi nhiều bà khác đang âm mưu chống lại ngài. Lòng ghen tức của họ đối với những Hoàng hậu khác, khiến họ âm mưu hãm hại Hoàng đế Bharat; tất cả điều này nhằm trả thù bà Hoàng hậu đang được sủng ái. Sự thù ghét của họ là đối với bà Hoàng hậu, nhưng họ âm mưu hãm hại vị Hoàng đế. Họ không cần biết hậu quả là họ sẽ trở thành góa bụa, họ chỉ muốn chắc chắn một điều là bà Hoàng hậu được sủng ái trở thành góa bụa mà thôi!

Thầy thấy rõ ràng tình cảnh của Hoàng đế Bharat và những

Hoàng hậu của ngài. Những bà Hoàng hậu oán hận như thế nào, nhà vua lo nghĩ cùng cực như thế nào. Thầy có thể thấy biết tất cả. Mặt khác, nếu một bà Hoàng hậu cưới một ngàn ba trăm ông vua, các ông vua sẽ không có vẻ mặt hờn dỗi. Đàn ông không biết hờn dỗi.

Kết Án Chúng Đau Đớn Biết Bao

Mọi vật đều sẵn có nhưng người đời chỉ không biết làm sao để vui hưởng. Họ không biết được nghệ thuật thưởng thức. Khi những thương gia giàu có ngồi tại bàn ăn vĩ đại của họ, họ phàn nàn và gây gổ với bà vợ của họ. Họ phàn nàn rằng vợ của họ không để họ yên và cần nhẫn đủ thứ mà chẳng có lý do hay chứng cứ nào. Họ không nhận biết rằng không một ai có thể làm phiền người khác nếu không có lý do hay nguyên nhân từ trước. Nếu một người nào đó thật sự làm phiền họ thì chuyện đó hoàn toàn nằm trong phạm vi của luật Đại Tự Nhiên mà thôi, nhưng họ lại loanh quanh lẫn quẩn đi tố cáo, kết tội như thế. Họ chẳng có manh mối nào để biết được. Phẩm chất của con người đã mất. Làm sao mà ai có thể kết tội người trong gia đình của chính họ được. Những người thuộc chu kỳ của thời trước không bao giờ kết tội lẫn nhau, cả khi họ đủ lý do để làm như thế. Trước hết, họ nghĩ đến sự đau lòng mà họ sẽ gây ra do những kết tội của họ. Nhưng trong thời mạt pháp ngày nay, người đời lại tìm cách trả thù. Làm sao có thể chấp nhận được có sự bất hòa hay xung đột giữa người trong gia đình với nhau?

**Trách Nhiệm Là Của Các Con Khi Xung Đột Với Người
Khác**

Người hỏi: Kính thưa Thầy, lý do đằng sau mọi bất đồng ý kiến và xung đột là gì?

DADASHRI: Thiếu hiểu biết trầm trọng! Người đời không biết phải sống như thế nào, họ không biết cách làm cha, cách làm chồng. Họ không biết nghệ thuật sống. Mặc dầu có đủ điều kiện để sống hạnh phúc, nhưng người đời lại không biết làm thế nào để vui hưởng.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đồ dùng để chung khua lên thành tiếng mà!

DADASHRI: Nhưng làm sao các con có thể sống với khua lên in ỏi suốt ngày này qua ngày khác? Con người cứ sống như thế vì họ thiếu hiểu biết. Nếu một người có nhận thức rõ ràng suốt đêm họ sẽ không ngủ được chỉ với một xung đột mà thôi. Nhưng người đời này phát ra chấn động cả khi họ đang ngủ, “nó là thế này, thế kia, nó dị hợm không giống ai, nó gây khó khăn cho mọi người, khó mà sống với nó được, nó không thích hợp ở đây, phải vứt nó đi”. Đồ dùng vô tri vô giác không phát ra loại chấn động nào. Người đời làm cho chúng chạm nhau và khua lên mà không biết gì cả, họ cho là hai đồ vật đụng nhau sẽ khua lên. Các con khờ dại ơi, hãy nghe đây, các con là đồ vật à? Chúng ta có cần làm ồn không? Không ai đã từng thấy Dada làm ồn với ai cả. Cả trong giấc mơ. Tại sao lại có tất cả những ồn ào? Sự ồn ào mà các con gây ra là các con phải chịu trách nhiệm, không đổ thừa cho ai khác. Tốt hơn cho các con là tìm một xó nào đó trong nhà, ngồi như một người ngu khờ và tự nói với các con: “nếu có trà uống trong bữa ăn sáng thì tốt, nếu không, khi vào sở làm mình sẽ uống cũng được”. Có gì sai lầm khi làm như thế đâu? Vả lại, uống trà cũng không có thời điểm của nó hay sao? Thế gian này không có vận hành nào nằm ngoài luật Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (vyavasthit), đến thời điểm thì các con có trà uống, các con không phải ồn ào về chuyện đó. Nó sẽ đến dầu các con có tạo ra làm chấn động hay không. Nhưng nếu các con có

la rầy làm ồn, các con sẽ tạo nghiệp với bà vợ của các con, và bà sẽ nhắc nhở các con một ngày nào đó là các con đã đập bàn đòi uống trà.

Phải Hiểu Tập Tính và Cảnh Giác

Đàn ông quên những chuyện xảy ra, nhưng phụ nữ sẽ nhớ chúng cho đến hết cuộc đời. Đàn ông thì ngây thơ và dễ bỏ qua, có tâm rộng rãi, bản chất của họ là hay tha thứ. Phụ nữ thì trái lại sẽ hâm nóng lại mọi chuyện bằng cách nói “ngày hôm đó anh đã nói với tôi lời lẽ như thế đó, nó làm tim tôi bị tổn thương”. Than ôi, dầu cả 20 năm sau, trí nhớ của bà vẫn như mới xảy ra. Nhiều chuyện phân hủy nhưng trí nhớ của bà vẫn còn nguyên. Bất cứ những gì các con cho một phụ nữ họ sẽ lưu giữ trong một chỗ rất thích hợp, nơi tim của họ, do đó đừng nói với họ gì cả. Các con không thể nói những gì làm họ đau lòng. Đừng nói với họ gì cả, có nghĩa là đừng nói chuyện làm họ đau lòng. Các con phải rất thận trọng, phải đề cao cảnh giác.

Đó là lý do tại sao trong kinh sách có viết: “vui đùa với phụ nữ thì dễ, nhưng khi bà tức giận lên là các con tàn đời”. Do đó, các con không thể cứ chỉ trích hay phàn nàn bà mãi được, như tại sao món canh hay rau xào này lạnh tanh vậy, hay món súp đậu này lạt quá. Tại sao các con phải cằn nhằn như thế? Nếu thỉnh thoảng, năm khi mười họa, các con phê bình thì còn chấp nhận được, nhưng đó lại là chuyện hàng ngày của các con. Có một ngạn ngữ khác nữa: “Nếu cha chồng xử sự trong phạm vi của ông, thì nàng dâu sẽ tỏ ra kính trọng ông”.

Các con phải giữ ranh giới của các con, nếu món ăn nguội lạnh hay súp đậu không ngon thì nó cũng nằm trong luật tự nhiên thôi. Nếu các con thấy nó không ăn được, thì nói một cái gì đó như: “Món ăn này rất ngon khi lúc trước anh ăn nó lúc còn nóng”, nếu các con

nói như thế thì bà sẽ hiểu ngay.

Người Cỡi Không Được Phép

Có một người mua một con ngựa cái với giá rất đắt tiền, và thử leo lên cỡi. Trước là hấn không biết ngồi trên lưng ngựa như thế nào, còn hơn thế nữa, hấn còn làm cho nó đau. Con ngựa chưa từng bị kích động theo kiểu đó, nên lập tức nó chồm lên, quăng người khờ khạo xuống đất. Thế là người khờ khạo phàn nàn với mọi người là con ngựa đã ném ông xuống đất. Con ngựa cái khiêu nại với ai bây giờ? Nếu các con không biết cách ngồi đúng đắn trên lưng ngựa, thì lỗi là của ai, của các con hay của con ngựa? Con ngựa cái biết ngay khi hấn leo lên lưng nó rằng có một con vật không biết cách ngồi đàng hoàng. Phụ nữ Ấn độ rất cao thượng và đáng kính. Nếu các con không biết cách đối xử với họ, tự nhiên họ sẽ ném các con ra. Nếu người chồng chống chọi với người vợ chỉ một lần, ông ấy sẽ mất hết giá trị. Gia đình sống êm đềm, con cái học giỏi thì không có vấn đề, nhưng mặc dầu tốt đẹp như thế, các con lại tìm làm lỗi để than phiền, các con trở thành kẻ gắt gỏng, hay gây gỗ chẳng có lý do. Khi các con làm như thế, người vợ của các con lập tức ước lượng trí thông minh của các con và nhận ra rằng các con thiếu cái học làm người và chẳng có giá trị gì.

Dẫu các con không có tư cách để cỡi ngựa, nếu các con nhẹ nhàng vuốt ve nó, nó sẽ có cảm tình với các con. Nếu các con bỏ qua nhiều thiếu sót và lỗi lầm của người vợ thì bà sẽ có ấn tượng với các con, nhưng thay vì như vậy; các con lại kết án bà khi bà chẳng làm điều gì có tội cả. Nhiều người đàn ông than phiền về những vấn đề liên quan đến trách nhiệm và những công việc hằng ngày của người phụ nữ, đó là chuyện hoàn toàn vô ích, không cần thiết. Có nhiều ông chủ hay can thiệp vào việc làm của thơ ký, những người thư ký nhận ra rằng chủ của họ là người tầm thường,

chẳng có chất lượng gì, nhưng ai có thể làm được gì? Nhờ phước báo mà ông ấy được làm chủ, nhưng ở nhà, cứ vài tuần là có chuyện cãi nhau chẳng đi tới đâu với bà vợ. Nếu có người nào đó hỏi ông tại sao ông có vấn đề với bà vợ của ông, ông sẽ trả lời: “bà ấy không có hiểu biết bình thường” nhưng biện trí thiên chấp của ông chẳng đáng một đồng xu nào! Nếu chúng ta hỏi bà vợ của ông, bà ấy sẽ nói: “Có gì để nói không? Chẳng có gì đáng để nói về ông ấy cả”.

Nếu các con làm tổn thương sự kiêu hãnh của một phụ nữ, họ sẽ không bao giờ quên chuyện đó, họ sẽ nhớ nó suốt đời. Cảm nghĩ bị tổn thương và oán hận sẽ sống với họ cho đến lúc qua đời. Nếu phụ nữ có thể quên việc bị tổn thương của họ thì thế giới may ra sẽ không bị hủy diệt. Do đó, phải cảnh giác về sự thật là họ không thể quên được. Các con phải cẩn thận về mọi chuyện mà các con làm.

Các con đã từng nghe chữ: “Tính nết phụ nữ” (stri charitra) tuy nhiên đó không phải là những gì có thể hiểu được. Hơn nữa, phụ nữ còn được xem là đáng thiêng liêng. Điều này có nghĩa là nếu các con tôn kính bà như một đáng thiêng liêng, các con cũng trở thành thiêng liêng. Nếu không như vậy, các con vẫn là con gà trống hay con voi mà thôi. Đây là Ngài Gà Trống và Ngài Voi! Đàn ông các con không muốn trở thành Đấng Chí Tôn Rama, nhưng các con lại đi tìm Đức Sita (phụ nữ lý tưởng) để đưa về nhà. Các con nam nhi ngu xuẩn ơi, Đấng Chí Tôn Rama sẽ không muốn các con để làm việc cho Ngài đâu! Tuy nhiên các con cũng không bị chê trách. Các con chỉ không biết cách cư xử với phụ nữ mà thôi. Những người thương gia các con cũng không biết làm thế nào để đối xử với phụ nữ. Vì thế, cho nên dùng người bán hàng là một loại thực hành vĩ đại. Nếu các con dùng một người bán hàng vừa có tướng tốt, vừa thông minh, người mua sẽ không ngại trả giá đắt hơn chút đỉnh. Cũng vậy, nam nhi các con phải biết cách xử sự, giao thiệp với phụ nữ. Một mặt các con phải coi nàng là thánh thiện (divine), mặt khác các con phải hiểu tính nết của nàng, giữ thương yêu nơi một con mắt, và nghiêm khắc nơi mắt kia. Chỉ như thế các con mới có thể giữ quân bình. Nếu các con coi nàng như thần thánh và đặt nàng lên

bàn thờ, nàng sẽ bị lạc đường, mất hướng sống, do đó phải giữ trung dung.

Phạm vi Của Chồng và Của Vợ

Đàn ông không nên can thiệp vào chuyện của phụ nữ và phụ nữ không nên can thiệp vào chuyện đàn ông. Mỗi phái phải sinh hoạt trong phạm vi ấn định của họ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, phạm vi của phụ nữ là gì? Đàn ông không được can thiệp vào chuyện gì?

DADASHRI: Nấu ăn, quản trị việc nhà... là trách nhiệm của phụ nữ. Tại sao người chồng cần phải biết vợ của họ mua thực phẩm gì? Đó là chuyện khác nếu bà nhờ các con cố vấn một vấn đề nào đó, nếu không, chẳng lý do gì để các con can thiệp cả. Thêm nữa, cái gì cần thiết để các con bảo nàng nấu cái gì? Khi đến giờ cơm, nước sẽ sẵn sàng. Phạm vi của nàng là của chính nàng mà thôi. Nếu thỉnh thoảng các con thêm một món ăn nào đó, các con có thể hỏi nàng “em có thể làm chút bánh ngọt ngày hôm nay không?” Thầy không bảo các con lúc nào cũng giữ im lặng, nhưng đàn ông các con có thói quen hay phê bình chuyện nấu ăn một cách thừa thãi, vô ích. “Món rau xào này mặn quá” hay “lạt quá”, không cần phải nói như thế.

Ví dụ như đường sắt này có quá nhiều chức năng khác nhau đang được sử dụng, nhiều tín hiệu được tiếp nhận từ khắp mọi hướng, tự nó là cả một cơ sở làm việc, và do đó lỗi lầm không thể tránh được. Cũng giống như thế, có thể có sai lầm trong sở làm việc của người vợ các con. Nhưng nếu các con bắt đầu chỉ ra những khuyết điểm này, nàng cũng làm như thế đối với các con. Nàng sẽ bắt đầu phàn nàn “ông không làm cái này, ông không làm cái kia”. Nàng sẽ trả thù các con. Nếu Thầy khởi chuyện chỉ ra những sai lầm của các con, các con cũng sẽ làm như thế đối với Thầy. Người

khôn ngoan sẽ không bao giờ can thiệp vào việc làm của nội tướng, vậy mới thật là nam nhi khí phách. Có nhiều đàn ông giống như đàn bà, họ vào nhà bếp kiểm soát tất cả những gia vị. Họ sẽ nói: “chúng ta mua ớt bột hai tháng trước, giờ hết rồi”. Các con ngu xuẩn ơi! Nếu các con lo lắng chuyện ớt bột thì chừng nào mới hết chuyện được. Các con không hiểu là nàng biết trách nhiệm của nàng hay sao? Cái gì xài rồi cũng phải hết, nếu hết thì mua thêm, tại sao các con lại can thiệp vào khi không cần phải làm như thế. Người vợ nữa, sẽ biết rằng ông chồng của mình đầu óc chẳng sáng suốt lắm. Cũng như một con ngựa biết người cỡi nó có thành thạo hay không, người vợ cũng sẽ biết tất cả về người chồng qua cách xử sự của ông. Tốt hơn là các con lo chuyện của các con và để bà lo chuyện của bà. Chúng ta có ngạn ngữ: “nếu cha chồng giữ lễ độ theo phạm vi của ông, thì sẽ được nàng dâu kính trọng”. Cách xử thế tiếp vật của các con sẽ là lý tưởng nếu các con có lễ độ và phạm vi phải gìn giữ của các con. Đừng vượt qua những giới hạn đã xếp đặt. Phải rõ ràng, trong sạch trong chuyện này mới được.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trong phạm vi nào mà người vợ không được can thiệp vào chuyện của người chồng?

DADASHRI: Nàng không được can thiệp vào bất cứ chuyện gì của chồng liên quan đến việc làm ăn, hay kinh doanh. Nàng không cần quan tâm đến có bao nhiêu công việc mà chàng đảm đương ngày này qua ngày khác, nàng không được hỏi tại sao chàng về nhà trễ hôm nay? Có phụ nữ hỏi: “Tại sao anh về trễ hôm nay?”. Người chồng sẽ nói chàng đã lỡ trễ chuyến xe chín giờ, thế là nàng sẽ phê bình “anh thật là cầu thả mới bị trễ chuyến xe của anh như vậy”. Thế là chàng nóng giận, tự nghĩ với chính mình: “dầu Thượng đế nói kiểu đó, tôi đập ông liền”. Nhưng chàng có thể làm gì được ở đây bây giờ ? Đó là chuyện vợ chồng hay can thiệp vào chuyện nhau một cách vô lý. Nó giống như bỏ cát vào cơm và ăn vậy. Làm sao mà vui được khi ăn loại cơm với cát như thế. Vợ chồng phải giúp đỡ nhau. Người vợ phải nói với chồng cách nào khiến đức lang quân không phải lo nghĩ và người chồng cũng phải như thế. Chàng

phải hiểu con cái gặp khó khăn và bức bối như thế nào khi chúng không giữ lễ độ. Nếu đồ đạc trong nhà bị bể, chàng không nên phàn nàn hay nóng giận. Có vài đàn ông làm lớn chuyện khi đồ gốm hay sứ bị bể, họ kết tội người vợ và nhắc đi nhắc lại hoài với nàng. Người vợ trả đũa và họ đánh nhau vì chuyện không đâu, chẳng có chút nghĩa lý gì.

Hiraba và Thầy chẳng bao giờ gây gỗ với nhau, Thầy chẳng bao giờ can thiệp về chuyện đức bà làm. Cả khi đức bà làm rớt tiền, Thầy không nói với đức bà “Bà có biết bà làm rớt tiền hay không?” Thầy không bao giờ can thiệp với việc nội trợ nào và đức bà cũng không can thiệp vào chuyện làm ăn của Thầy. Đức bà chẳng bao giờ hỏi Thầy thức dậy lúc mấy giờ, lúc nào Thầy sẽ tắm và lúc nào Thầy đi làm và trở về. Có khi đức bà bảo Thầy đi tắm và Thầy đi tắm mà không hỏi gì. Thầy tự đi lấy khăn và đồ để thay, vì khi đức bà nói với Thầy hãy đi tắm sớm, đức bà đã báo cho biết có chuyện gì đó xảy ra, đức bà phải có lý do để nói như thế. Có thể là nước sẽ bị cúp hay có chuyện gì đó xảy ra, do đó Thầy hiểu. Các con nữa, lần lần sẽ cố hiểu rằng không ai được can thiệp vào chuyện của người khác.

Nếu cảnh sát đến bắt các con và đưa các con đi, các con không làm theo lệnh của họ hay sao? Nếu họ bảo các con ngồi ở đâu, các con không ngồi vào đó hay sao? Các con phải hiểu rằng bao lâu mà các con còn tồn tại nơi thế gian này là các con đang bị bắt giữ. Ở đây cũng vậy, các con phải làm theo lệnh mà thôi.

Người vợ của các con có nấu cơm cho con ăn không ?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có ạ.

DADASHRI: Bà ấy lo cho các con, sửa soạn chỗ ngủ cho các con, giặt giũ cho các con, còn làm gì nữa. Và cả khi bà ấy không sửa soạn chỗ ngủ, các con cũng có thể tự các con làm được và giải quyết vấn đề. Kiên nhẫn giải thích mọi chuyện. Các con sẽ tìm được giải pháp trong kinh “Chí Tôn Cả” hay không? Điều này các con sẽ phải tự hiểu lấy.

‘Chồng’ có nghĩa là “vợ của vợ”! Nhưng ở đây, người chồng hành động giống như ông chủ vậy. Các con khờ dại ời! Các con có sợ người vợ của các con thành người chồng của các con không? Làm chồng có nghĩa là làm “vợ của vợ”. Trong nhà không được lớn tiếng, các con có phải lấy ống loa không. Có vài đức ông chồng lớn tiếng đến nỗi đầu đường, cuối đường đều nghe. Các con phải sống như người khách trong nhà của các con vậy. Chính Thầy cũng sống như người khách trong nhà của Thầy. Nếu trong thiên nhiên các con không tìm được niềm vui sống như một người khách, thì còn cầu mong gì các con tìm được hạnh phúc với đời vợ chồng của các con.

Bà Sẽ Trả Thù Sự Đánh Đập

Người hỏi: Kính thưa Dada, nhiều lần con quá nóng giận và đánh đập vợ con.

DADASHRI: Các con đừng bao giờ đánh phụ nữ. Họ sẽ im lặng bao lâu mà các con còn mạnh khỏe, sau đó họ tìm cơ hội để trừng trị các con. Dùng vũ lực để áp chế phụ nữ hay không chế tâm hồn là nguyên nhân khiến các con lang thang trong cảnh luân hồi hết đời này sang đời khác. Các con không bao giờ có thể dùng vũ lực áp chế hai cái này được. Các con phải cắt nghĩa và lý giải với họ để tìm ra giải pháp ôn hòa.

Thầy có một người bạn, cứ mỗi lần vợ của ông phạm lỗi lầm là ông tát tai. Thầy nói riêng với ông rằng bà ghi nhớ mọi tát tai mà bà đã chịu. Ông có thể không nhớ gì, nhưng bà nhất định ghi nhớ mãi. Than ôi, cả con cái còn nhỏ của ông nhìn một cách chăm chú khi ông đánh bà, cũng sẽ ghi nhận điều đó. Và rồi mẹ con sẽ hợp lực với nhau chống lại ông và báo thù. Khi nào họ sẽ làm điều đó? Họ sẽ làm điều đó khi ông trở nên già và yếu đuối. Do đó, các con không bao giờ

dùng vũ lực với phụ nữ. Dùng vũ lực đánh đập phụ nữ các con tự hại mình và tạo nghiệp chướng cho chính các con.

Đề Thầy nói cho mà biết sự lệ thuộc là gì, nếu các con đánh đập một con bò đang bị cột chặt, nơi nào nó có thể đi được? Làm sao nó có thể tránh thoát sự đánh đập? Người trong một gia đình cũng giống như bò bị cột vậy. Nếu các con đánh họ, các con chỉ là súc vật vô liêm sỉ mà thôi, tại sao các con không mở dây ra rồi hãy đánh nó. Nó sẽ đánh lại các con hay bỏ chạy. Làm sao các con có thể gọi đó là hành vi cao thượng cho được nếu các con đánh một người hoàn toàn không có gì để tự vệ. Đó là hành vi của người hèn hạ, nhu nhược. Các con không bao giờ có thể làm đau buồn bất cứ ai trong gia đình của các con. Chỉ có những kẻ ngu si chẳng biết làm gì mới làm việc đó mà thôi.

Nếu Các Con Than Phiền Các Con Là Người Có Lỗi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ai sẽ nghe khi con than phiền?

DADASHRI: Nếu các con than phiền, oán trách thì các con là kẻ có tội. Thầy coi người đến than phiền với Thầy là người có lỗi. Trước hết tại sao các con lại có cơ hội để than phiền? Hầu hết những ai than phiền đều như họ là người có lỗi và người mà các con kết tội sẽ trở thành người nguyên cáo, chống lại các con. Do đó, đừng bao giờ phàn nàn về ai cả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy con phải làm gì bây giờ.

DADASHRI: Nếu người khác có vẻ sai lầm đối với con, con phải tự bảo mình “họ là người tốt nhất và mình là người có lỗi”. Nếu các con nhận những ý nghĩ tiêu cực của các con về họ tăng lên nhiều lần thì các con phải chia chúng ra nhiều lần để giảm nó xuống, và nếu các con chia ra thì các con phải nhận lên để cân bằng.

Thầy dạy các con nhân và chia để kết thúc mọi tài khoản trong sổ nghiệp báo của các con. Nếu người khác chia ra, thì các con nhân lên để kết toán sẽ là số không. Nếu các con cứ kết tội người khác mãi trong tâm, thì đó là lỗi lầm của các con. Nếu các con đang đi và đụng vào bức tường, tại sao các con không tức giận với bức tường và kết tội nó? Tại sao các con gọi cây cối là vô tri vô giác? Người nào làm các con đau buồn cũng giống như một cây cối mà thôi! Nếu một con bò giẫm lên chân của các con, các con có khiếu nại với nó không? Khi người ta xung đột với con thì cũng vậy thôi. Tại sao Bậc Đại Giác Chân Nhân tha thứ, tha thứ mọi người? Vì ngài biết rằng, người đời giống như cây cối vậy thôi, thường là họ không có hiểu biết. Những người thật sự hiểu biết, không cần phải bảo họ gì cả, họ lập tức sám hối ngay khi làm lỗi.

Các con đừng bao giờ nhìn thấy lỗi của người khác, vì khi các con làm như thế, các con tự hại cuộc đời của các con. Các con phải luôn luôn nhìn thấy lỗi lầm của chính các con. Các con phải biết và chấp nhận rằng tất cả những gì mà các con gặp phải hoặc xảy ra cho các con, đều là hậu quả của nghiệp mà các con đã tạo ra từ tiền kiếp, và do đó không cần phải nói gì cả.

Có vài gia đình kết tội lẫn nhau “mày giống cái này, mày giống cái kia” mặc dầu họ chia xẻ cơm nước và đời sống cho nhau. Đó là cách tạo ra nghiệp báo, và đó cũng là cách kéo dài đời sống đọa đày nơi trần thế. Đó là lý do tại sao Thầy bảo các con hòa ứng thuận xử với tâm nhân thọ và xả ly với mọi chuyện gặp gỡ hay xảy ra trong cuộc đời. Khi các con làm như thế, các con xóa bỏ mọi hận thù.

Vui Hưởng Niềm Vui Thế Gian Sẽ Làm Các Con Sa Lầy

Sâu Hơn

Thế gian có gì là niềm vui đáng sống hay không? Có niềm vui nào trong thế gian này tồn tại mãi mãi không? Nếu các con ăn nhiều quá bình khó tiêu xảy ra, nếu các con ăn ít quá thì các con bị chứng thèm ăn. Niềm vui sống là điều không bao giờ làm cho các con cảm thấy lo âu, bất an. Hãy chiêm ngưỡng niềm vui sống Dada cảm nghiệm, niềm vui sống an nhiên tự tại vĩnh cửu.

Người đời lấy vợ, lấy chồng để được hạnh phúc, nhưng trái lại họ cảm thấy còn ngộp thở hơn sau đó. Người đời lập gia đình hy vọng rằng họ sẽ tìm được người bạn đời để bảo vệ đời sống của mình an toàn hơn, có phải như vậy không? Có nhiều hấp dẫn, thu hút người ta hướng về đời sống thế gian, nhưng ngay khi bước vào đó, họ thấy nó nghẹn ngào, khó thở, không thoải mái, nhưng muộn rồi, không thể nào thoát ra được. Ngạn ngữ có câu: “người ăn bánh vẽ hối tiếc vì đã ăn, còn người chưa ăn thì lại hối tiếc vì chưa được ăn”.

Người đời lập gia đình để rồi hối tiếc vì làm chuyện này. Tuy nhiên, hối tiếc khiến có được hiểu biết với kinh nghiệm sống thật. Học qua kinh nghiệm không cần thiết sao? Tâm xả ly đối với đời sống thế gian có thể đạt được chỉ nhờ đọc sách không? Xả ly tâm chỉ có được nhờ hối tiếc mà thôi.

Chọn Bạn Đời

Có một phụ nữ trẻ không muốn lập gia đình, và ba má của cháu đưa cháu đến gặp Thầy, Thầy giải thích cho cháu biết: “Trong cuộc đời người ta phải lập gia đình, không có lựa chọn nào khác, và nhưng sau đó cũng không có lựa chọn nào khác là hối hận vì đã lập gia đình”. Thầy nói với cháu rằng tốt hơn là cháu hãy bỏ hết mọi than khóc, chống đối và cứ lấy chồng. Thầy nói với cháu là dầu người mà cháu lấy có thể nào đi nữa thì cháu cũng sẽ có chồng. Có chồng sẽ khiến họ không còn bị người đời chỉ chọc, nói này nói nọ

nữa. Thầy đã giải thích cho cháu biết về Chân Trí Khoa Học để phụ nữ trẻ biết phải quyết định về người chồng như thế nào. Cháu đã hiểu và lấy chồng, cháu thấy người chồng của cháu không có gì hấp dẫn cả, nhưng vẫn lập gia đình vì đó là điều mà Thầy đã nói với cháu. Cháu có được Chân Trí về thế gian và Chân Cảnh Linh Hồn (Gnan) trước khi lấy chồng và cháu không chống lại hay nghi ngờ một lời nào mà Thầy đã nói với cháu. Giờ đây cháu rất là hạnh phúc.

Thanh niên rất quyết đoán khi nói đến chuyện chọn lựa cô dâu, ‘cô ấy cao quá’, ‘cô ấy lùn quá’, ‘cô ấy mập quá’, ‘cô ấy ốm quá’. Các con ngu xuẩn ơi, cô ấy có phải là trâu hay một vật gì đó không? Các con phải giải thích cho con trai của các con biết cách chọn lựa cô dâu. Hãy đến gặp nàng và nếu hợp nhãn, thì đó là dấu hiệu và gợi ý để cưới nhau, và nếu không hợp nhãn thì chàng có thể từ chối.

Sỉ Nhục và Trả Thù

Trong việc xếp đặt hôn nhân, khi trai trẻ đi tìm cô dâu để chọn lựa. Họ nhìn kỹ, xem xét đủ chuyện ‘hãy quay vòng, hãy nghiêng qua bên đây, quay qua bên kia, đứng như thế này, như thế nọ’. Có một anh chàng đã làm như thế, và Thầy đã bảo cho anh chàng biết “má của con đã từng là cô dâu. Con là loại người gì vậy? Phụ nữ cảm thấy bị sỉ nhục biết bao!” Ngày nay nam thiếu, nữ thừa cho nên họ bị sỉ nhục như thế. Ngày xưa khi nam thừa, nữ thiếu cho nên những tên khùng này đã là đề tài để chê cười, cho nên giờ chúng được dịp trả thù. Trong những kiếp sống của thời quá khứ, có khoản 500 vương tôn, công tử ngốc nghếch đứng xếp hàng nơi cung đình, hy vọng được chọn lựa một người làm chồng của công chúa. Khi công chúa cầm vòng hoa để đeo lên cổ người được lựa chọn sẽ là chồng của nàng, những tên ngốc nghếch này đứng khấn cầu với cổ vươn ra hướng về nàng, mỗi chàng đều cho rằng mình sẽ là người được lựa chọn. Khi công chúa đi qua khỏi, mỗi chàng ngốc nghếch cảm thấy bị sỉ nhục ói máu ra được. Thật là một sỉ nhục không chịu

nổi. Điều đó cũng chỉ là để được làm chồng hay cưới vợ thôi. Sống độc thân còn tốt hơn nhiều.

Ngày nay, cả con gái cũng quán sát kỹ con trai như thế và bảo họ quay bên đây, quay bên kia nói rằng “để mình xem đáng đáp của hấn như thế nào”. Hãy chỉ tưởng tượng, chính phụ nữ các con đã khám phá ra hệ thống quán sát này, và giờ đây các con là nạn nhân của nó. Chỉ nhìn vào khuôn cảnh của các con thì biết. Nếu không có hệ thống quán sát như thế, không phải là tốt hơn sao? Các con đã tự đào hố và bây giờ các con phải nằm trong đó mà thôi!

Chỉ trong vòng năm ngàn năm qua thôi, đàn ông phải ra khỏi nhà để tìm cô dâu. Trong thời gian trước cha của cô dâu tổ chức lễ hội ‘chọn chồng’ (svayamvar – mời những chàng trai có đủ điều kiện tập hợp nơi nhà cô dâu). Lễ hội chọn chồng sẽ có khoản một trăm chàng ngốc nghếch để cô dâu chọn một chàng. Nếu đây là quá trình mà một người phải trải qua để lập gia đình thì không lập gia đình là tốt hơn. Tất cả những anh chàng ngốc nghếch đứng xếp hàng và cô dâu sẽ cầm vòng hoa đi duyệt qua để chọn. Tất cả mọi chàng đều tràn ngập với muôn ngàn hy vọng và vươn dài cổ ra để chờ. Đó là cách phụ nữ chọn chồng, như vậy có thể nói rằng đừng sinh ra còn tốt hơn. Ngày nay những anh chàng ngốc nghếch này sỉ nhục phụ nữ trẻ để trả thù.

Thực Dụng Vô Ngại Hiểu Biết Thông Thường sẽ Mang Đến

Giải Pháp

Thầy không bảo mọi người đi tìm giải thoát, nhưng Thầy bảo mọi người học nghệ thuật sống. Hãy học sự hiểu biết thực dụng thông thường trong đời sống do những tương giao cụ thể tạo nên từ đời này đến đời khác. Có những vị đại gia nói với Thầy họ đã có hiểu biết thực dụng thông thường này rồi. Thầy bảo họ, ‘nếu các

con có hiểu biết thực dụng thông thường rồi thì các con không lâm vào tình cảnh khốn khó vì các con thiếu khôn ngoan !’ Và họ hỏi Thầy vậy hiểu biết thực dụng thông thường là gì? Thầy trả lời “hiểu biết thực dụng thông thường là trí năng giải quyết mọi vấn đề một cách hiệu quả trong mọi hoàn cảnh cả về lý thuyết lẫn thực hành”. Không cần biết ổ khóa cũ hay sét như thế nào, ngay lúc con vặn chìa khoá là nó mở ra tức khắc, đó là hiểu biết thực dụng thông thường. Thế mà, các con không mở khóa được và phân đầu và lấy búa lớn để đập ổ khóa.

Các con có xung đột ý kiến với nhau không? Xung đột vì ý kiến khác biệt, trái nghịch nhau có nghĩa là gì? Nếu các con không mở khóa được thì các con tiếp nhận hiểu biết thực dụng thông thường từ đâu để làm việc đó? Nếu các con không có hiểu biết thực dụng thông thường bao quát 360 độ, các con cũng phải có hiểu biết với tầm nhìn 30°– 50°. Ít nhất cũng phải giữ bấy nhiêu đó trong nhận thức của các con. Nếu các con thấu hiểu một tư tưởng hay một ý tưởng chính đáng và giữ nó cẩn thận, nó sẽ khiến các con nhận ra ý nghĩa của nó càng ngày càng sâu rộng hơn, và đến lượt nó lại gieo thêm nhiều chủng tử cho sự phát sinh nhiều hiểu biết tốt lành rộng lớn hơn nữa, và nhờ thế mà quá trình suy tưởng tích cực với nhiều hiệu quả hơn bắt đầu. Trái lại các đại gia chỉ dốc hết năng lực của họ vào ý nghĩ kiếm tiền, và Thầy nói với họ “các vị đại gia ơi, các con chạy theo tiền nhưng gia đình của các con hư nát, vợ con đi chơi suốt ngày chẳng làm được gì hữu ích”. Vị đại gia hỏi Thầy, Kính thưa thầy, vậy con phải làm gì? Thầy bảo ông ấy rằng, ông phải biết sống như thế nào để đừng lấy chuyện kiếm tiền là mục đích duy nhất của cuộc đời. Phải lau sạch hết bụi bặm nơi góc nhà của con. Không phải chỉ lau sạch một góc mà thôi. Hãy lo đến sức khỏe của con, nếu không con sẽ bị đột quỵ. Ngoài việc phải chăm sóc tiền bạc, các con còn phải chăm sóc sức khỏe, chăm sóc vợ con của con nữa. Các con phải giữ gìn sạch sẽ toàn thể ngôi nhà con ở. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu các con chỉ chăm sóc một góc nhà mà thôi. Làm sao con có thể sống trọn vẹn cuộc đời của con theo cách sống

của con bây giờ được?

Một người có sự hiểu biết thực dụng thông thường sẽ không để cho bất cứ xung đột nào xảy ra trong gia đình. Làm thế nào để có được hiểu biết thực dụng thông thường? Khi các con yên tĩnh ngồi nơi có sự hiện diện của Bậc Đại Giác và các con giữ vững tâm qui mệnh chỉ thành hướng về Ngài, các con sẽ có được hiểu biết thực dụng thông thường. Thông là vô ngại, thường là bất cứ lúc nào, bất cứ hoàn cảnh nào cũng áp dụng có hiệu quả tốt đẹp được. Một người có hiểu biết thực dụng thông thường sẽ không để cho bất cứ xung đột hay cãi vã nào xảy ra trong gia đình hay ngoài gia đình. Có bao nhiêu gia đình như thế ở thành phố Bombay này? Làm sao để có được hiểu biết thực dụng thông thường nơi nào có xung đột xảy ra được?

Nếu con và người vợ của con bắt đầu gây gổ về chuyện hiện bây giờ là ban ngày hay ban đêm vậy, thì sẽ dẫn đến đâu và chừng nào mới chấm dứt được. Nếu con nói, “ Anh xin yêu cầu em bước ra ngoài để tự kiểm chứng xem sao, bây giờ là đêm mà” và bà vẫn ngoan cố cho rằng bây giờ là ban ngày, thì các con có thể nói: “Vâng, em nói đúng, anh nói sai rồi”. Chỉ có như thế các con mới tiến bộ được. Nếu không như vậy, các con chẳng bao giờ giải quyết được chuyện gì với nhau cả. Mọi người, kể cả người vợ đều chỉ là khách qua đường trên thế gian tạm bợ vô thường này mà thôi.

Cả Đến Thân Thể Cuối Cùng Rồi Cũng Phản Bội Các Con

Tất cả mọi liên hệ của các con trong cuộc đời đều tương đối, có đó nhưng tạm bợ, vô thường. Không có liên hệ vĩnh cửu nào ở bất cứ nơi đâu. Cả thân thể cũng tạm bợ, vô thường; cả thân thể này nữa cũng là một sự phản bội. Thân thể này, kẻ phản bội này có bao nhiêu liên hệ trong cuộc đời? Các con chăm sóc thân thể này mỗi ngày, các con tắm rửa nó sạch sẽ, làm đẹp nó, và khi đau bụng, các con bảo nó đừng đau nữa, nó vẫn đau. Khi răng các con bắt đầu

nhức nhối, nó sẽ làm cho các con khóc. Hàng ngày, các con đánh răng và chăm sóc nó năm này qua năm khác và nó vẫn bỏ rơi các con. Mọi sự, mọi vật đều là những kẻ phản bội.

Được sinh làm người trên đất nước Ấn độ và trong một gia đình đạo đức cao thượng với những giá trị văn hóa thiêng liêng (duyên lành để được thăng tiến trên đường sống Đạo) các con phải nắm chắc thành tựu cứu cánh của cuộc đời, nếu không như vậy thì thật là hoang phí, đáng thương.

Nhiều Giải Pháp cho Người Chồng

Không có gì đáng trách nếu người đời không muốn giải thoát, nhưng mọi người đều cần có hiểu biết thực dụng thông thường (hiểu biết khai thông mọi chướng ngại và giải quyết mọi bất hòa – thông là vô ngại, hòa là thường – bất hòa là bất thường). Người đời có bất hòa trong gia đình vì họ thiếu hiểu biết thực dụng thông thường. Không ai muốn can dự vào chợ đen, có phải như vậy không? Nhưng người đời vẫn không có niềm vui sống. Trong một gia đình chỉ có 3 người nhưng có vô số bất hòa xung đột ý kiến. Có thể có được niềm vui sống nào trong tình cảnh như thế hay không? Vậy là người đời sống theo cách lì lợm với tâm hồn chai đá của họ. Cuộc đời có ích gì nếu các con không biết tự trọng? Một vị chánh án về nhà sau khi tuyên án bảy năm tù cho một người có tội, tuy nhiên tại nhà sự xích mích với người vợ đã 15 ngày chưa giải quyết xong. Ông không nói chuyện với người vợ của ông. Nếu các con hỏi vị chánh án “thưa Ngài, tại sao ngài không nói chuyện với phu nhân của ngài?” Ông sẽ nói “bà vợ của tôi tệ quá, bà hoàn toàn mất dạy”. Và nếu các con nói với bà vợ của ông “chồng của bà là một người rất tốt” bà ấy sẽ nói “đừng đề cập tên của ông ấy với tôi, ông rất tồi tệ”. Khi các con nghe những chuyện như vậy, các con không thể hình dung ra là cả thế gian này là rỗng tuếch, chẳng có chút thực chất nào hay

sao? Chẳng có gì chính đáng trong đó cả.

Nếu người vợ mua những loại rau đắt tiền, người chồng ngu xuẩn sẽ tấn công bà ‘tại sao bà có thể mua loại rau đắt tiền như thế được’. Bà liền tố cáo ông gây hấn với và trả đũa với lời nặng hơn gấp bội. Bằng cách nào mà ai có thể giải quyết những vấn đề như thế cho được. Nếu người vợ mua rau quả mắc tiền, các con phải nói ‘bà giỏi lắm; tôi rất may mắn, vì một người hà tiện như tôi sẽ không bao giờ có thể thưởng thức loại rau quả đắt giá như vậy được.’

Thầy được mời ở lại chơi một ngày nơi nhà của một người quen. Thầy quán sát vẻ hờn oán của người vợ khi bà đẩy mạnh tách trà trước mặt người chồng. Thầy hiểu liền là hai người vừa xảy ra một cuộc cãi vã. Thầy gọi người vợ đến và hỏi tại sao bà có vẻ hờn dỗi.

Bà nói: *‘Thưa thầy không có như thế đâu.’*

Thầy nói với bà: *‘Thầy biết chuyện gì đã làm con phật lòng, tại sao con giấu Thầy? Khi con đẩy mạnh tách trà trước mặt ông ấy, dẫu chồng của con cũng biết. Nếu con muốn sống hạnh phúc hãy bỏ qua chuyện che giấu này đi.’*

Đàn ông thì thiếu khôn ngoan, họ có khuynh hướng tha thứ rất dễ dàng, trái lại phụ nữ thì hay cố chấp. Những lời mà người chồng nói với họ vẫn còn rõ rệt, không phai mờ trong tâm khảm của họ cả đến bốn mươi năm sau. Do đó, các con phải cẩn thận trong tương giao với phụ nữ. Khi các con muốn họ làm một chuyện gì đó cho các con, các con phải cẩn thận. Phụ nữ thường biết cách nhờ các con giúp họ hoàn thành tốt một việc làm gì đó, nhưng đàn ông các con không biết cách khi nhờ họ làm một việc gì đó cho các con.

Nếu người vợ của các con muốn mua áo sari với giá hai mươi hay ba mươi đô, các con phải đưa thêm cho bà ấy khoảng mười đô. Bà sẽ vui đến sáu tháng nữa. Các con phải hiểu đời sống như thật. Đàn ông các con không hiểu cách sống với cuộc đời như thế nào, vậy mà các con đi kiếm vợ. Các con làm chồng mà không có đủ tư cách làm chồng. Các con phải có đủ tư cách làm chồng trước khi

các con có quyền làm cha. Ở đây đàn ông các con làm cha mà không đủ tư cách và cao hơn đó nữa, các con còn làm ông nội, ông ngoại nữa chứ. Khi nào các con mới hoàn tất mọi chuyện thế gian và lên đường hướng về giải thoát cho được, các con phải biết.

Trong Thế Gian Tương Đối, Hãy Hàn Gắn

Tất cả mọi liên hệ đều là tương tối trong cảnh giới giả tạm của đời sống thế gian. Nếu những liên hệ này là thật, là vĩnh cửu thì sẽ đáng để các con nỗ lực tới cùng để sửa đổi hay cải thiện người vợ của các con, nhưng không phải như thế. Tương đối là không có gì bền vững, là khi vợ chồng đánh cãi với nhau suốt một giờ, rồi bắt đầu nghĩ đến ly dị, khiến chúng tử xung đột phát triển thành cây to. Nếu các con cần một người vợ thì cả khi bà ấy cứ cắt đứt sự liên hệ, các con sẽ tiếp tục nối lại. Chỉ như vậy, liên hệ mới kéo dài được, nếu không như vậy nó sẽ đứt lìa. Liên hệ của các con đối với người cha cũng là tương đối không có gì bền vững. Người đời tin tưởng liên hệ của họ đối với người cha là thật, là bền vững. Họ trở thành ngoan cố trong nỗ lực cải thiện người cha. Các con khờ dại, hãy bỏ chuyện đó đi! Ông sẽ chết trước khi cải thiện, ngược lại tại sao các con không chỉ nghĩ đến chuyện chăm lo chăm sóc cho người cha đáng thương của mình để ông không oán hận các con trước khi chết. Tại sao không để ông chết một cách bình an. Sự cố cấp của ông ấy là thuộc về trách nhiệm của ông. Ông sẽ mang cặp sừng nặng nề của ông. Có người mang cặp sừng dài đến bảy thước, nhưng các con không cần mang sức nặng như thế, có phải như vậy không?

Các con phải làm tròn bốn phận của các con, nhưng các con không cần phải trở thành thỏa hiệp và quá cứng rắn trong lúc thi hành bốn phận. Phải có giải pháp nhanh chóng. Tuy nhiên, nếu đối

phương cứ tranh cãi với các con mãi, các con có thể nói với họ “con luôn luôn ngu muội, con không biết làm gì.” Hãy giữ khoảng cách với người đời theo khả năng của các con, đừng lo lắng về chuyện họ sẽ không chế các con. Ai có thể làm gì cho các con. Chẳng ai có quyền và năng lực để làm chuyện đó. Người đời bị nghiệp lực của họ sai khiến, họ hành động, nói và nghĩ theo mệnh lệnh của nghiệp lực, do đó dầu bất cứ chuyện gì xảy ra, hãy sống mỗi ngày tránh mọi xung đột, bất hòa và lo nghĩ về ngày sau. Và nếu ngày hôm sau có chuyện bất hòa xảy ra, phải làm hết sức mình để có giải pháp ổn thỏa. Đó là cách mà các con phải sống cuộc đời của các con.

Cố Gắng Cải Thiện Người Khác là Phù Phiếm

Nếu các con hòa ứng thuận xử với người khác trong mọi hoàn cảnh, cuộc đời của các con sẽ trở nên nhẹ nhàng, thông thả. Các con sẽ mang theo những gì khi các con qua đời? Nếu có một người nào đó bảo các con làm cho người vợ của các con được ngay thẳng, các con nỗ lực làm việc đó, và các con sẽ trở thành cong vẹo mà thôi. Dầu người vợ của các con giống cái gì đi nữa, hãy chấp nhận tình trạng như thế là đúng. Nếu liên hệ với bà xã là vĩnh cửu, thì đó là chuyện khác, nhưng bà ấy chỉ là vợ của các con trong đời này mà thôi. Các con cả hai sẽ chết tại những thời điểm khác nhau nào đó, và cả hai đều có nghiệp khác nhau. Chẳng có gì là cho ra và nhận vào ở đây cả. Sau đời sống này, ai biết được bà sẽ sanh vào nhà của ai? Các con có thể cải thiện được nàng, nhưng cuối cùng nàng sẽ là vợ của người khác.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu con có nghiệp ràng buộc với nàng, chắc chắn chúng con sẽ hợp lại với nhau trong kiếp sau.

DADASHRI: Đúng vậy, các con có thể gặp lại với nhau nhưng trong những cách khác nhau. Nàng có thể đến thăm các con với tư cách là vợ của người khác. Luật nghiệp báo có qui luật của nó, không

phải như vậy sao? Và về chuyện này, không có gì là bảo đảm cả. Có người có nhiều phước duyên có thể rất cuộc sống chung với nhau qua nhiều kiếp. Các con biết rằng Đấng Chí Tôn Neminath và Đức bà Rajul sống chung với nhau qua 9 đời liên tiếp, và đó sẽ là chuyện khác nếu trường hợp của các con cũng giống như vậy. Nhưng ở đây các con không có manh mối nào để biết về đời sau của các con cả. Người đời chia tay nhau, đi theo đường riêng của họ ngay trong kiếp sống này, họ không sống như thế sao? Họ gọi đó là ly dị, họ không làm như thế sao? Chỉ trong một đời này thôi, một người có thể có hai đến ba người chồng khác nhau.

Cách Cải Thiện Người Khác Trong Thời Buổi Này

Các con không cần nỗ lực cải thiện nàng và nàng cũng không cần cố gắng cải thiện các con. Bất cứ những gì làm nên các con đều là vàng ròng, không biến chất được. Tập tính của một người (prakruti) không bao giờ có ai cải thiện được cả, giống như đuôi chó mãi mãi cong, do đó các con phải cẩn thận mới được. Dầu tính tình của người vợ như thế nào đi nữa, hãy chấp nhận nàng như thế và tùy duyên hòa ứng, thuận xử trong mọi hoàn cảnh. Nếu có cơ hội trách mắng nổi lên, nhưng các con không nói gì cả thì nàng cải thiện. Một người không nổi giận, không mất tự chủ, có sức ảnh hưởng rất lớn lao. Thầy không bao giờ giận dữ trách mắng ai cả, nhưng người ta kính hù và tôn trọng thầy.

Người hỏi: Kính thưa Dada, như vậy thì bà ấy sẽ cải thiện không?

DADASHRI: Đó thật sự luôn luôn là cách xưa nay đã dùng để cải hóa người khác. Vào thời mạt kiếp này người đời cảm thấy rất khó mà theo điều này. Không có cách nào khác.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, điều đó quá khó khăn.

DADASHRI: Không đâu con, nó không khó khăn. Nó là cách dễ dàng nhất. Con bò phải mang sức nặng cặp sừng của chính nó.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nhưng nó sẽ dùng cặp sừng của nó để tấn công chúng ta, nó sẽ không như thế hay sao?

DADASHRI: Đôi khi các con có thể bị hại. Nếu có thể thấy bị hại bởi cặp sừng của nó thì các con phải tránh nó đi. Cũng vậy, đối với người vợ của các con, các con cũng phải tránh xa. Sự khó khăn của các con do đâu mà có vậy? Nó nằm trong niềm tin của các con: “Tôi đã cưới nàng và nàng là người vợ của tôi”. Hãy nhìn kỹ, không có một vật gì như là ‘vợ’ hay ‘chồng’ cả. Vì từ đầu đã không có ‘chồng’ thì làm sao có ‘vợ’ được? Tất cả đều là tác động của “vô minh” (ngu tối). Ngày nay, tìm đâu ra dấu vết của nền văn hóa cao quý truyền thống ngàn đời của người Ấn?

Hãy Chỉ tự Cải Thiện Chính Mình mà Thôi

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu trong mọi hoàn cảnh con đều chấp nhận con là người có lỗi, thì làm như vậy sẽ cải thiện được người vợ của con hay không?

DADASHRI: Các con phải tự cải thiện các con nếu các con muốn cải thiện người khác. Chẳng ai có thể cải thiện người khác. Chẳng ai có thể cải thiện cả. Tất cả những ai nỗ lực cải thiện người khác đều là người ích kỷ cả. Nếu các con tự cải thiện chính các con thì chắc chắn người khác cũng sẽ cải thiện. Thầy đã từng thấy người ta dán thân để cải hóa người khác, tuy nhiên vợ và mẹ của họ chẳng có chút kính trọng nào đối với họ. Những người này là loại người gì vậy? Trước hết hãy tự cải hóa hoàn thiện. Tin rằng các con có thể cải hóa hoàn thiện người khác là cái tôi tự tôn sai lầm. Khi chính các con chẳng có chút giá trị nào, thì các con sẽ làm gì để người khác được tốt hơn? Điều cần thiết là các con phải đủ Chân Trí Huệ trước đã. Đáng Chí Tôn Mahavir chỉ nỗ lực để tự mình trở thành

“Đấng Đại Hùng (Maha: đại Viri: hùng lực)” mà thôi. Và đó là lý do duy nhất hàng triệu người vẫn còn cảm thấy sự hiện diện của Ngài cho tới bây giờ. Cả ngày nay, sau hai ngàn năm trăm năm, ấn tượng thiêng liêng đó vẫn còn mạnh mẽ. Thầy không nỗ lực để cải hóa ai cả.

Mọi Người Đều là Con Quay

Các con có quyền gì để cải thiện một người khác? Các con có quyền gì để cải thiện một người có Linh Hồn? Nếu tấm vải này bị dơ, các con có quyền giặt cho nó sạch. Vì chẳng có phản ứng nào từ miếng vải cả. Ở đâu có Linh Hồn thì ở đó sẽ có phản ứng. Các con sẽ cải thiện cái gì ở đó? Khi chính tập tính (prakruti, tập khí, bản tính) của các con không cải thiện được, làm sao các con sẽ cải thiện tập tính của người khác được? Chính các con là một con quay (top, bông vụ) quay theo sức lực của sợi dây quần vào nó được giựt bung ra (sợi dây quần vào là nghiệp nhân đã tạo ra, và sức lực do giựt dây bung ra là nghiệp quả (báo) xả ra. Đó là biểu tượng chung cho tất cả mọi người. Mọi người đều bị tập tính của họ khống chế, vì họ chưa nhận ra, chưa Chứng Thật Chân Cảnh Linh Hồn của mình. Do đó, nơi thế gian này không ai biết được Chân Công Phu Sống Đạo (purushartha) là gì cả.

Tùy Duyên Hoà Ứng Thuận Xử là Giải Pháp Cho Mọi Xung Đột

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chắc chắn rồi, hòa ứng thuận xử không thể chỉ là do một bên mà thôi, nếu chúng con sống và giao tiếp với người khác trong thế gian này.

DADASHRI: Sự giao tiếp trong thế gian được coi là chính đáng khi hàng xóm nhìn vào sẽ nói rằng “nhà nào cũng có xung đột, nhưng nhà này thì không có”. Có như thế sự xử thế tiếp vật của các con được coi như lý tưởng. Các con phải hàm dưỡng năng lực tinh thần của các con trong những hoàn cảnh các con không thể hòa thuận với một người nào đó. Sức mạnh của các con hiển hiện rõ ràng trong hoàn cảnh các con xử sự hòa thuận với người khác. Không có khả năng sống hoà thuận với người khác là do tinh thần yếu đuối. Tại sao Thầy sống hòa thuận với mọi người? Năng lực của các con tăng trưởng tương xứng với năng lực mà các con dùng để sống thích ứng, hòa thuận trong giao tiếp với người khác, sự yếu đuối của các con cũng theo đó mà giảm đi. Chân Trí Thực Chân Cảnh Linh Hồn sẽ thâm nhập khi tất cả những ảnh hưởng của sự hiểu biết trong thế gian bị chặn lại bên ngoài.

Bậc Đại Giác sẽ hòa ứng thuận xử cả với người khó xử. Nếu các con quan sát Bậc Đại Giác và Và sống theo gương của Ngài các con sẽ học được cách thích ứng (hòa ứng thuận xử) trong mọi hoàn cảnh. Chân Trí Khoa Học đằng sau điều này dạy bảo các con trở thành vô tâm mê chấp, vọng động đối với những gì xảy ra nơi thế gian (vitarag, đối cảnh vô tâm). Các con bị bầm dập trong cuộc đời vì tâm mê chấp ẩn sâu bên trong. Người hay bác bỏ hay từ chối mà không xét đến toàn cảnh gặp phải được coi như người khó tánh, khó giao tiếp. Nếu các con cần một điều gì trong việc xử thế tiếp vật thì đó là nhường nhịn người khác, dầu cho họ khó chịu đến đâu đi nữa. Nếu trong khi tại bến xe lửa, các con cần người khuân vác, các con cần phải bằng cách này hay cách khác làm vừa lòng họ dầu có trả tiền mắc hơn chút ít cũng không sao! Nếu không như thế các con sẽ phải tự khiến đồ đạc của các con mà thôi.

Hãy dàn xếp, thỏa hiệp, đừng đưa nhau ra tòa. Khi nào là thời điểm để nói cho người khác biết phải làm việc như thế nào? Người khác có thể phạm hàng trăm lỗi lầm, nhưng các con chỉ tự bảo đó là lỗi lầm của chính các con và tiến bước. Vào thời buổi này trông cậy vào luật pháp có lợi ích gì không? Mọi việc đều trở nên khó

khăn và thời thời kì hết sức khôn khổ đang tới nữa! Bất cứ nơi nào các con nhìn vào cũng thấy người ta đang chạy tới chạy lui, quanh quẩn. Người đời vung vẩy như bị mắc bẫy! Ở nhà vợ con phàn nàn, trong sở ông chủ cần nhần, và khi lên xe mọi người chen lấn nhau, chẳng có nơi nào yên bình cả. Chắc chắn chúng ta cần một sự yên tĩnh nào đó. Nếu có người gây gổ với các con, các con phải cảm thông với họ và cố gắng hiểu họ mất bình tĩnh như thế nào khi giận tức. Mất bình tĩnh là trở thành yếu đuối.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, thường thường con phải hòa giải với hai người cùng một lúc đối với chỉ một vấn đề mà thôi. Làm thế nào con có thể đối xử với tình trạng như thế được?

DADASHRI: Con có thể làm như thế với cả hai người. Các con có thể làm việc đó với bảy người cùng một lúc. Nếu một trong những người này hỏi: “Còn tôi thì sao, ông sẽ làm gì cho tôi? Các con có thể nói với họ “Tôi sẽ làm theo đòi hỏi của ông.” Các con có thể nói như thế với người khác nữa. Không có gì vận hành ngoài Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (vyavasthit), do đó, phải tránh xung đột, bất hòa trong mọi hoàn cảnh.

Vì các con hay dán nhãn ‘tốt’ hoặc ‘xấu’ lên mọi sự mọi vật nên các con bị phiền não quấy nhiễu liên miên. Hãy đứng ngoài xấu tốt, nhìn chúng trong nhãn quan bình đẳng, không thiên chấp. Nếu các con gọi cái này là tốt, thì cái kia khác với nó trở thành xấu và nó làm phiền các con. Nhưng nếu các con trộn chúng với nhau, các con sẽ không bị ảnh hưởng. “Hòa ứng thuận xử” hay “tùy duyên xử thuận” trong mọi hoàn cảnh là nguyên tắc xử thế tiếp vật mà Thầy đã khám phá ra. Xử thuận với người nói thật cũng như người không nói thật. Nếu một người nào đó nói Thầy là một thằng ngốc, Thầy sẽ nói với họ rằng Thầy không bao giờ có gì để mở đầu câu chuyện với họ. Sau đó Thầy sẽ hỏi: “Tại sao cho tới giờ ông mới tìm hiểu nó. Ông chỉ mới khám phá được điều này ngày hôm nay thôi, nhưng tôi đã từng biết tôi là thằng ngốc từ lâu rồi!” Nếu các con nói như thế sẽ không có bất hòa. Họ sẽ không bao giờ đến với các con để tìm ra cơ hội để tỏ ra mình khôn ngoan nữa. Nếu các con không làm được như thế, đến bao giờ các con mới trở về được ngôi nhà “tự do

tự tại” thoát khỏi cảnh đời phiền não của các con.

Thầy chỉ cho các con giải pháp đơn giản và thẳng thắn này. Không phải ngày nào các con cũng dính vào chuyện cãi vã với nhau, có phải như vậy không? Nó chỉ xảy ra khi nghiệp báo của các con thành thực mà thôi, và khi điều đó xảy ra, các con chỉ cần dùng tùy duyên xử thuận hết sức của các con mà thôi. Nếu ở nhà các con cãi vã với người vợ của các con, thì sau đó các con dẫn bà ấy đi ăn nhà hàng và làm cho bà vui. Không nên để cơ hội cho lòng oán hận được nuôi dưỡng.

Hòa ứng, thuận xử, hay luôn luôn xử sự hòa thuận là công lý. Bất kì hình thức nào của cố chấp đều không phải là công lý. Thầy không bao giờ cố chấp chuyện gì cả. Chúng ta có ngạn ngữ “Hãy dùng nước gì cũng được, miễn là nấu chín nồi đậu mà thôi.” Rốt cuộc, cả khi phải dùng nước cống! Nếu các con không tùy duyên thuận xử và nghe theo người ăn cướp đang khống chế các con với dao, nó sẽ hại các con. Do đó các con phải quyết định làm theo lời hấn nói để thoát khỏi tai nạn. Hỏi hấn “Ông muốn gì? Chúng tôi đang trên đường hành hương.” Các con có đánh lộn với nhà máy xử lý nước thải khi nó có mùi hôi thối không? Cũng như vậy, khi người ta có mùi hôi, các con có đến để than phiền với họ không? Cái gì hôi thúi thì giống như ông cống thối, và cái gì thơm tho thì giống như vườn hoa. Bất cứ những gì đến với các con có mùi thơm hay thúi, là nhắc nhở các con giữ thái độ vô tâm với nó.

Nếu các con không tùy duyên ứng xử hòa thuận, các con sẽ điên thối! Cứ phiền hà và hay bực mình với người khác sẽ làm cho các con điên lên. Nếu các con chọc giận con chó này, nó sẽ nê các con vài lần thôi. Và nếu các con làm quá nó sẽ cắn các con. Con chó sẽ nhận ra rằng “Người này không tốt, ngày nào ông cũng làm tôi bực mình. Ông ấy không có liêm sỉ.” Điều này đáng nên biết. Đừng tranh cãi. Ở đâu cũng phải hòa ứng thuận xử mà thôi.

Bối rối trong cách xử thế sẽ thành chướng ngại

Trước hết các con phải biết cách xử thế tiếp vật. Người đời đau khổ nhiều vì họ không có sự hiểu biết này.

Người hỏi: Kính thưa Dada, lời giảng về Đạo (Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn) cũng như về đời (cách xử thế tiếp vật trong đời sống hàng ngày và với những hoàn cảnh xảy ra) của Thầy đều không ai có thể so sánh nổi?

DADASHRI: Nói như thế này: “Không ai đạt được cảnh giới tự do tự tại của Linh Hồn mà không hiểu rõ sự thật tối hậu về đời sống thế gian cả.” Dầu sự hiểu biết về Đạo có cao quý tới đâu đi nữa, nhưng nếu thiếu sự hiểu biết về đời sống thế gian, không ai đạt được cảnh giới an nhiên tự tại, giải thoát được, vì chính cuộc đời phải thả các con ra các con mới tự do được. Các con sẽ làm gì nếu nó không thả các con ra? Các con là Linh Hồn Thanh Tịnh nhưng cuộc đời phải thả các con ra, không phải như vậy sao? Các con cứ làm vướng mắc cuộc đời của các con và làm cho nó thêm rắc rối. Tại sao các con không nhanh chóng tìm ra giải pháp? Nếu các con nhờ một người nào đó đi mua cà-rem thì họ có thể trở về tay không. Nếu các con hỏi họ tại sao vậy, họ sẽ nói với các con rằng trên đường đi mua ông gặp một con lừa là điếm xui xẻo nên ông trở lại không dám đi tới nữa. Nhân vì người này đã có niềm tin sai lầm, chúng ta không phải bỏ điều đó sao? Chúng ta phải giải thích với họ rằng Thượng đế cũng cư ngụ trong con lừa, do đó không có chuyện nó là điếm xui xẻo, nói như thế là sự khinh bỉ của họ đối với con lừa và cũng là khinh bỉ Thượng đế bên trong, và kết quả là họ đã tạo trọng nghiệp và phải chịu trách nhiệm. Cảnh giác họ đừng phạm lỗi lầm như thế nữa. Người đời không cư xử thuận cảnh vì hiểu biết sai lầm.

Giảm tốc xoay vòng

Các con không nên nêu ý kiến của các con trước hết; Trước hết nên hỏi người khác nghĩ gì. Nếu họ cứ tiếp tục khẳng định ý kiến của họ thì Thầy không đưa ra ý kiến của Thầy. Thầy chỉ quan tâm đến một chuyện mà thôi, là Thầy không làm tổn thương ai cả. Các

con phải quan tâm đến quan điểm của người khác và đừng bắt họ chấp nhận ý kiến của các con. Thầy chấp nhận ý kiến của mọi người và nhờ đó mà Thầy trở thành Bạc Đại Giác. Nếu Thầy cứ áp đặt quan điểm của Thầy lên người khác, Thầy sẽ trở thành yếu đuối. Không nên làm tổn thương ai với ý kiến của các con. Năng lực xoay vòng lưu chuyển nơi tâm của các con có thể là một ngàn tám trăm vòng một phút, và nơi người khác có thể là tám trăm, do đó nếu các con áp đặt ý kiến của các con lên người khác, thì sẽ làm tâm lực của họ bị quá tải, hư hỏng và sẽ cần tu sửa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, (Năng lực xoay vòng) mà Thầy nói có nghĩa là gì vậy?

DADASHRI: Là vận tốc của ý tưởng xảy ra trong tâm của các con. Vận tốc của mỗi người đều khác nhau. Nếu có chuyện gì xảy ra, trong một phút có rất nhiều ý tưởng hiển hiện nơi tâm cảnh của các con, cùng một lúc trình diễn nhiều phương diện khác nhau. Tất cả những vị lãnh đạo này có tốc độ xoay tám trăm vòng một phút, của Thầy là năm ngàn vòng một phút, của Đấng Chí Tôn Mahavir là một trăm ngàn một phút! (Tốc độ xoay vòng là tần xuất của sóng (ba động) phát ra từ tâm, là độ nhạy bén để lãnh hội và diễn tả.)

Tại sao người đời có nhiều ý kiến khác nhau? Nếu tốc độ, hay tần suất nhạy bén nơi người vợ của các con là một trăm và của các con là năm trăm thì sẽ có xung đột hay bất đồng ý kiến xảy ra, nếu các con không biết cách làm giảm tần xuất của các con. Nhiều khi cả guồng máy tâm bị hư hỏng nữa. Các con có biết tần suất của sóng tâm có nghĩa là gì không? Khi các con nói chuyện với một người công nhân lao động, quan điểm của các con không được họ tiếp nhận. Tần suất của họ là năm mươi, của con là năm trăm, một người khác nữa là một ngàn và một người khác nữa có thể là một ngàn hai trăm. Tần suất tùy thuộc vào sự phát triển của mỗi cá nhân. Quan điểm của các con chỉ được người khác tiếp nhận hay hiểu được nếu các con biết dùng đối lực (counter pulley) để tự làm giảm tần suất của các con. Thầy dùng đối lực này với mọi người. Đó không phải chỉ là chuyện tiêu trừ cái tôi giả tạo (vọng ngã.) Thầy cũng phải dùng đối lực tự điều chỉnh đối với mọi người. Đó là lí do tại sao

Thầy không bao giờ có xung đột ý kiến với bất cứ ai. Thầy có thể hiểu tần suất giới hạn của người mà Thầy đàm đạo, do đó Thầy điều chỉnh tần suất của Thầy để được tương ứng với họ. Thầy cũng sống hòa hợp với cả trẻ con vì Thầy sẽ điều chỉnh tần suất Thầy xuống thành 40 chu kỳ một phút để chúng hiểu những gì Thầy nói, nếu không như vậy thì khả năng tiếp nhận của chúng sẽ bị tê liệt.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con chỉ nói khi điều chỉnh tần suất của các con ngang hàng với người nghe, có phải như vậy như vậy không?

DADASHRI: Đúng vậy đó con, các con chỉ được nói sau khi các con điều chỉnh tần số của các con ngang tầm với họ. Cả khi Thầy đang nói với các con, tần suất của Thầy phát ra bao trùm cả nơi đây. Nếu các con không biết cách điều chỉnh thì người nghe có lỗi gì không, khi tần số của họ kém cỏi? Đó là lỗi của các con không biết điều chỉnh tần suất mà thôi.

Lời nói gây tổn hại lớn lao

Người hỏi : Kính thưa Thầy, con không thể tự điều chỉnh được vì con sợ chồng của con và sợ cả tương lai không biết thế nào nữa; trong tình cảnh như thế, con quên ngạn ngữ: “Chúng con là ai mà đi cải hóa người khác? Và rốt cuộc lại khuyên nhủ, chỉ bảo người khác?”

DADASHRI: Nếu các con áp dụng Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát về Luật Khoa Học Nhơn Duyên Sinh Thành Đại Diễn thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả. Nếu con áp dụng con sẽ không có nghi vấn nào. Khi chồng của con đi làm về, khi dọn cơm xong, mời chàng xuống ăn, đừng cố gắng thay đổi tập tính của chàng. Tập tính mà các con đã nhận ra khi các con chọn chàng làm chồng của con. Tập tính này phải được tôn trọng cho đến hết cuộc đời. Con đã không biết tập tính của chàng là như thế nào ngay từ lúc mới gặp nhau lần đầu hay sao? Lẽ ra con phải xa chàng ngay từ đầu, tại sao con tự để cho mình bị tàn tạ hơn nữa?

Không có lợi ích gì trong đời sống của con đạt được với cần nhàn cả, con sẽ chỉ gây ra mệt mỏi mà thôi. Cần nhàn là một lối gây gỗ. Do đó Đấng Chí Tôn Đại Giác Toàn Tri gọi nó là tâm vọng động (Kashaya).

Khi sự khó khăn trong đời sống chung của hai con càng ngày càng tăng lên, các con sẽ bắt đầu rẽ gánh. Ngay sự khó khăn được giải quyết, các con sẽ không chia tay mỗi người một ngã. Ly dị nào cũng có đau buồn, ngoài chuyện ai cũng có những khó khăn của mình, hai con cũng không phải ngoại lệ. Khó khăn không tránh khỏi trong bất cứ cuộc hôn nhân nào.

Cãi vã sẽ tiếp tục vì tiền nghiệp đã tạo ra giờ phải chịu quả báo, nhưng ít ra cũng phải chấm dứt đổ lỗi cho nhau. Hãy giữ chuyện khó khăn của mình chỉ mình biết mà thôi, đừng thảo luận chúng với bất cứ ai, dù bên trong hay bên ngoài gia đình.

Cách biệt rõ ràng

Người hỏi : Kính thưa Thầy, tập tính của các con có thể không cải thiện, nhưng tương giao trong cuộc đời (vyavahar) của chúng con phải cải thiện chứ?

DADASHRI: Người đời không biết xử thế tiếp vật trong tương giao của cuộc đời gì cả. Nếu họ hiểu biết, dù chỉ trong nửa giờ học hỏi, cũng sẽ đủ rồi. Không có ai hiểu được những tương giao trong cuộc đời. Định nghĩa tương giao trong cuộc đời là gì? Giả tạo. Định nghĩa chính xác của tương giao trong cuộc đời là nó không thật. Nó chỉ là giả tạo mà thôi! Người đời lại tin nó là thật. Thực chất của đời sống thế gian này là tương đối, vô thường, nó không thật. Tiền của dù thật hay không thật sẽ là vô dụng ở đó, trên đường giải thoát, bỏ bờ mê về bến giác. Do đó hãy buông bỏ sự ngoan cố của các con để hoàn thành nghĩa sống chân thật. Đời sống thế gian có nghĩa là nhận lại những gì các con đã cho ra từ tiền kiếp. Nếu có người nào gọi các con là người ngu si thì các phải hiểu rằng các con đang nhận

lại những gì các con đã cho ra từ tiền kiếp. Nếu các con hiểu điều này, chỉ như thế thì nó mới được gọi là “tương giao trong đời sống thể gian” (vyavahar), nhưng thật ra không ai biết cách xử thế tiếp vật trong tương giao của cuộc đời. Một người biết cái gì trong cuộc đời mình là tương đối, vô thường và cái gì là thường trụ bất biến, người an trú trong Chân Cảnh Linh Hồn, là người thật sự không cố chấp trong tương giao của cuộc sống vì biết nó không thật.

Cãi vã sẽ chấm dứt nếu các con biết dùng lời thích hợp

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người nào đó cố ý vứt bỏ một vật hữu dụng, con phải xử sự như thế nào cho thích hợp?

DADASHRI: Trong trường hợp này con nói về đồ vật, nhưng ví như, nếu họ làm té đứa bé đang ẵm xuống đất con cũng phải thấy biết điều đó nữa. Khi người chồng làm té đứa bé xuống đất, con chỉ quán sát. Con có thể làm điều gì khác hơn, các con đánh người chồng nữa sao? Các con phải chăm sóc vết thương của bé, nhưng các con có muốn chồng của con bị thương phải vào nhà thương nữa không? Và nếu con đánh ông bị thương, ông sẽ không đánh lại con sao? Các con có muốn trả tiền cho ba người nằm nhà thương không?

Người hỏi : Kính thưa Thầy, vậy con không nên nói gì hết sao?

DADASHRI: Con có thể nói, nhưng con phải dùng lời nói thích hợp, với giọng nói thích hợp. Nếu không như vậy, cứ sửa như con chó thì có ích gì không? Do đó bất cứ nói chuyện gì các con phải dùng lời thích hợp.

Người hỏi : Kính thưa Thầy, chữ “thích hợp” Thầy nói có nghĩa gì?

DADASHRI: Trời đất quỷ thần ơi, tại sao anh làm té đứa bé. Lí do gì vậy? Ông sẽ trả lời bộ anh cố ý làm như thế sao? Nó trượt khỏi tay anh nên nó té!

Người hỏi : Kính thưa Thầy, anh ấy nói dối, không phải như vậy sao?

DADASHRI: Ông ấy có nói dối hay không, con không phải

quan tâm. Dầu ông nói thật hay nói dối, đó là tự ý của ông, ông không lệ thuộc vào con. Ông muốn làm gì thì làm. Nếu ông muốn nói dối, hay không muốn nói với con, nằm trong sự kiểm soát của ông. Nếu ông bỏ thuốc độc vào nước uống của con tối nay, con sẽ chết chắc rồi! Do đó, con không cần phải quan tâm đến những gì không nằm trong khả năng của con. Nếu con biết cách nói thích hợp, các con phải nói: “Anh thương yêu ơi làm như thế anh được gì?” và ông có thể nhận lỗi của ông sau đó. Con không biết nói thế nào cho thích hợp, con chỉ biết sỉ vả và ông sẽ trả đũa lại gấp đôi.

Người hỏi: Nếu con không biết cách thích hợp để nói với chàng. Vậy con phải làm gì? Con cần phải giữ im lặng không?

DADASHRI: Giữ im lặng và quán sát. Con làm gì khi con thấy trẻ con bị hành hạ trên màn ảnh. Ai cũng có quyền nói một cái gì đó với điều kiện là lời nói không gây xung đột. Thật là ngu xuẩn khi phát ngôn gây cãi vã.

Sám hối khi nói lời gây tổn thương

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu có người làm chuyện sai lầm, con phải làm gì nếu lời cảnh báo làm cho họ bị tổn thương? Chúng con giải quyết tình cảnh đó như thế nào?

DADASHRI: Từ quan điểm của thế gian, các con phải cảnh báo họ, nhưng vì lời cảnh báo phát ra từ cái tôi, cho nên các con phải âm thầm sám hối.

Người hỏi : Kính thưa Thầy, nếu con không cảnh báo họ đừng làm như thế nữa, rốt cuộc họ không khồng chế con sao?

DADASHRI: Con phải cảnh giác họ, nhưng con phải biết cách nói như thế nào cho thích hợp. Vì con không biết cách nói nên rốt cuộc con nói qua cái tôi của con. Chỉ đơn giản thôi, vì con không biết cách nói nên rốt cuộc cái tôi của con nói. Và đó là lí do tại sao con phải sám hối sau đó. Khi các con cố gắng cảnh báo và khiển trách người khác, chắc chắn họ sẽ cảm thấy bị tổn thương, nhưng

nếu con cứ tiếp tục sám hối, thì vài tháng sau, lời nói của con sẽ làm họ cảm kích. Hiện giờ con cần lời nói mà hiệu quả đã được chứng nghiệm. Các con không có quyền nói lời chưa được chứng thật là đúng trong tương giao của đời sống. Nếu các con sám hối theo cách này, thì dầu nói gì thì mọi chuyện sẽ suông sẻ.

Không phải lời nói làm xung đột gia tăng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không nói chuyện với người khác có thể làm xung đột tiêu tan không?

DADASHRI: Không, không thể nào đâu con. Con phải nói với người ta nếu con gặp họ. Con phải hỏi họ có khỏe không? Nếu người ta phản ứng với thù ghét, các con phải lặng lẽ, cố giải quyết tình trạng với lòng bình tĩnh. Sớm hay muộn gì các con cũng sẽ phải giải quyết tình trạng. Chỉ vì không nói chuyện với họ, không có nghĩa là vấn đề khó khăn đã được giải quyết. Vì vấn đề chưa giải quyết xong mà rốt cuộc người ta nói chuyện với nhau. Không nói với người ta có nghĩa là gánh nặng của xung đột chưa giải quyết vẫn còn. Các con phải đến gặp họ và nói: “Xin nói cho tôi biết là tôi đã làm chuyện gì sai trái hay không? Tôi phạm nhiều lỗi lầm lắm. Anh là một người thông minh, anh là người có học và anh không làm gì sai trái. Tuy nhiên tôi là người không có học, nên phạm nhiều lỗi lầm.” Nếu con nói như thế với người ta, người ta sẽ hài lòng.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu người ta vẫn không nguôi sau khi con nói như thế thì sau?

DADASHRI: Con có thể làm gì nếu người ta vẫn không nguôi bớt? Ngay khi con nói được như thế với chàng, con thoát được khỏi tình cảnh đè nặng trong lòng. Có giải pháp khác không? Chàng sẽ nguôi ngoai một ngày nào đó. Các con không thể làm dịu lòng người khác bằng trách mắng. Chàng có vẻ êm dịu bên ngoài, nhưng bên trong ghi nhớ mãi và sẽ quăng vào mặt con cơn thịnh nộ của chàng lúc con dự đoán ít khi có thể xảy ra nhất. Do đó phải hiểu

rằng thế giới của chàng sống với hận thù. Họ vẫn còn giữ những vi trần chứa đầy năng lực thù hận bên trong, do đó con phải cố gắng giải quyết tình trạng một cách hoàn toàn.

Xử thuận theo tập tính của họ

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con phải làm gì nếu con cố gắng giải tỏa cách sống nặng nề không muốn nói chuyện với nhau bằng cách xin lỗi chàng, nhưng chàng trái lại phản ứng một cách tiêu cực còn hơn nữa?

DADASHRI: Như thế con không nên nói gì với chàng. Nếu chàng có quan niệm sai lầm “Người nhân nhượng là người yếu đuối” thì con phải tránh xa chàng. Sao đó, bất cứ những gì xảy ra là đúng. Tuy nhiên, giải quyết êm thấm mọi chuyện với người thẳng thắn và dễ thương lượng. Con không thể nói trong gia đình của con ai là người dễ sống thân thiện và ai là người khó sống hòa hợp hay sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu người khác không thẳng thắn, khó tánh, chúng con có phải cắt đứt liên hệ với họ không?

DADASHRI: Không nên cắt đứt. Những tương giao trong cuộc đời không phải là loại sẽ đứt vì con cắt nó. Các con phải chỉ giữ yên lặng và thế rồi vào một ngày, chàng hay nàng sẽ nổi cơn thịnh nộ để đưa đến giải pháp. Nếu con giữ yên lặng, rồi có một ngày nàng nổi giận và hỏi con: “Anh không nói gì nữa. Nhiều ngày lắm rồi anh không mở miệng nói chuyện gì cả.” Khi nàng tức giận con sẽ giải quyết mọi chuyện. Còn gì khác con có thể làm không? Có nhiều loại sắt, thép, Thầy hiểu chúng tất cả. Có loại dễ uốn nắn khi đốt nóng, trong khi loại khác phải để trong lò và sau đó lấy ra đập một vài búa để nó có hình dáng như ý. Có rất nhiều loại sắt thép khác nhau, Linh Hồn bên trong các con là Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh. Linh Hồn này là Tối Thượng (paramatma), và sắt là sắt. Tất

cả đều là nguyên tố cực vi diệu thậm thâm.

Công khai nói lên lầm lỗi của con

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con không để ý đến vài sự việc trong nhà. Người nhà cứ bảo con hãy chú tâm và cảnh giác hơn, nhưng con không thể làm việc đó. Con phải làm gì bây giờ?

DADASHRI: Không làm gì cả. Nếu người nhà bảo con chú tâm thì con phải nói: “Vâng, tôi sẽ”, và con phải quyết định làm việc đó. Mặc dầu nói như thế, nếu có gì sai trái xảy ra, thì con phải nói với họ là con không thể giữ chú tâm được. Các con phải tìm ra giải pháp, sẽ không như vậy sao? Nếu có người bảo Thầy chú ý việc gì đó, Thầy sẽ làm việc đó, nhưng mặc dầu chú ý, nhưng Thầy lại lơ đãng, Thầy nói với họ rằng Thầy không thể làm việc đó.

Nó giống như vậy, nếu các con có thể quên sự thật là mình đã già hơn rồi, thì các con có thể hoàn thành công việc. Nếu con giống như đứa trẻ, con sẽ giải quyết mọi chuyện một cách bình tĩnh và tốt đẹp. Thầy giống như một đứa trẻ vậy, và đó là lý do Thầy nói điều đó đúng như sự thật. Thầy có thể nói chuyện gì cũng được. Sống như người già có công dụng gì không? Những người đối diện với những khó khăn trong cuộc đời là được sung sướng, do đó hãy đối phó với những khó khăn của con và đừng trở thành cố chấp. Các con phải trực tiếp và công khai nói lên để mọi người thấy lỗi lầm của con. Và nếu người khác chê trách các con, các con nên vui sướng bảo họ là con vui mừng rằng họ khám phá ra lỗi lầm của con.

Cờ xanh cờ đỏ

Con phải có lỗi lầm nào đó nên người ta mới chỉ ra, do đó hãy tiêu trừ lỗi lầm của các con. Không ai trên thế gian này có thể quấy rầy các con. Mọi người trong cả thế gian đều tự lập. Và bất cứ những khảo đảo mà các con gặp phải là do những lỗi lầm mà các con đã tạo ra từ tiền kiếp, chúng là nghiệp báo của các con. Hãy tiêu trừ những lỗi lầm của các con và các con sẽ không phải đối phó với nghiệp trái nào nữa.

Nếu có người nào đưa cờ đỏ trước mặt các con, để báo cho các con biết các con đang đối diện với tình trạng nguy hiểm, thì các con phải hiểu rằng các con có lỗi làm gì đó, con nên hỏi họ tại sao họ cảnh báo con như thế. Khi họ nói cho các con biết lỗi làm của các con, các con phải cầu xin họ tha thứ, và hỏi họ từ nay trở đi họ có vẫy cờ xanh với các con không và họ sẽ nói có.

Chẳng ai phát cờ đỏ để cảnh báo Thầy. Thầy không tiến hành làm việc gì cả cho đến lúc thấy cờ xanh từ mọi người. Nếu Thầy rời một nơi để đến một nơi khác và có người phát cờ đỏ với Thầy, Thầy sẽ ngừng lại và hỏi họ tại sao họ phản đối. Họ có thể nói: “Có ngày Thầy nói rằng Thầy không đi đâu cả cho tới tuần sau, vậy tại sao Thầy rời nơi đây sớm vậy?” Thầy sẽ nói rõ với họ và giải thích cho họ biết là Thầy có chuyện đột xuất, bất khả kháng nên Thầy phải đi sớm hơn. Sau đó họ sẽ nói: “Xin Thầy cứ đi, con không có gì phản đối cả.”

Người đời phát cờ đỏ với các con vì những lỗi làm của các con, nhưng nếu các con giải thích cho họ biết rõ thì sẽ không có ai phản đối cả. Ngược lại, khi người ta phát cờ đỏ, các con liền quát mắng, giận dữ. Các con ngu khờ ơ! Tại sao các con lại xử sự như thế? Vấn đề của các con là gì vậy? Đó là cách các con tấn công họ. Các con không nhận ra rằng các con đang tạo ra một chuyện đầy khó khăn mới nguyên. Khi có người phát cờ đỏ với các con, phải hiểu rằng có chuyện sai làm gì đó. Nếu không như vậy, chẳng ai sẽ làm như thế cả.

Tại sao ngày nào các con cũng có thể cãi nhau?

DADASHRI: Trong nhà các con có cãi vã nhau không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có ạ!

DADASHRI: Những cãi vã của con chỉ bằng lời nói hay thật sự có xung đột, đánh nhau?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đôi khi chúng con thật sự đánh nhau, nhưng ngày hôm sau chúng con quên hết mọi chuyện.

DADASHRI: Các con sẽ làm gì khác nếu không quên? Chỉ khi các con quên các con mới cãi vã nữa. Ai sẽ cãi vã nữa nếu họ không quên. Người đời sống trong biệt thự rộng lớn, dầu chỉ có năm người, họ cũng gây gỗ xung đột nhau. Đại tự nhiên (thiên nhiên) cho họ thức ăn và nơi cư ngụ, mặc dầu đầy đủ như thế họ vẫn cãi nhau. Người đời chỉ thiện nghệ trong chuyện cãi vã và đánh nhau mà thôi.

Cãi vã chỉ xảy với những người kém học thức, vì họ không biết làm thế nào để thấu hiểu mọi khía cạnh của chuyện xảy ra nên họ mới tranh cãi với nhau. Mỗi người đều có cách sống riêng, nhưng làm sao một người thiết lập ngôi đền cho cách sống của mình được? Khi người đời ngồi chung với nhau để tĩnh tâm quán chiếu, mỗi người có cách quán chiếu riêng của mình. Than ôi, có người ngồi tuốt đàng sau lấy cuội ném người ngồi tĩnh tâm phía trước, dầu tất cả đều phải quán chiếu tâm của mình. Thật hoàn toàn không còn chút đạo lý hay ý nghĩa nào cả. Trong gia đình nếu còn chút đạo lý nào thì sẽ không có cãi vã nhau, và nếu có đi nữa thì mỗi tháng cũng chỉ một vài lần thôi. Đêm không trăng thì mỗi tháng chỉ có một lần mà thôi, không phải như vậy sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, đúng như vậy ạ.

DADASHRI: Ở đây người đời có cả ba mươi ngày đều không trăng. Khi cãi vã nhau người ta được gì?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chỉ có mất mát mà thôi!

DADASHRI: Không ai muốn đầu tư vào việc kinh doanh không sinh lời. Cũng không ai bảo họ làm việc đó cả. Chắc chắn họ phải được một cái gì từ đó chứ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có thể họ có cái vui gì đó trong lúc cãi vã.

DADASHRI: Trong thời buổi của chu kỳ mạt kiếp này không có bình an ở đâu cả, do đó một người hay đốt cháy chỉ tìm thấy bình an khi họ đốt cháy người khác mà thôi. Họ không thích thấy ai hạnh phúc cả, họ chỉ thấy yên tâm khi mỗi lửa đốt cháy trước khi bỏ đi

mà thôi. Đó là bản chất hay tập tính của thế gian ngày nay. Cả thú vật còn có lễ độ, chúng không cãi vã nhau. Cả loài chó còn biết sống theo bầy và đoàn kết nhau để chống lại những chó khác, trong khi những người ngu xuẩn trong một nhóm lại đấu đá với nhau. Ngày nay người đời không còn biết lễ độ nữa.

Trở thành người không cãi vã

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con không muốn cãi vã dầu trong bất cứ hoàn cảnh nào, nhưng con phải làm gì nếu người trong gia đình bắt đầu cãi vã?

DADASHRI: Con phải trở thành người không cãi vã, chỉ như thế các con mới có thể sống yên ổn nơi thế gian này. Thầy sẽ làm cho con trở thành người không cãi vã. Bản tính của con phải như thế nào khiến cả người tìm cách gây hấn với con cũng sẽ phải mệt mỏi. Con phải trở thành người không ai trong thế gian có thể ức chế con được. Nếu con trở thành người không cãi vã thì sẽ không có khó khăn nào trong cuộc sống. Dầu có người gây sự với con, nói lời thô lỗ với con cũng không có vấn đề. Và mặc dầu làm như thế, con không thể bị coi là người mặt chai mày đá hay lì lợm được, trái lại, năng lực sống trong Chánh Niệm hay Tỉnh Thức của con sẽ tăng lên gấp nhiều lần.

Hột hận thù thành cây gây gỗ

Bất cứ những cãi vã gì mà các con đã gây ra trong đời trước cũng đều tạo ra oán hận, và sự oán hận đó ngày hôm nay hiển hiện thành cãi vã. Hột thù oán đã được gieo ngay lúc cãi vã xảy ra, và những hột này sẽ lớn lên thành cây trong đời sau.

Người hỏi: Kính Thưa Thầy, như vậy làm sao chúng con có thể lánh xa những hột tranh cãi này?

DADASHRI: Khi các con bình tĩnh giải quyết mọi chuyện ôn hòa, các con sẽ ngăn chặn chúng khiến chúng không phát triển được. Nếu những hột này có tiềm năng phát triển mạnh mẽ ngay

lúc bắt đầu đối phó với chúng, thì con phải nhẫn nại vì cần phải tốn nhiều thời gian. Không ai có thể lấy bất cứ cái gì của con cả. Bao lâu mà con có cơm ăn, áo mặc, con còn cần gì hơn nữa?

Nếu họ nhốt con vào phòng khóa trái cửa lại, con chỉ cần đi ngủ mà thôi. Các con đã tạo nghiệp thù hận trong kiếp trước của con, đó là lí do tại sao họ nhốt con trước khi họ bỏ đi. Đó không gì khác hơn là báo thù trong cảnh giới vô minh. Nếu có chút hiểu biết hay khả năng lí giải, chúng ta có thể cố gắng giải quyết khó khăn. Tuy nhiên, khi con không thể hiểu ý nghĩa của nó là gì thì làm sao con giải quyết nó cho được. Do đó, các con phải bỏ nó đi.

Chân Trí là thoát khỏi vòng xung đột

Giờ thì các con phải thoát khỏi mọi hận thù, các con nên đến với Thầy để tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, để nhờ đó các con sẽ được thoát khỏi chúng. Các con phải thoát khỏi mọi hận thù ngay trong kiếp này và Thầy sẽ chỉ đường cho con đi. Tại sao con người tìm sự chết khi họ chán đời? Chính họ không thể đối phó với loại chán nản này. Chắc chắn các con sẽ phải hiểu mọi chuyện. Các con tiếp tục sống được bao lâu dưới áp lực lớn lao như thế!

Đời sống của con người bây giờ đã trở thành giống như đời sống của côn trùng, họ sống trong thống khổ dần vật. Được sinh ra với kiếp người tại sao phải có những thống khổ như vậy. Cảnh sống như thế có phải là dành cho Đáng Chí Tôn của mười bốn pháp giới trong thể toàn vũ trụ hay không? Cả thế giới sống trong cảnh phiền não và nếu không có phiền não thì vọng huyễn hay hư vọng lại nổi lên. Thế gian này không có gì ngoài hai cảnh giới sống đó. Khi các con Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, các con tự do tự tại bên ngoài hai cảnh giới phiền não và hư vọng đó.

Chân Trí vượt qua mọi phiền não

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người nào đó trình diễn trống nhạc lớn quá, nó sẽ làm cho người ta rất khó chịu, tại sao vậy?

DADASHRI: Vì họ không thích nó. Nếu nghe một người nào đó chơi trống, con phải nói “Các người chơi trống nhạc hay quá.” Nhờ nói như vậy mà nội tâm của con không còn bị nó ảnh hưởng nữa. Ngay khi con có ý “Điều này thật khó chịu”, thì nội tâm trở thành bất an, yên tĩnh không còn. Do đó, con phải đánh giá một cách tích cực một cách giả vờ hay như đóng kịch vậy thôi.

Nhờ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn các con có đủ khả năng trả hết mọi nghiệp trái (nợ đã tạo nên từ tiền kiếp). Chân Trí Thực Chứng này vô cùng hữu ích trong mọi hoàn cảnh khó khăn. Các con sẽ được trải nghiệm và sẽ chứng thật năng lực vượt qua mọi thử thách của nó. Dầu mỗi ngày các con dùng Chân Trí để quán sát, các con cũng không thấy được năng lực thù thắng của nó được chứng thật như khi các con đối diện với những hoàn cảnh khó khăn trong cuộc đời.

Khiêu vũ theo Tiền Nghiệp

Nếu sau khi cãi vã với người vợ của các con, các con thấy chẳng có gì để liên hệ với nàng nữa, thì đó là một chuyện khác. Tuy nhiên nếu con không có chọn lựa nào khác, con sẽ phải sống chung với nàng thì chuyện cãi vã quả là vô ích và sai lầm. Thầy luôn luôn nhận thấy sự thật xảy ra là sau 1, 2 giờ gây gổ với nhau chúng ta sẽ phải nói chuyện với nhau và do đó đừng nghĩ ngợi gì về nó nữa, cứ bỏ qua nó hết đi. Đó là một chuyện khác nếu ý nghĩ của con sẽ chẳng bao giờ cần thay đổi, và con sẽ chẳng bao giờ ngồi chung bàn ăn cơm với nàng nữa thì chuyện cãi vã của con là đúng. Nhưng ở đây, còn phải ngồi ăn cơm chung bàn với nàng ngày hôm sau, thì tất cả tấn tuồng giữa hai con có công dụng gì? Các con sẽ không phải nghĩ về chuyện này hay sao? Thay vào đó, điều mà người đời hay làm là nấu chín hạt giống trước khi đem gieo, cho nên mọi nỗ lực của họ đều trở nên vô ích. Bất cứ khi nào cãi vã xảy ra, các con phải ý thức rằng chính nghiệp mà con tạo ra từ tiền kiếp đã bắt các con nhảy múa như thế trong kiếp này. Do đó các con phải biết dàn xếp ổn thỏa màn nhảy múa này với Chân Trí Thực Chứng về Chân Cảnh Linh Hồn và về nghiệp lực đã tạo ra từ tiền kiếp.

Người hỏi: Kính thưa Dada, chắc chắn cả hai bên cãi vã đều phải nhớ điều này.

DADASHRI: Không như vậy đâu con, ở đây, mỗi người phải lưu tâm đến chuyện của họ. Nếu con cãi thiện, chỉ có như vậy thì người kia mới cãi thiện. Chỉ nghĩ một chút này, sau khi cãi không lâu, hai con lại phải sống chung với nhau, vậy thì tại sao các con phải cãi vã? Khi đã cưới hỏi thành vợ thành chồng rồi, tại sao phải có chuyện cãi vã nào nữa? Các con quên chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng đối với Thầy, mọi chuyện đều hiện tiền trong Chân Trí của Thầy. Hãy chú ý, tư tưởng này là chí thành và rất hữu trợ cho cả những ai không có Chân Trí về Chân Cảnh Linh Hồn. Chỉ vì vô minh mà người đời tin là chồng của họ sẽ nỗ lực kiểm soát họ, kèm chế họ. Nhưng nếu có ai đó hỏi Thầy, Thầy sẽ nói với họ “Con là một con quay và vợ của con cũng vậy, thế thì làm sao mà nàng sẽ điều khiển con được. Con có nghĩ rằng sự kiểm soát là nằm trong tay của nàng hay sao? Mọi sự mọi vật đều do năng lực của Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn của Vũ Trụ điều khiển. Và nếu vợ của con điều khiển con đi nữa thì nàng sẽ làm gì? Nếu con chỉ nhìn một chút, thì người vợ đáng thương của con sẽ cảm thấy được thoải mái trong tâm là con đã theo ý của nàng. Nàng sẽ cảm thấy yên tâm.”

Nghi ngờ dẫn tới xung đột

Hầu hết những cãi vã xảy ra ngày nay đều bắt nguồn từ lòng nghi kỵ. Lòng nghi kỵ phát ra sóng tâm (tần số rung động) làm mỗi lửa gây thành đám cháy và nếu một người không có tâm nghi ngờ, thì đám cháy tự động bị tắt. Nếu cả hai vợ chồng đều có lòng nghi kỵ nhau thì làm sao mà đám cháy bị tắt cho được? Một trong hai con không có chọn lựa nào khác ngoài giữ tâm sạch hết bụi nghi ngờ. Cãi vã giữa cha mẹ với nhau hủy hoại những ấn tượng cao quý về cha mẹ trong tâm hồn của con cái, vậy cả cha lẫn mẹ cần phải dàn xếp mọi chuyện một cách êm thấm không gây tranh cãi. Làm sao các con có thể tiêu trừ được lòng nghi ngờ lẫn nhau? Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn của chúng ta có thể giúp các con

hoàn toàn thoát khỏi mọi nghi ngờ. Linh Hồn có năng lực vô biên!

Mọi lời nói phát ra đều đã được ghi chép vào máy ghi âm trước rồi

Khi con bị đau vì đụng vào một cái bàn, các con không coi cái bàn là có lỗi. Nhưng nếu có người làm con đau buồn thì con coi họ có tội phải chịu trách nhiệm về hành vi của họ. Khi một con chó sủa với các con, nhưng không làm các con bị thương, thì các con bỏ qua cho nó. Cũng cùng một biểu tượng, nếu có người chẳng làm hại các con mà chỉ chửi các con thôi, tại sao các con không bỏ qua cho họ được? Sủa tức là nói. Đôi khi người đời không phê bình như “Bà đó sủa nhiều quá” hay sao? Cả luật sư cũng sủa trong phòng xử án, không phải vậy sao? Chánh án quán sát hai luật sư sủa với nhau. Không phải luật sư sủa với nhau mà không có chút dính líu nào với cảm xúc đối với nhau không? Trong tòa án họ nêu lên đủ loại tố cáo, kết tội lẫn nhau khiến chúng ta cảm thấy họ sắp đánh nhau vậy, nhưng bên ngoài tòa án cả hai ngồi chung bàn uống trà với nhau một cách thư thả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có phải điều đó được gọi là “đóng kịch tranh cãi” hay không?

DADASHRI: Không phải vậy, đó được gọi là “con kết đóng trò”. Không ai khác hơn là Bạc Đại Giác mới biết đóng kịch như thế nào. Con kết đóng trò là nơi người ta xem sự tương tác giữa hai con kết, cảm thấy như chúng sẽ giết nhau, nhưng thật ra chúng chỉ lấy mỏ mỏ nhau, chúng mỏ nhau nhưng không làm hại nhau.

Thầy đã không từng nói rằng mọi lời nói là loại âm thanh phát ra từ cuộn băng đã được ghi âm từ trước mà thôi hay sao? Nếu máy ghi âm nói “Bà X là người ngu... Bà X là người ngu”, thì con nữa phải hát lên cùng với nó “Bà X là người ngu”.

Sám hối làm hiển hiện đầu mối của mê chấp

Các con phải âm thầm sám hối suốt ngày với chồng của các con trong lúc các con làm việc nhà. Chỉ trong một ngày sám hối, các con có thể rửa sạch sáu tháng hận thù. Dầu chỉ sám hối nửa ngày thôi, các con có thể chắc chắn rằng các con đã tiêu trừ ít nhất cũng ba tháng hận thù. Các con có mê chấp nào đối với người chồng của các con trước khi cưới nhau không? Không có. Như vậy làm sao con lại bị khổ lụy với tâm mê chấp. Khi con ngồi đối diện với chàng rể dưới tàn lộng trong lễ cưới, con đã nghĩ trong lòng và chấp nhận “Chàng là chồng của tôi, chàng hơi mập và đen một chút.” Chàng cũng đã quyết định và chấp nhận “Nàng là vợ của tôi.” Đầu mối của mê chấp đã bắt đầu từ lúc đó đã tiếp tục sinh sôi nảy nở cho tới ngày nay. Cuốn phim ghi lại những gì xảy ra trong mười lăm năm qua sẽ cần phải do con tháo ra bằng cách nói với chính con “Chàng không phải là của tôi, chàng không phải là của tôi...” Khi những đầu mối, hay gút thắt này được mở ra hết thì mê chấp cũng không còn nữa, không có cách nào khác. Thật ra, tâm ý của con bắt đầu thành hình từ ngày cưới của con. Điều này dẫn đến thành kiến của con “Chàng là như thế này, như thế khác”. Những thành kiến này trước đó ở đâu? Từ giờ trở đi, con phải quyết định, dầu chàng có giống cái gì đi nữa, tôi đều chấp nhận chàng. Tôi là người đã chọn chàng, và ngoài chuyện đó, giờ có phải là lúc để thay đổi chồng của con không?

Cạm Bẫy khắp nơi, Đi đâu bây giờ?

Các con làm gì khi mọi chuyện bế tắc, không có giải pháp? Các con không thể than khóc về chuyện không có giải pháp. Đời sống thế gian này là bắt buộc. Một người bị bắt buộc phải đảm nhận trách nhiệm của mình, cả khi họ không thích tính hay gây gổ của người vợ, anh em của họ, hay ba má của họ. Nếu họ bị mắc kẹt vào trong đám đông như thế, họ phải ở đó, không còn có cách nào khác. Họ cảm thấy ngột thở bởi cái bẫy này, nhưng họ có thể đi đâu? Tường bao bọc xung quanh họ và họ bị nhốt bên trong. Có tường áp lực xã hội, “Nếu tôi bỏ đi người ta sẽ nói gì?” Có tường pháp lý nữa. Nếu sự khốn khổ của hấn khiến hấn tự tử tại bờ biển Juhu, cảnh sát sẽ bắt hấn. Hấn có thể nói với người canh sát, “Thưa ông, yêu cầu ông

để cho tôi được chết yên ổn.” Người cảnh sát sẽ nói: “Thưa ông, chúng tôi không thể cho ông làm việc đó được. Tự tử là phạm pháp do đó tôi phải bắt ông. Thế là họ không để cho con chết, không để cho con sống. Đời sống thế gian là như thế đó. Do đó chỉ có sống bình an, hút thuốc và ngủ thôi. Đó là đời sống thế gian, tất cả đều là cưỡng bách, bắt buộc, sống không được mà chết cũng không được.

Do đó hãy cố gắng tùy duyên ứng xử bằng mọi cách, và sống với thời gian cho đến lúc mọi nghiệp trái đều trả hết mà thôi. Các con có thể mắc nợ với một người nào đó trong hai mươi lăm năm, mười lăm năm với một người khác và ba mươi năm với người khác nữa. Các con phải trả hết nợ, không có cách nào khác. Dầu các con có thích hay không, các con phải sống chung một phòng với người đó, không có chọn lựa nào. Con nằm ngủ một bên và nàng nằm ngủ một bên, và cả khi các con quay lưng lại với nhau, các con vẫn nghĩ đến nhau. Không thoát được. Đó thật sự là bản chất của thế gian này. Hơn nữa, không phải chỉ có con mới không thích nàng, mà nàng cũng không thích con nữa. Không có niềm vui sống thật sự trên thế gian này.

Một người biết suy nghĩ không thể để cho xung đột tạo thành cuộc sống đọa đày. Một người không biết phân biệt không nhận ra sự khó khăn, bế tắc và sự đọa đày trong lúc cãi vã nhau. Nếu các con nói lời bất nhã về một người cảm điếc đang có mặt thì họ chẳng bị ảnh hưởng gì chỉ vì họ không nghe mà thôi. Cũng giống như vậy, người đời bị điếc đối với đời sống nội tâm. Đó là vô minh và đó là lí do tại sao họ cứ duy trì mãi sự cãi vã và xung đột nhau. Người đời tìm hạnh phúc trong đời sống thế gian, làm sao mà có thể có hạnh phúc trong đó bao giờ mà tìm!

Tại sao bảo vệ vật vô giá trị

Cả thế gian này là rỗng tuếch và không có chất lượng nào. Trong nhà người ta trách mắng và đánh nhau, nhưng khi ra khỏi nhà, họ rửa mặt trước khi đi! Nếu các con hỏi họ cảm thấy thế nào, họ sẽ trả lời, “Mọi chuyện đều tốt đẹp.” Các con ngu khờ ời! Mất

của các con còn ngần lẹ và các con đã rửa mặt, nhưng mắt của con vẫn còn đỏ! Thay vào đó, tại sao các con không chỉ nói với người ta là các con không có hạnh phúc ở nhà. Mọi người đều tin rằng nhà nào cũng có hạnh phúc trừ nhà của họ. Họ không nhận ra rằng mọi người khác đều khóc. Ai cũng rửa mặt trước khi rời khỏi nhà. Các con chỉ sẽ tìm ra được trên thế gian này có bao nhiêu hạnh phúc, nếu người đời rời khỏi nhà mà không rửa mặt. Nếu Thầy rời khỏi nhà than khóc, con cũng như vậy, và chàng cũng như vậy thì các con sẽ nhận ra rằng thế gian này trống rỗng, chẳng có gì cả. Một người chôn người cha vừa qua đời lúc còn rất trẻ, họ than khóc suốt đường đi đến nghĩa địa. Chôn xong họ trở về nhà tắm rửa và thế là xong! Họ dạy người đời tắm rửa sạch sẽ. Đó là thế giới đối với các con. Mọi người đều rửa mặt trước khi rời khỏi nhà. Họ tất cả đều chung diện, họ tất cả đều là người lừa đảo. Thay vì như vậy, tốt hơn là họ nên công khai nói ra sự thật. Trong những Vị đã tiếp nhận Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Mahatmas), có rất ít người nói với Thầy, “Vợ con đánh con hôm nay.” Từ đâu mà người này có được tính thật thà ngay thẳng như vậy? Tính ấy nhờ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Gnan) mà có được. Các con có thể nói với Dada mọi chuyện, tính thật thà ngay thẳng này là dấu hiệu sắp được giải thoát. Có cách nào khác để đạt được tính thật thà ngay thẳng như thế không? Một người cần ngay thẳng nếu họ muốn đạt được giải thoát. Người chồng có thể lừa người khác với sự nói dối ngoài đường, nhưng ở nhà hắn bị vợ đánh. Vậy mà hắn vẫn nói: “Ồ! Đó là đứa con gái bị vợ tôi đánh.” Các con điên khùng ời! Chính mắt Thầy nhìn thấy bà ấy đánh con mà! Nói dối để làm gì? Tất cả đều vô nghĩa. Tại sao không nói sự thật vậy? Linh Hồn không bao giờ bị đánh cả. Con là Linh Hồn, cho nên cả khi nàng đánh thì nàng chỉ đánh thân thể thôi. Không ai sỉ nhục Linh Hồn của chúng ta được, vì họ chỉ có thể làm việc đó nếu họ có thể thấy được Linh Hồn. Làm sao mà họ có thể sỉ nhục cái mà họ không thể thấy được. Mặt khác, cả trâu bò cũng có thể làm hại thân thể, chúng không thể làm như vậy sao? Nếu chuyện như vậy xảy ra, người ta không công khai tuyên bố là trâu đã tấn công họ sao? Và người vợ không tiến hóa cao hơn con trâu sao? Có gì nữa không? Các con có đang bảo vệ thanh danh gì không? Mà con có thanh danh gì để bảo vệ không?

Trên thế gian này có bao nhiêu sinh linh? Có chúng sinh nào mặc quần áo không? Những người thật sự có thanh danh không cần quần áo che thân họ. Chỉ những người không thanh danh mới mặc quần áo và trốn đằng sau quần áo mà thôi, và nếu quần áo của họ bị rách họ vá lại ngay. Sợ một người nào đó có thể thấy à! Các con ngu khờ ơi! Các con bảo tồn thanh danh của các con được bao lâu bằng cách lau khô nước mắt. Thanh danh cần sửa sang không thể tồn tại lâu. Thanh danh chỉ được tìm thấy nơi nào có bản tính tự nhiên giúp người, lòng chính trực, trung thực và từ tâm mà thôi.

Đây là cách thế sa vào bẫy sâu thêm

Đàn ông cưới vợ là vì bữa ăn. Họ có thể tự nghĩ với chính họ: “Ta là cột trụ của gia đình, nhưng ai sẽ nấu cơm?” Phụ nữ biết rằng mặc dầu nàng biết cách nấu, nàng tự hỏi ai là người kiếm tiền đem về nhà? Đó là cách làm sao mà hai người cưới nhau và thiết lập gia đình. Sau đó sẽ có con cái. Khi hạt bí được đem gieo, nó sẽ không tự nhiên sinh sôi nảy nở ra nhiều trái bí hay sao? Một trái bí sẽ mọc ra gần mỗi lá. Điều này cũng giống như con người trừ ra việc dây bí không nói: “Những trái bí này là con cái của tôi.” Chỉ có con người là cho rằng: “Những đứa này là con cái của tôi” mà thôi.

Con người được coi như không được bảo vệ và cơ cực, vì phải lệ thuộc vào trí năng để sống còn. Không có chúng sinh nào khác lệ thuộc vào biện trí cả và do đó chúng tất cả đều được bảo vệ và có nơi nương tựa. Những người được bảo vệ có thể không bao giờ bị đau khổ cả, chỉ có loài người là trải nghiệm đau khổ. Điều này là do biện trí tạo nên.

Đàn ông chạy lòng vòng tìm kiếm hạnh phúc vọng ảo một cách vô ích, và khi bà vợ của hắn trở mặt chống lại hắn, hắn mới nhận ra rằng đời sống thế gian không có nghĩa là vui hưởng hay buông thả vào dục lạc. Tuy nhiên, hắn lại quên hẳn sự thật này ngay lúc sau đó. Vì sự vọng ảo này mà hắn bị bầm dập, khiến hắn hoàn toàn quên hẳn sự thật.

Đàn ông tưởng nhớ đến Thượng Đế khi vợ hắn giận hờn và

không nói chuyện với hấn, nhưng khi nàng bắt đầu nói chuyện với hấn, hấn sẵn sàng để Thượng Đế và mọi chuyện khác qua một bên. Thật là ngộp thở! Bộ con nghĩ rằng cách này sẽ làm cho con hết đau khổ hay sao? Bộ con nghĩ đau khổ của con sẽ chấm dứt bằng cách bằng cách dùng một ít thời giờ với Thượng Đế sao? Sự dẫn dắt nội tâm của con nguôi ngoai phần nào trong thời gian con sống với Thượng Đế, nhưng không như thế, lò lửa trong con lại cứ tiếp tục thiêu đốt. Lửa cứ liên tục thiêu đốt không lúc nào giảm. Trừ khi và cho đến khi các con có được Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, lửa thể gian sẽ thiêu đốt các con không chút xót thương. Cả khi con gái của con lấy chồng, vẫn có đau khổ trong lòng. Nó triền miên nơi đó, vậy ý nghĩa của đời sống thể gian là gì? Nó không gì khác hơn là vương mắc với đau khổ đủ loại. Thân thể bám chặt vào con này cũng là phiền não. Có ai mê thích bị trói buộc bao giờ không? Thật sự quá đỗi lạ lùng với cảnh mê hoặc của người đời bị quyến rũ chạy theo đời sống thể gian. Giữa lưới đời và lưới cá có sự khác biệt. Có thể thoát khỏi lưới cá nếu cắt lưới, nhưng không có cách nào thoát khỏi lưới đời, trừ lúc các con lìa đời mà thôi.

Tự Do Tự Tại

Các con sẽ không cần phải hiểu sự thật là không có hạnh phúc nơi đời sống thể gian này hay sao? Anh em của các con sỉ nhục các con, vợ con của các con sỉ nhục các con! Tất cả những liên hệ này là tạm bợ vô thường. Bộ các con nghĩ rằng họ sẽ đi theo các con khi các con lìa đời hay sao?

Các con là Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh và đời sống thể gian là giả tạo vô thường. Điều này có nghĩa là Thực Thể hay Chân Cảnh Linh Hồn của các con không có liên hệ gì với thể gian cả. Các con phải an trú trong Chân Cảnh Linh Hồn của các con (đó là nhà do các con làm chủ) và thể gian tương đối vô thường (là nhà khách tạm trú mà thôi). Khi thầy dạy các con giả vờ như thật, Thầy muốn nói rằng đừng bị dính chặt không gỡ ra được. Các con không nên có khuynh hướng để mình bị dính líu hay trở thành một với đời sống thể gian và những liên hệ điều hành của nó. Đó là điều Thầy gọi

“đóng tuồng” trong võ kịch đời mà thôi. Tất cả những gì các con cần phải làm chỉ là trình diễn vai trò của các con trên sân khấu của cuộc đời mà thôi. Do đó, nếu trong võ kịch con bị mất mát, thất bại, các con phải tỏ ra đau buồn như thật, và vui cười khi thành đạt, thắng lợi như thật vậy. Trong võ kịch đời này, nếu các con bị thất bại các con phải đóng tuồng một cách thích hợp, làm ra vẻ sầu não, các con cũng có thể nói là các con bị thất bại thê thảm, nhưng từ nội tâm, các con phải giữ sự cách biệt giữa cái gì là thật, cái gì tương đối trong chốc lát sẽ qua đi, đừng để vướng mắc với cảm xúc.

Chỉ cần giữ khoảng cách. Các con không từng nghe người đời nói: “Tôi giữ khoảng cách với người đó” sao? Từ nội tâm của các con, các con phải giữ khoảng cách, mặc dầu bề ngoài cũng có vẻ sống giống như người đời trong cả thế gian này. Ai làm chủ được điều này sẽ trở thành Bạc Đại Giác. Hãy giữ khoảng cách với cả thân thể này của các con nữa. Từ nội tâm Thầy luôn luôn giữ khoảng cách với mọi người. Mặc dù như thế, mọi người đều nói với Thầy: “Dada, Thầy thương con nhiều lắm.” Thầy hoàn thành tất cả mọi tương giao trong cuộc đời của Thầy, nhưng vẫn luôn luôn an trú trong ngôi nhà Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh của Thầy.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con phải làm gì nếu đôi khi sự cãi vã nghiêm trọng xảy ra trong gia đình của chúng con?

DADASHRI: Người khôn ngoan sẽ không bao giờ bị lôi kéo vào bất cứ loại tranh chấp nào, dầu được hàng trăm ngàn đô-la. Nhưng người đời tranh cãi thường xuyên mà chẳng được đồng nào. Đó không phải toàn là ngu xuẩn hay sao? Đáng chí tôn Mahavir rời bỏ gia đình của Ngài, và đi bộ hết dặm đường này đến dặm đường khác tìm khổ hạnh để tiêu trừ nghiệp chướng, và điều này khiến Ngài thành tựu giải thoát giữa những người dã man, hung ác. Người đời ngày nay được may mắn biết bao vì tìm được những người hung ác như thế ngay trong gia đình của họ. Quả là vận may ngàn đời mới có một lần. Điều này thật hữu ích và đầy cơ duyên giúp họ tiêu trừ nghiệp chướng, miễn là họ biết an trú trong Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn và hiểu rõ nghiệp cảm duyên khởi.

Một giờ làm chuyện sai lầm, một đời chịu khổ

Nếu các con cứ chửi rửa người giúp việc cho các con, hay người vợ của các con chỉ trong một giờ, thì kiếp sau họ sẽ trở lại làm vợ hay làm mẹ chồng của các con và họ sẽ hành hạ các con suốt đời! Bộ công lý là không cần thiết sao? Đó là những gì các con phải chịu khổ. Nếu các con có lần làm hại người thì các con phải lâm vào khổ cảnh cả đời. Nếu các con làm khổ một người nào đó chỉ trong một giờ, các con sẽ phải trải qua một đời chịu khổ. Lúc đó các con sẽ than phiền và hỏi: “Tại sao vợ tôi đối xử với tôi như vậy?” và người vợ của các con cũng tự hỏi: “Tại sao mình lại hành xử như thế với chồng?” Chính nàng cũng cảm thấy chẳng vui sướng gì, nhưng ai có thể làm gì được? Thầy hỏi một người đàn ông là ông đã chọn người vợ hay người vợ đã chọn ông vậy, và ông ấy đã nói với Thầy là ông ấy đã chọn người vợ. Vậy thì làm sao mà con kết tội người vợ cho được? Khi các con đã đem bà ấy về nhà và bà trở thành trái ngược với ước vọng của con, bà ấy có thể làm gì bây giờ? Bà sẽ đi đâu bây giờ? Nhiều phụ nữ đã thật sự đánh đập chồng của họ.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu người bị đánh đập thì họ không bị coi là người bạc nhược và nhút nhát hay sao?

DADASHRI: Chấp nhận bị đánh đập không được coi là sự yếu đuối của một người. Những sợi dây nghiệp báo đã buộc hấn và chính người vợ đã đến với hấn chỉ với lí do duy nhất là để hành hạ hấn mà thôi, và bà cũng không có lựa chọn nào ngoài việc báo thù theo luật kết nghiệp vay trả giữa họ với nhau.

Con quay đụng nhau nhưng tâm hồn rướm máu

Các con đừng bao giờ nghĩ đến trách mắng bất cứ ai trong đời sống của các con. Trách mắng thật sự là một loại bệnh hoạn. Nguyên rửa một người nào đó không gì khác hơn là cái tôi, cái tôi công khai, cái tôi điên khùng mà thôi. Một người có thể tự nghĩ: “Trừ phi mình rầy la họ, họ sẽ không cải thiện!” Ngược lại rầy la một người nào đó khiến các con bị căng thẳng tiêu hao năng lực. Có ai vui sướng chửi bới người khác hay không?

Ở nhà, các con chỉ khuyên nhủ khi có người yêu cầu. Đấng Chí Tôn đã từng dạy rằng khuyên nhủ ai mà không được hỏi là vị kỷ. Các con có thể hỏi người vợ của các con để ly nước uống ở đâu, và khi nàng bảo các con, các con chỉ cần đặt nó vào nơi nàng nói là đủ. Nhiều người đàn ông sẽ phê bình như “Bộ bà cho tôi ngu không biết để nó ở đâu sao?” Thế là người vợ sẽ nói lại như “Vậy hãy dùng trí khôn của anh và dẹp nó đi.” Như vậy thì làm sao chấm dứt tình trạng như vậy cho được? Những chuyện như thế không gì khác hơn là những sự cố choảng nhau. Tất cả đều là những con quay đụng nhau, chúng đụng nhau khi ăn, chúng đụng nhau khi vừa mới thức dậy. Những con quay này va chạm mạnh với nhau và bị tổn thương và có khi bị đổ máu nữa! Máu đổ là từ tâm hồn của họ. Thân thể đổ máu còn tốt hơn, vì các con ít ra cũng có thể chăm sóc vết thương. Nhưng ai có thể chăm sóc vết thương lòng?

Lời của Bậc Đại Giác chữa lành mọi vết thương

Nói bất cứ một điều gì đó với bất cứ ai trong gia đình là căn bệnh nghiêm trọng của cái tôi. Mọi người đều mang theo gánh nghiệp mà họ phải sống qua trong cuộc đời của họ. Mọi chuyện xảy ra trong đời sống của mỗi người là sự hiển hiện tự nhiên, không cần phải bảo họ “Hãy làm điều này” hay “Tại sao người không làm chuyện đó?” Mỗi người đều nhìn với mắt của họ và nghe với tai của họ. Không cần phải can thiệp gì cả. Không nói dầu chỉ một với bất cứ ai. Và đó là lý do Thầy ban cho các con Chân Trí về Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn. Thế gian không bao giờ, dầu chỉ trong khoảnh khắc, vận hành bên ngoài luật này. Cả khi có vẻ nó không tuân theo Luật đó, nó vẫn là Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn này. Do đó, các con chỉ cần hiểu rõ sự thật. Nếu đôi khi cánh điều của con bất chợt nhào lộn xuống, các con chỉ cần kéo sợi dây của nó. Giờ thì các con đã biết điều khiển được sợi dây rồi (chỉ những người đã tiếp thọ Chân Trí Chứng Thật Chân Cảnh Linh Hồn – Mahatmas.) Nhưng một người có thể làm gì nếu họ không biết điều khiển sợi dây? Sự điều khiển không nằm trong tay của họ và họ than khóc, “Điều của tôi đang rơi xuống đất, điều của tôi đang rơi xuống đất!”

Các con phải chấm dứt bảo bất cứ ai phải làm bất cứ chuyện gì theo ý mình trong gia đình. Không ai có thể nói một lời gì cả, trừ Bậc Đại Giác. Tại sao vậy? Vì lời dạy của Bậc Đại Giác tùy theo mong cầu của người khác. Bậc Đại Giác vì lợi ích cho người khác mà nói. Tại sao Thầy cần phải nói? Lời dạy của Bậc Đại Giác chỉ có mục đích hoàn thành ước vọng của người khác. Nhưng khi người khác nói, cả trước khi một lời phát ra, sẽ có rất nhiều ngăn trở do nghiệp ràng buộc. Các con không nên nói dù chỉ một lời! Phát ra bất cứ lời nào đều bị coi là khó chịu với người khác. Lời nói xứng đáng với nghĩa của nó là lời nói người khác thích nghe, cả khi rầy la họ, họ vẫn thích nghe. Nhưng trái lại, trước khi con mở lời, họ bảo con hãy ngừng quấy rầy và đừng can thiệp. La rầy chỉ có ích lợi nếu các con không có thành kiến, nhưng thành kiến không thể tránh khỏi được. Thành kiến có nghĩa là ghi nhớ trong lòng. “Hôm qua hấn đã làm như thế, như thế và tôi phải sửa lưng hấn. Đi đâu nó cũng làm như thế.” Theo Đấng Chí Tôn rầy la người trong gia đình là ngu xuẩn. Khi các con làm người khác đau lòng thì đó là dấu hiệu sẽ xuống địa ngục.

Dây câu và mồi nhử

Không có loài sinh vật nào, trừ loài người hành xử quyền làm chồng. Ngày nay họ nộp đơn đòi ly dị. Họ nói với luật sư của họ. “Tôi sẽ cho ông 2000 đô-la, nếu ông lo chuyện ly dị của tôi.” Luật sư sẽ đồng ý, đàn ông ngu xuẩn ơi! Tại sao không tự mình mà nhờ người khác làm việc ly dị cho mình?

Thầy sẽ nói với các con một câu chuyện về một bà già mà Thầy biết. Khi bà chuẩn bị lễ tế cho người chồng vừa qua đời của bà, bà nói “Ông của các cháu thích ăn món này, thích ăn món này.” Vừa nói bà vừa chỉ cho đứa cháu đặt món ăn lên giường tế. Thầy nói với bà: “Người mẹ thân yêu ơi (cách gọi tôn kính đối với phụ nữ Ấn lớn tuổi), lúc trước bà thường hay xung đột với ông, và có khi ông đánh bà nữa. Vậy tại sao bây giờ bà nói như thế? Bà trả lời: “Tôi sẽ không bao giờ tìm thấy một người chồng nào giống ông ấy cả!” Hệ thống giá trị của Ấn Độ là như thế đó.

Ai xứng đáng được gọi là chồng vậy? Là người gìn giữ và đề cao cấu trúc xã hội của đời sống vợ chồng. Ai xứng đáng được gọi là vợ? Là người cũng gìn giữ và đề cao những giá trị đó. Làm sao mà các con có thể gọi họ là vợ chồng khi họ làm đổ bể và xé tan cơ cấu của đời sống lứa đôi. Nếu các con giận người vợ, các con có quyền đập bể bình nước không? Có người đập cả đồ kiêu nữa và sau đó đi mua đồ mới. Các con điên khùng ời! Nếu các con sẽ mua đồ mới thì trước hết tại sao các con lại đập bể chúng vậy? Khi nổi giận lên, người ta mất hết trí khôn, không còn biết gì là phải trái nữa.

Đàn ông khi làm chồng, nhưng một người chồng thật sự đúng nghĩa, phải là một người mà người vợ muốn nhìn thấy mặt họ suốt ngày.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, trước khi cưới nhau họ thường như thế.

DADASHRI: Thật sự nàng đã thấy mỗi nhử để thả dây câu. Con cá nghĩ là người này rất tốt, rất dễ thương và sẽ chăm lo, săn sóc cho họ, nhưng khi cắn mỗi nhử, lưỡi câu sẽ móc vào các con, các con bị mắc bẫy, bị dính vào dây, không thể nào thoát được. Tất cả không có gì khác hơn là thả mỗi giăng bẫy mà thôi.

Tình dục thu hút không phải là thương yêu

Các con chỉ có thể nói là các con có một giá trị nào đó đối với người trong gia đình của các con, khi họ cảm thấy thương yêu các con, và khi các con vắng nhà họ nhớ các con và mong cho các con trở về.

Người đời cưới nhau nhưng không có tình thương yêu nhau. Chỉ có tình dục thu hút mà thôi. Nếu thật có tình thương yêu nhau, thì dầu cho có bất hòa với nhau đến đâu đi nữa, tình thương yêu của họ cũng không suy giảm. Nơi nào không có tình thương yêu chân thành, thì tất cả chỉ là tình dục thu hút mà thôi. Hấp dẫn kiêu đó đúng là cặn bã hay chất bài tiết mà thôi. Ngày xưa vợ chồng đã từng có tình thương yêu rất đậm đà đến nỗi bất cứ khi nào chồng đi xa, tâm ý của người vợ chỉ nghĩ đến chồng và không còn quan tâm gì

đến chuyện khác cả. Tuy nhiên, ngày nay nếu chồng xa nhà trong hai năm, bà vợ sẽ tìm người chồng khác. Làm sao các con gọi điều đó là tình yêu cho được? Đây không gì khác hơn là cặn bã. Cái gì bài tiết ra ngoài được gọi là cặn bã hay chất thải. Trong tình thương yêu chân thành chỉ có cho ra, không có nhận vào. Tình yêu đầy ấp tâm hồn của các con và kéo dài cả ngày. Trong đời sống lứa đôi dần đến hai kết thúc: đôi khi nó xanh tươi, đôi khi nó tàn tạ. Tình yêu đầy lên, cũng có thể vơi xuống. Cái gì đầy tràn thật sự là sự lôi cuốn, hấp dẫn, do đó hãy giữ khoảng cách với những gì tràn đầy. Ngọn lửa của tình thương yêu chân thành là cảnh giới của nội tâm. Cả khi bao bì bên ngoài hư hoại, tình yêu vẫn tồn tại không thay đổi. Nhưng nếu bàn tay của người vợ bị phỏng nặng và bà nhờ người chồng giúp bà thay băng, ông chồng nói tay của em ghê quá anh không dám nhìn. Thằng khùng ơi! Chính bàn tay mà con từng vuốt ve nâng niu và giờ con ghê tởm nó! Làm sao con biện giải cho chuyện như thế được? Nơi nào có tình yêu thì nơi đó không có sự ghê tởm và nơi nào có sự ghê tởm thì nơi đó không có tình yêu. Cả tình yêu thế gian cần phải không có sự thay đổi bất thường, nó phải diễn biến trong phạm vi bình thường. Tình thương yêu của Bậc Đại Giác không bao giờ tăng hay giảm. Tình thương yêu này là độc nhất vô nhị và được coi là Chân Cảnh Thương Yêu của Linh Hồn Tuyệt Đối.

Cảnh giới bình thường đáng được học

Người hỏi: Kính thưa Thầy, định nghĩa của “bình thường” trong cuộc sống thế gian này là gì?

DADASHRI: Nếu có người nào đó nói với con rằng con thức dậy trễ, con không phải nghĩ là con không thuộc phạm vi bình thường hay sao? Nếu các con thức dậy lúc nửa đêm và đi quanh nhà, người ta sẽ không hỏi con tại sao con thức dậy sớm quá sao? Điều này cũng không thuộc phạm vi bình thường. Bình thường là điều được mọi người xung quanh chấp nhận. Các con cần bình thường cả trong thói quen ăn uống của các con. Nếu các con ăn no quá, các con sẽ buồn ngủ. Các con phải quán sát trạng thái bình

thường trong sự ăn uống của Thầy. Trong mọi hành vi ngủ, thức, v. v... của Thầy đều là bình thường. Nếu có người nào đó để thêm đồ ăn tráng miệng vào đĩa của Thầy thì Thầy sẽ ăn những món khác ít hơn để điều chỉnh cho thích ứng. Thầy nhận ra rằng “Có thêm món tráng miệng trên đĩa nên Thầy sẽ không ăn rau cải.” Các con không phải làm tất cả chuyện này. Nếu các con thức dậy trễ các con luôn phải nói với nghiệp đời số một: “Nguyễn Văn X (người đọc thể tên mình vào) ơi, người không giữ được trạng thái bình thường.” Các con phải luôn luôn tự kiểm soát mình. Tự nhắc nhở theo cách đó sẽ trở thành rất hữu ích. Đó là công phu của các con. Tự cưỡng bách thức dậy sớm sẽ hủy hoại tâm hồn của các con.

Tiêu Hao Năng Lực Con Người

Người hỏi: “Chồng là Đấng Chí Tôn.” Có gì sai trái trong phát biểu như thế hay không, kính thưa Thầy?

DADASHRI: Nếu ngày nay phụ nữ đi đâu cũng tin những người chồng là Đấng Chí Tôn, những ông chồng sẽ càng ngày càng điên khùng hơn vì say sưa với ý nghĩ “Ta là một cái gì đó tuyệt diệu.”

Có một ông chồng bảo bà vợ “Hãy để than đỏ lên đầu em để nướng bánh mì trên đó.” Vì hấn có vẻ giống như loài khỉ cho nên điều gì sẽ xảy ra nếu các con đưa rượu cho hấn?

Người đàn ông chân thật có hào quang khiến hàng ngàn phụ nữ kính trọng. Chỉ thoáng thấy một người như thế phụ nữ run lên. Nhưng đàn ông ngày nay là người như thế này, nếu có một người đàn ông nào đó nắm tay người vợ của hấn, hấn sẽ năn nỉ: “Xin ông buông tay vợ tôi ra. Nàng là vợ của tôi. Nàng là vợ của tôi.” Các con ngu ngốc ơi! Tại sao các con lại năn nỉ hấn. Các con là loại người điên gì? Các con cần phải đánh hấn, bóp cổ hấn và cắn hấn. Hấn sẽ không để vợ của con yên vì lời năn nỉ của con đâu. Hay người chồng lại kêu: “Cảnh sát, cảnh sát, xin giúp tôi.” Các con điên khùng ơi, sau khi đã làm chồng rồi tại sao các con lại gọi cảnh sát? Các con sẽ làm gì với cảnh sát? Các con còn sống hay đã chết rồi? Nếu các con lệ thuộc vào sự giúp đỡ của cảnh sát thì các con đừng làm chồng.

Các con không thể là người nửa vời, hãy là người hoàn toàn. Các con phải là người hoàn toàn. Được gọi là nam nhi phải thỏa mãn sáu đòi hỏi này:

1. Phải biết viết.
2. Phải biết nấu cơm để không phải lệ thuộc người khác về chuyện ăn uống, dinh dưỡng.
3. Phải có năng khiếu để tự bảo vệ.
4. Phải có khả năng khiến người khác tin mình làm việc có kết quả tốt.
5. Phải có năng khiếu sống còn trong hoàn cảnh khó khăn.
6. Là bậc sư phụ trong nghệ thuật trộm cắp, nghĩa là phải biết mọi mảnh khoé xảo trá của người đời để xử sự thích hợp và không bị lừa.

Một người không có khả năng hoàn thành sáu trách nhiệm này không phải là nam nhi. Một nam nhi thật sự biết tùy duyên xử sự với người khác dầu người khác xấu xa, tồi tệ đến đâu đi nữa. Không mất bình tĩnh khi đương đầu với những người như thế mới xứng đáng là đáng nam nhi thật sự.

Một người đàn ông tuyệt đối tự tin sẽ có tất cả, nhưng than ôi đàn ông đã mất hết tự tin rồi! Có người đã mất niềm tin vào cả vợ của mình nữa và nghi ngờ, không biết người vợ sẽ còn sống chung với họ nữa hay không? “Nàng có chịu sống chung với mình năm năm nữa hay không?” Các con ngu khờ ơ! Các con không tin vào cả chuyện này hay sao? Khi một người mất lòng tin, đời hẳn kể như tiêu tùng rồi. Có rất nhiều sức mạnh nơi lòng tin dầu là lòng tin mù quáng. Khi một người lo sợ, mình sẽ ra sao, thì coi như tàn đời rồi. Thời buổi này người ta trở thành hoang mang mất hướng sống.

Ốc vít và răng méo mó

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con cố sức sống hòa thuận với người vợ của con, nhưng con không có khả năng.

DADASHRI: Mọi việc xảy ra trong đời sống đều là do quả báo mà ra. Khi răng xoắn của một ốc vít bị méo mó, làm sao có thể trơn tru, khít khao với bù lon vặn vào cho được? Các con có thể tự hỏi: “Tại sao có loại phụ nữ như thế?” Phụ nữ thật sự là sức nặng quân bình với quả cân của con. Sự kỳ cục của nàng tương xứng với những lầm lỗi của con. Cho nên điều này tất cả là Luật Khoa Học Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (vyavasthit), Thầy không nói với con điều này hay sao?

Người hỏi: Hình như mọi người dùng sức mạnh để ép con sống theo ý muốn của họ!

DADASHRI: Con cần phải cải thiện cho phù hợp. Thế gian không thể điều hành nếu người đời không thích ứng, phải như vậy không? Nếu con không sửa mình thì làm sao trở thành người cha cho được? Phải sửa mình rồi mới làm cha được.

Năng Lực Thiêng Liêng của Người Phụ Nữ

Phụ Nữ có năng lực của những đấng thiêng liêng, cho nên họ không có lỗi. Trong đàn ông và phụ nữ đều có Linh Hồn giống nhau, chỉ có hình thức bao bọc bên ngoài là khác nhau thôi. Sự khác nhau chỉ nằm trong bao bì mà thôi. Một người phụ nữ là một loại năng lực gây hiệu ứng và năng lực này có ảnh hưởng đến Linh Hồn bên trong. Năng lực này không được gây ảnh hưởng cho các con. Phụ nữ tượng trưng cho năng lực. Phụ nữ đã được đảm bảo nhận địa vị cao quý trong chính phủ Ấn Độ. Nếu phụ nữ dâng hiến cuộc đời của họ cho tôn giáo hay đạo sống thiêng liêng, họ sẽ có đủ quyền hành và năng lực cứu độ cả thế giới. Nàng sẽ hoàn thành sứ mạng tự độ và có quyền năng cứu độ cả thế giới.

Sám Hối: Chìa Khóa Vạn Năng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có đàn ông rời bỏ gia đình vì không chịu nổi người vợ của họ. Tất cả chuyện đó là gì?

DADASHRI: Không được, tại sao đàn ông phải chạy trốn?

Chúng ta là Linh Hồn Tối Thượng, tại sao phải cản trở thành kẻ trốn nhà ra đi? Chúng ta phải dàn xếp và đảm đương mọi chuyện một cách ôn hòa.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, làm sao chúng con có thể dàn xếp ôn hòa cho được? Chúng con có phải chấp nhận trong tâm của chúng con là những xung đột nghiêm trọng mà chúng con đối diện là từ tiền kiếp của chúng con không?

DADASHRI: Các con không thể giải nghiệp của con chỉ bằng cách đó mà thôi. Chữ giải nghiệp chúng ta nói đến có nghĩa là chúng ta phải giao tiếp với đối phương và nói cho Linh Hồn trong họ biết. Hãy thú nhận với Linh Hồn của họ là con đã phạm nhiều lỗi lầm. Các con phải thành tâm sám hối.

Người hỏi: Nếu đối phương sỉ nhục con, con có vẫn phải sám hối hay không, Kính thưa Thầy?

DADASHRI: Chỉ khi họ sỉ nhục các con, các con mới sám hối mà thôi. Nếu họ đối xử với các con lễ phép, con không cần phải sám hối. Nếu các con sám hối các con sẽ không có bất cứ cảm nghĩ thù ghét nào đối với họ. Hơn nữa họ còn cảm nhận được năng lực tốt lành từ làn sóng phát ra từ lòng sám hối của các con. Bậc thứ nhất là không có lòng thù ghét đối với họ, bậc thứ hai là họ cảm nhận được điều này.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nó thật sự vươn tới Linh Hồn của họ sao?

DADASHRI: Đúng, nó thật sự đạt tới đó. Lúc đó Linh Hồn nói với họ: “Có người muốn nói chuyện với ngươi.” Sám hối của chúng ta là đối với hành vi gây hấn chứ không phải đối với sinh hoạt thông thường.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con có phải sám hối nhiều lần không?

DADASHRI: Càng dùng nhiều thợ thì nhà càng được xây nhanh. Nếu các con không sám hối với mọi người, thì các con phải

sám hối với người sống quanh con và trong gia đình của các con. Đối với những người trong gia đình của các con, các con phải có nguyện cầu cho họ hàng, con cái, một ngày nào đó được theo đạo sống giải thoát.

Với Hòa Ứng Thuận Xử mọi bất hòa sẽ tiêu tan

Người biết tùy duyên thuận xử là người đã chuyển hướng cuộc đời theo niềm vui của Đạo Sống Giải Thoát. Tùy duyên hoà ứng thuận xử trong mọi hoàn cảnh là Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Gnan). Người đã học được tùy duyên hoà ứng thuận xử được coi là người đã thành tựu nghĩa sống. Các con không có chọn lựa nào khác đối với bất cứ đau khổ nào mà các con phải chịu. Đối với người biết tùy duyên hoà ứng thuận xử thì có khó khăn gì, và nhờ thế mà nghiệp chướng được tiêu trừ. Ai cũng có thể xử thuận với người dễ tánh, nhưng nếu các con có thể hoà ứng thuận xử với người kỳ cục, khó tánh hay lý lợm, cố chấp thì các con hoàn thành mỹ mãn công nghiệp sống đạo của các con. Hoà ứng thuận xử là việc trọng yếu. Chấp nhận bất cứ chuyện gì xảy ra là đúng, là chính xác, là cảnh giới giải thoát. Dầu các con nhường nhịn hay chịu thua đi nữa, cũng không có gì xảy ra bên ngoài Luật Khoa Học Chính Xác Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn (vyavasthit). Nhưng nếu các con nói không được, hay chống đối thì các con sẽ gặp phải khó khăn, rắc rối.

Nếu cả hai vợ chồng đồng thuận quyết tâm xử sự hòa hảo với nhau thì cả hai có thể đạt được mục đích của họ. Hay nếu một người càng căng thì người kia phải càng dùng, và nhờ thế mà các con giải quyết mọi chuyện. Một cánh tay của người đàn ông bị đau nhức, nhưng hấn không nói với ai, và hấn dùng tay khỏe mạnh xoa bóp tay đau. Bằng cách đó, nếu các con biết tự thích ứng các con sẽ làm xong mọi việc một cách tốt đẹp. Chẳng có gì thành tựu với xung đột cả. Mặc dầu các con không muốn xung đột, bất hòa, các con vẫn có chúng, không phải như vậy sao? Nếu bên kia cứ khẳng khẳng giữ lập trường và cứ kéo căng ra, các con chỉ cần buông xuôi và đi ngủ. Nhưng nếu cả hai đều cứ kéo căng ra, thì không ai sẽ ngủ được,

và cả đêm tâm hồn lẫn sức khỏe đều bị tổn hại. Các con chăm lo việc làm ăn trong đời sống, với việc chi thu, với những người hợp tác và mọi chuyện liên quan, vậy các con không thể hành xử một cách thận trọng với chồng hay vợ, người bạn đời của các con hay sao? Đời sống thế gian không gì khác hơn là nhà máy sản xuất, hay bảo tàng viện bất hòa, xung đột mà thôi. Có nhà thì ít, có nhà thì nhiều, có nhà thì quá nhiều.

Người đời không biết sống hòa thuận trong gia đình nhưng họ ngồi đọc kinh về Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn. Các con những người ngu si ơi! Hãy bỏ chuyện vô nghĩa đó đi. Trước hết, hãy học làm điều này! Các con không biết cả đến việc làm sao hòa ứng thuận xử trong gia đình. Thế gian là như thế đó! Vậy các con phải làm xong chuyện này đã.

Bậc Đại Giác giúp các con thoát khỏi lưới đời

Người hỏi: Kính thưa Thầy, kết toán thuộc đời sống thế gian này không gì khác hơn là sự mất mát, thua thiệt, thất bại, vậy thì tại sao đôi khi có người có vẻ hưởng lợi?

DADASHRI: Từ bất cứ mất mát nào mà các con gánh chịu, nếu các con cảm thấy cái nào trong số này có lợi thì các con phải trừ nó ra trong khối sổ nghiệp đời của các con. Đời sống thế gian này là kết quả của nhiều lần nhân lên (multiplications) của những mất mát hay hưởng lợi, do đó nếu các con không chia ra theo cách mà Thầy chỉ cho các con, thì sẽ chẳng có gì còn lại cả. Nếu các con biết được điều này là tốt, nếu không thì phải quyết tâm “Tôi muốn tuyệt đối, sống theo Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát của Dada và tôi muốn chấm dứt mọi xung đột, bất hòa trong cuộc sống.” Ngay lúc các con biểu lộ quyết tâm như thế là các con sống đạo rồi. Cuộc sống càng ngày càng khó khăn hơn. Người chồng về nhà, than phiền ngực bị đau. Con trai về nhà nói thì rớt rồi. Bà nói với con, ba của con bị đau ngực “Bà lo ông bị đột quỵ”. Tâm tưởng như thế sẽ tấn công các con tới tấp từ mọi phía, chúng sẽ không để các con yên.

Bậc Đại Giác Chân Nhân chỉ cho các con cách sống thoát khỏi bị dính mắc vào lưới bẫy của cuộc đời. Ngài chỉ cho các con đạo sống giải thoát, tự do tự tại, và còn hơn nữa, Ngài còn đặt các con lên đó và các con sẽ thực chứng được chân cảnh giải thoát khỏi cạm bẫy của mọi xung đột.

Các con sẽ tạo ngộ người giúp các con Giải Thoát với tâm nguyện như thế

Mọi việc đều nằm dưới sự kiểm soát của một quyền năng khác nào đó. Ăn, uống, dựng vợ gả chồng cho con cái, tất cả đều nằm ngoài sự kiểm soát của các con. Tất cả mọi hình tướng xung đột đều nằm trong các con. Những hình tướng này là vọng động tâm (kashayas): nóng giận, tự tôn, mê chấp và tham lam. Chúng kiểm soát, khống chế mọi chuyện xảy ra. Khi Bậc Đại Giác Chân Nhân ban cho các con Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn, các con thoát khỏi cạm bẫy và sự khống chế của của tâm trạng vọng động này. Bản chất của đời sống thế gian là nó sẽ trói buộc các con, dầu cho các con chẳng có gì liên quan với nó cả. Do đó, hãy giữ tâm nguyện giải thoát. Các con đã có mong cầu như thế trong vô số tiền kiếp của các con rồi, nhưng các con không cần một người nào đó chỉ đường cho các con sao? Các con cần một Bậc Đại Giác Chân Nhân biết rõ đạo sống và sẽ chỉ đường cho các con.

Khi các con dán băng keo vào cánh tay của các con, nó dính chặt đến nỗi khi gỡ nó ra nó sẽ nhổ luôn lông trên chỗ cánh tay đó nữa. Đời sống thế gian cũng dính chặt vào các con giống như băng keo đó vậy. Nó sẽ chỉ rời ra khi Bậc Đại Giác chỉ cho con một loại thuốc trị làm thế nào để gỡ nó ra. Đời sống thế gian này là loại sẽ không buông các con ra dầu các con muốn rời bỏ nó. Những người có thể rời bỏ cuộc đời đi tu là nhờ tiền kiếp đã gieo duyên lành rồi. Dầu sống tại gia hay xuất gia đều bị nghiệp chi phối, ràng buộc. Chỉ sau khi có được chính kiến các con mới thành tựu cứu cánh giải thoát.

Các con không phải là người làm bất cứ chuyện gì. Nóng giận,

tự tôn, lừa dối, tham lam, mê chấp điều hành mọi chuyện. Chúng là kẻ cai trị. Chỉ khi nào các con Chứng Thật Chân Cảnh Linh Hồn thì các vọng động tâm này mới rời ra được mà thôi. Các con cũng có thể hối hận đối với sự bùng phát của tức giận, nhưng Đáng Chí Tôn đã dạy rằng, chẳng thành tựu được gì nếu không biết cách sám hối. Biết cách sám hối sẽ dẫn đến an nhiên tự tại, giải thoát.

Vọng động tâm không để các con yên dầu chỉ phút giây. Các con đắm chìm trong mê chấp khi con trai cưới vợ, có lúc các con quên hết mọi chuyện, có lúc rối loạn, bất an. Những tâm trạng như thế đều tương đối, vô thường. Các con chỉ cần đóng vai của các con trong tuồng đời mà thôi. Khi các con rời bỏ xác thân, các con sẽ trở lại đóng tuồng ở một nơi khác. Những liên hệ là không thật, chỉ là liên hệ thuộc thế gian mà thôi. Khi nợ đời hết, con trai sẽ không theo ba má nữa.

Có lúc các con than phiền: “Người đàn ông này làm nhục tôi.” Hãy bỏ đi sự ngu khờ của các con. Sĩ nhục có nghĩa là chấp nhận, ngậm đắng nuốt cay mà thôi. Khi người chồng của các con nói lời khinh khi các con, các con phải nhớ: “Đây là nghiệp báo của tôi. Người chồng của tôi chỉ đóng vai trò như một công cụ trong quá trình của nghiệp báo hiện hành mà thôi. Anh ấy thật sự vô tội. Khi nghiệp của tôi trả xong, đời tôi sẽ chuyển đổi tốt hơn, người chồng tôi sẽ tỏ ra kính trọng tôi nhiều.” Các con phải giữ bình tĩnh và cố gắng giải quyết vấn đề, nhưng nếu các con thầm nghĩ “Tôi đâu có lỗi làm gì đâu, và tại sao mà anh ấy nói với tôi cách đó?” thì các con sẽ thao thức nhiều giờ cho đến mệt mỏi và thiếp đi.

Những người trở thành người cao hơn Thượng Đế thành tựu một cái gì đó, nhưng người nỗ lực chiếm vị thế cao hơn người vợ sẽ chịu số phận bi đát. Người nỗ lực chiếm vị trí thượng phong đối với người vợ chắc chắn sẽ thất bại. Nhưng Đáng Chí Tôn đã nói gì?

“Nếu con trở thành người cao hơn ta, ta sẽ vui mừng. Ta đã từng hưởng địa vị thượng cấp của con lâu lắm rồi, giờ nếu con trở thành thượng cấp của ta, tốt lắm.”

Hiếu được rằng những gì Bạc Đại Giác Chân Nhân ban cho các

con sẽ giúp các con sống tự do tự tại. Nếu không hiểu biết các con có thể thành tựu được gì? Đạo sống của Đấng Vô Tâm với những gì xảy ra trong cảnh giới vô thường sẽ giải thoát các con khỏi mọi phiền não của cuộc đời. Ở nhà, các con phải thay đổi mọi chuyện theo chiều hướng sống tốt đẹp hơn. Một người vợ phải cảm thấy như là nàng sẽ không bao giờ có thể tìm thấy một người chồng khác giống như người chồng của nàng bây giờ, và người chồng cũng cảm thấy chàng sẽ không bao giờ có thể tìm thấy một người vợ nào khác giống như nàng của mình bây giờ. Nếu các con có thể làm cho sự chuyển hóa như thế xảy ra nơi gia đình của các con, thì các con thật sự đáng tán phục.

(6) LÀM ĂN ĐÚNG NGUYÊN TẮC

Mục đích của đời người

DADASHRI: Tại sao các con kinh doanh?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, để kiếm tiền ạ?

DADASHRI: Tiền để làm gì?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, cái đó con không biết.

Đề Thầy đưa cho con một ví dụ. Một người để máy chạy suốt ngày, nhưng để làm gì? Không để làm gì cả, họ chỉ để máy chạy không thôi. Họ không dùng năng lực của máy làm gì cả, tình cảnh của các con giống như thế. Các con sống để làm gì? Chỉ để kiếm tiền sao? Mọi sinh vật đều tìm hạnh phúc. Đời người của con là để tìm ra đường sống cách nào để đạt được cảnh giới tự do, tự tại, thoát khỏi mọi đau khổ phiền não.

Nghĩ một cách xây dựng nhưng không lo lắng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con có nhiều lo nghĩ về việc làm ăn của con. Con gặp quá nhiều khó khăn.

DADASHRI: Hãy biết bấy nhiêu đây thôi. Phải hiểu rằng khi con bắt đầu lo, việc làm của con sẽ thất bại. Nếu các con không lo lắng nhiều thì việc làm của con sẽ không suy sụp. Lo âu là chướng ngại cho mọi việc làm hay kinh doanh. Lo âu đem chết chóc đến việc kinh doanh. Bản chất của kinh doanh là lúc tăng, lúc giảm, lúc thịnh, lúc suy, nó đầy rồi lại vơi. Trong cảnh giới tương đối vô thường, xả ra không tránh khỏi sau khi đã thâm vào. Trong tất cả hiện tượng đầy vơi, chẳng có gì làm tổn hại hay gây ảnh hưởng tới Chân Cảnh Linh Hồn, thực thể của chính con. Điều này là chính xác.

Người vợ của con, con trai và nàng dâu của con có là thành viên trong việc kinh doanh của con hay không?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, Họ giúp đỡ và chia sẻ vui buồn với con.

DADASHRI: Con là người bảo hộ của người vợ và các con của con. Tại sao chỉ có người bảo hộ là lo lắng? Người trong gia đình bảo con đừng lo âu, nhưng con vẫn lo!

Người hỏi: Kính thưa Thầy, bản chất của lo âu là gì? Lo lắng đâu có mặt khi chúng ta mới sinh ra, chúng từ đâu đến vậy?

DADASHRI: Biện trí chấp ngã của con tăng lên thì đau khổ trong tâm cũng tăng lên. Khi một đứa trẻ mới ra đời, nó có biện trí không? Các con cần nghĩ về việc việc kinh doanh từ 10 đến 15 phút, nhưng nếu các con bị tấn công tới tấp với hết ý này đến ý khác vượt quá bình thường, suy nghĩ về việc làm ăn là không tránh khỏi, nhưng nếu các con bị thu hút vào ý tưởng nó sẽ nắn ná lâu hơn dẫn đến lo nghĩ, và tâm cảnh bất lợi như thế sẽ vô cùng tai hại cho con.

Hãy giữ ý định trả nợ trong sáng

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con bị lố nặng trong việc làm ăn của con, con phải làm gì? Con có phải đóng cửa hay không? Con bị nợ ngập đầu ngập cổ.

DADASHRI: Bị lố trong việc kinh doanh bông vải, không thể

phục hồi bằng cách mở cửa hàng tạp hóa. Bị lỗ lã trong việc kinh doanh phải được lấy lại từ cùng một việc kinh doanh, các con không thể bù đắp bằng lại với những việc khác. Các con có thể lấy lại sự lỗ lã trong việc thầu khoán, hợp đồng bằng cách mở tiệm bán trầu cau hay không? Sự tổn thất từ bất cứ việc mua bán nào phải được phục hồi với cùng việc mua bán đó mà thôi. Trong đó có thuốc trị cho vết thương của con.

Chỉ có một điều các con phải giữ là các con không muốn làm bất cứ sinh vật nào đau buồn, đau nhỏ nhất cách mấy. Phải giữ ý định trả hết nợ của con luôn luôn trong sáng. Nếu ý định của con trong sạch các con sẽ có khả năng hoàn thành bốn phận trong phạm vi tài chính của các con. Tiền bạc được coi là sinh mạng thứ mười một, và do đó con không bao giờ được chiếm giữ tiền do người khác làm chủ. Nếu người khác chiếm giữ tiền của con thì không kể, nhưng ý định của con phải luôn luôn là, con muốn trả hết nợ không thiếu một đồng nào. Hãy luôn luôn giữ ý định này trong tâm thức của con, và sau đó các con dần thân vào việc làm ăn buôn bán của con. Chơi đúng luật, hành động ngay thẳng, nhưng đừng trở thành một người cờ bạc. Nếu các con trở thành người cờ bạc thì cuộc đời của các con kể như tàn rồi. Trong việc làm ăn mua bán của con, đừng đầu cơ tích trữ.

Nhận biết hiểm nguy nhưng phải can đảm

Bất cứ việc kinh doanh nào cũng gắn liền với được mất lỗ lời. Nếu phòng ngủ có nhiều muỗi, chúng sẽ không để yên cho các con ngủ. Nhưng các con cũng không ngủ được nếu chỉ có một vài con mà thôi. Do đó các con có thể nói lớn lên: “Hỡi thế giới của loài muỗi ơi! Chỉ có vài ba con sẽ không để cho ta ngủ, vậy tại sao phần còn lại của các người không đến luôn đi?” Chuyện lỗ lời cũng giống như muỗi vậy thôi.

Luật kinh doanh là gì? Nếu có thể đừng thâm nhập quá sâu vào biển kinh doanh. Nếu các con làm chuyện đó thì đừng sợ. Thượng đế sẽ ở với con nếu con can đảm, không sợ. Nếu các con lo sợ, Thượng đế sẽ nói “Hãy đến với Ngài Ohliya (vị thánh Hồi giáo)”

hay tìm một sư phụ.” Thượng đế không quan tâm đến sự khác biệt giữa một trường đua ngựa và một tiệm bán vải. Nhưng nếu các con muốn sống đời giải thoát, tự do, tự tại, tốt hơn hết là ra khỏi biển trần khổ.

Các con có biết Thầy quản lí việc kinh doanh của Thầy như thế nào không? Trước khi Thầy đưa tàu kinh doanh ra khơi, Thầy cử hành mọi nghi lễ tôn giáo và nói thì thảo vào tai chiếc tàu: “Người có thể chìm khi nào người muốn, nhưng đó không phải là ước muốn của ta.” Sau đó chiếc tàu chìm sau sáu tháng hoặc hai năm, Thầy tùy duyên thích ứng và tự nhủ: “Ít ra nó cũng kéo dài được sáu tháng!” Lâu đài của những dục vọng chắc chắn sẽ mang đến thất vọng. Thật khó giữ thái độ vô tâm đối với những gì xảy ra trong thế gian, nhưng các con có thể làm như thế nhờ chân trí, cách lí giải mà Thầy ban cho các con.

Khách hàng: Ai đem họ đến?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con mở cửa tiệm sớm và đóng cửa trễ để thu hút khách hàng nhiều hơn, như vậy có đúng không?

DADASHRI: Con là ai mà muốn thu hút khách hàng? Con phải mở cửa tiệm cùng một thời điểm với người khác. Nếu người khác mở cửa lúc 7 giờ sáng và con mở cửa lúc 9:30 là sai trái. Hãy đóng cửa tiệm cùng giờ với người khác. Đời sống thế gian dạy con rằng con phải tuân theo những gì người khác làm. Các con phải ngủ khi người khác ngủ. Nếu các con làm ồn tới 2 giờ sáng thì điều đó có chấp nhận được hay không? Các con có lo nghĩ về chuyện làm sao các con tiêu hóa thực phẩm sau khi các con ăn không? Kết quả từ việc ăn uống của con sẽ trở thành hiển nhiên vào buổi sáng, không sai. Nguyên tắc này cũng áp dụng cho việc làm ăn buôn bán khắp nơi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, gần đây con không có khách hàng nơi kinh doanh của con. Con phải làm gì về chuyện này?

DADASHRI: Nếu các con bị cúp điện, và con ngồi đó chờ đợi và nghĩ ngợi: “Chùng nào mới có điện lại! Chùng nào mới có điện

lại?” Điện có trở lại sớm hơn không? Các con làm gì trong tình cảnh như thế?

Người hỏi : Con sẽ cho công ty điện lực biết hay tự con sẽ đến đó để hỏi.

DADASHRI: Các con không gọi công ty cả trăm lần sao?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, không ạ.

DADASHRI: Điện bị cúp khi chúng ta đang ca hát. Đèn tự nó có sáng lại không?

Người hỏi: Điều này có nghĩa là chúng con phải giữ thái độ không quan tâm sao?

DADASHRI: Không quan tâm là sai, nhưng quan tâm quá cũng sai. Các con chỉ cần giữ thái độ: “Nếu có điện trở lại thì hay biết mấy.” Các con cần phải giữ bình tĩnh. “Nếu khách hàng tới thì tốt.” Chỉ giữ bấy nhiêu đó thôi, nhưng đừng bị kích động. Hãy giữ mực thước và đừng làm hoen ố tâm trí của con. Giữ mực thước đều đặn là nỗ lực chân thật của con. Đừng bồn chồn lo lắng nếu không có khách hàng, và khi một ngày nào đó khách hàng đến nườm nượp, phải chắc chắn rằng mỗi khách hàng đều được phục vụ chu đáo khiến họ vui lòng. Trái lại, người ta thường nóng giận với người giúp việc nếu không có khách hàng. Các con cảm thấy thế nào nếu các con đứng vào vị thế của họ? Công nhân nghèo đến giúp việc cho con và con rầy la họ. Họ sẽ chịu đựng sự lạm dụng của con và đồng thời sẽ mang lòng oán hận con. Con đừng bao giờ xử sự khắc nghiệt với người làm việc cho các con. Họ cũng là người. Người nghèo khổ ở nhà, khổ ở chỗ làm và con chửi chửi mắng họ hoài. Những người đáng thương đó đi đâu bây giờ! Hãy có từ tâm với họ.

Khi một khách hàng đến tiệm của con, chỉ cho họ biết hàng hóa của con với lòng thương yêu và nhẫn nại, và khi con không có khách hàng, hãy tưởng niệm Đấng Chí Tôn và giữ tâm thanh tịnh. Trái lại cái kinh ngó tới ngó lui xem có khách hàng nào tới hay không và biện trí lại làm cho con rối rắm với ý nghĩ: “Bữa nay mình sẽ bị lỗ rồi.” Tâm con bất an với đủ thứ lo và các con đổ sự bức bối của các

con lên người làm của các con. Con bị sa vào tâm cảnh có hại cho các con. Bất cứ khách hàng nào đến tiệm các con là do Luật Nhân Duyên Sinh Thành đem đến (xui khiến họ đến), họ đến vì họ phải đến mà thôi, do đó đừng can thiệp vào quá trình Nhân Duyên Sinh Thành Đại Diễn đó. Khi con có khách hàng, con có thể thương lượng giá cả với họ, nhưng con không được để cho bất cứ vọng động tâm nào như nóng giận, kiêu căng, mê chấp và tham lam nổi lên, các con phải hoàn thành việc làm của con bằng cách nhân nhượng họ. Nếu cánh tay của con bị một tảng đá lớn đè lên, các con có dùng búa đập bể tảng đá đó không? Chắc không rồi, vì làm như thế các con sẽ đè nát tay con. Trái lại, các con tìm cách nâng tảng đá lên để lấy tay ra. Nếu các con dùng tâm vọng động (nóng giận, kiêu căng, mê chấp, tham lam) trong tương giao với người đời các con tạo ra thù oán và một oán thù sẽ làm sinh sôi nảy nở vô tận oán thù. Oán thù là nền tảng của cuộc sống thế gian này, oán thù là nguyên nhân trọng yếu.

Lương Thiện – Giấy phép của Thượng Đế

Người hỏi: Kính thưa Thầy, ngày nay nếu một người cố gắng làm ăn, buôn bán lương thiện, việc làm ăn của họ sẽ bị lỗ lã, tại sao vậy?

DADASHRI: Khi các con làm việc của các con một cách lương thiện, các con sẽ đối mặt với chỉ một khó khăn, nhưng khi các con làm việc bất lương thì các con đối diện với hai khó khăn. Các con sẽ có thể thoát khỏi khó khăn gặp phải nhờ sự lương thiện của các con, nhưng nó sẽ vô cùng gian nan để thoát khỏi khó khăn do sự bất lương của các con gây nên. Lương thiện là giấy phép hành nghề cao quý nhất được Thượng Đế cấp cho người làm ăn lương thiện, và không ai có thể gây phiền não cho họ. Các con có nghĩ về chuyện tiêu hủy giấy phép cao quý đó hay không?

Tại sao vui mừng và ưu phiền với chuyện Lời Lỗi

Nếu các con làm ăn lương thiện lợi nhuận của con sẽ là 600 triệu, và nếu các con làm ăn bất lương cũng sẽ lời 600 triệu. Các con chọn cách nào? Thầy làm ăn lớn nhưng khi nào việc kinh doanh của Thầy nhận thư chính phủ liên quan đến việc kinh doanh của Thầy, nó không làm Thầy mất bình tĩnh, vì Thầy liên hệ nó với chuyện lỗ lời của kinh doanh (chứ không phải liên hệ với Thầy). Thầy chỉ đem về nhà số tiền mà Thầy kiếm được bằng với số tiền lương của một công nhân mà thôi. Số tiền lời còn lại Thầy để vào tài khoản của công ty và tiền lỗ cũng vậy.

Lo âu về tiền bạc chẳng có gì ích lợi cả. Nếu các con thở phào nhẹ nhõm khi các con có một số tiền trong tài khoản tiết kiệm ở ngân hàng, thì các con sẽ cảm thấy buồn rầu khi số tiền đó không còn nữa. Không có gì trong thế gian này đáng để nương tựa cả, vì tất cả đều vô thường.

Kinh doanh lí tưởng và những hạn chế của nó

Loại kinh doanh tốt nhất là loại không bạo lực hay không làm tổn hại sinh linh qua tâm ý, ngôn từ và hành vi. Không ai phải bị đau buồn vì chuyện làm ăn của các con, nhưng ở đây người bán hàng không đúng lượng, họ cân xong lại lấy bớt ra. Họ học cách pha trộn và làm giả mạo nữa. Người pha trộn và làm giả mạo thực phẩm để kiếm lời sẽ bị đọa đày vào đời sống thú vật. Phải giữ đạo đức trong việc kinh doanh của các con, nếu không như vậy sa đọa sẽ không tránh khỏi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, một người được mở rộng việc kinh doanh của họ tới mức nào?

DADASHRI: Mở rộng việc làm ăn của các con tới mức nó vẫn còn cho con ngủ ngon qua đêm. Và khi con muốn không làm nó nữa thì con sẽ có thể nhẹ nhàng bỏ nó, không gây cho con những khó khăn chẳng cần thiết nào.

Cho vay lấy lời

Người hỏi: Kính thưa Thầy, kính điển cảm một người cho vay lấy lời.

DADASHRI: Kinh sách của chúng ta không phản đối cho vay lấy lời, nhưng khi một người có ý định cho vay lấy lời thì nó trở thành tai hại lớn lao cho họ. Chẳng có vấn đề trong việc cho vay lấy lời bao lâu mà người mượn tiền không đau khổ vì nó.

Hãy cao thượng trong đời sống thanh đạm của con

Làm thế nào tập sống thanh đạm ở nhà? Các con thực hành cách nào nó không làm ai khó chịu. Các con không bao giờ được tiết kiệm với nhà bếp của con khi con chia sẻ bữa ăn. Các con phải rộng rãi với người khác trong đời sống thanh đạm của con. Nếu thanh đạm đi vào nhà bếp nó sẽ hủy hoại tâm của con và khi con có khách, con sẽ nghĩ sẽ bị hết gạo. Mặt khác, nếu có một người phô trương quá đáng, Thầy sẽ bảo họ thực hành tiết kiệm cao thượng.

(7) XỬ SỰ VỚI CẤP DƯỚI VÀ NGƯỜI LÀM CÔNG

Hãy bảo vệ người cấp dưới

Người hỏi: Kính thưa Dada, ông chủ của con bắt con làm việc cực nhọc, ông trả công rất ít và còn hay mắng nhiếc con nữa.

DADASHRI: Những ông chủ người Ấn này sẽ lừa dối cả người vợ của họ nữa, nhưng cuối cùng lúc lâm chung chính họ là người bị lừa. Một vài ông chủ loại này bắt công nhân của họ làm việc nặng nhọc, họ cũng không cho thợ của họ được ăn cơm yên vui, họ không trả đủ lương. Khi sở thuế đánh mạnh vào lợi tức của họ, họ sẽ cư xử đàng hoàng hơn, nhưng ngày nay những ông chủ này cũng không đóng thuế nữa.

Người làm chủ hay chỉ trích và công kích thuộc hạ của họ. Các

người ngu xuẩn ơi! Tại sao các người không tấn công ông chủ của các người. Đó là nơi sự chiến thắng của các người mới đáng kể. Tương giao trong thế gian là như vậy đó. Đấng Chí Tôn dạy: “Hãy bảo vệ những người dưới quyền của các con.” Những người đã sống theo nguyên tắc này đã trở thành chư Thiên Tôn. Thầy đã từng làm như thế cả lúc Thầy còn trẻ.

Nếu người phục vụ làm rớt bẻ khay trà, ông chủ của họ quát họ, mầy thật là sai quấy biết bao? Bộ tay của mầy gãy rồi hả? Mầy không thấy đường hả? Người đáng thương chỉ là người giúp việc. Thật ra người giúp việc chẳng làm bẻ cái gì cả, một niềm tin sai lầm đã khiến nó có vẻ như vậy. Người làm bẻ những tách trà là một người khác. Khi người giúp việc vô tội bị cho là kẻ có tội, họ sẽ tìm cách trả thù trong một kiếp lai sinh nào đó.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, vậy ai là người làm bẻ những tách trà?

DADASHRI: Thầy sẽ cho biết khi Thầy truyền thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (Gnan). Ai làm bẻ ly? Ai điều hành thế giới? Thầy sẽ giải quyết mọi chuyện khó giải cho các con lúc đó. Các con phải làm gì trong tình cảnh như thế? Trong sự thiếu vắng Chân Trí, các con phải làm gì? Những người giúp việc thành thật, họ không cố ý làm bẻ cái gì cả.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, dầu họ có thành thật tới đâu đi nữa, nếu tách bị bẻ từ tay của họ, không phải họ gián tiếp chịu trách nhiệm hay sao?

DADASHRI: Đúng vậy, họ chịu trách nhiệm, nhưng các con phải biết trách nhiệm của họ tới đâu. Trước hết các con phải hỏi họ: “Con có sao không? Con không bị phỏng, có phải vậy không?” Nếu họ bị phỏng con phải lấy dầu xức cho họ. Một lúc sau nói nhỏ nhẹ với họ rằng, từ đây về sau phải cẩn thận mới được.

Lạm dụng quyền hành

Một vài người có năng lực và quyền hành sẽ áp chế những

người dưới quyền của họ. Người lạm dụng quyền hành sẽ mất nó. Họ cũng sẽ mất quyền được sanh làm người một lần nữa. Nếu các con chửi mắng một người trong một giờ các con sẽ bị ác báo suốt một đời. Đó là chuyện khác nếu các con chửi mắng người đối thủ đang chống lại các con.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu người khác khó khăn và cố chấp, chúng con không được giống vậy sao?

DADASHRI: Các con không phải thấy điều gì về người khác cả. Họ chịu trách nhiệm cho chính hành động của họ. Nếu một người sống ngoài vòng pháp luật nào đó tấn công các con để cướp của và con cũng lại xử sự giống như người ngoài vòng pháp luật, thì đó là một chuyện khác, nhưng nếu không như vậy, các con chỉ cần đưa cho họ hết mọi thứ, không phải như vậy sao? Có nghĩa gì khi xử sự hùng hổ trước người yếu đuối. Điều đáng kể là, mặc dù con có sức mạnh, nhưng con trở thành khiêm nhường khi xử sự với người yếu.

Những vị quan lớn này sau khi ấu dả với vợ của họ, họ trút cơn giận của họ lên người giúp việc của họ. Thật là ngu xuẩn. Phải lễ độ với người phụ tá của các con. Các con sẽ ra sao nếu người phụ tá của các con lừa đảo, ký vào một số tài liệu quan trọng nào đó để trả thù các con? Các con cần người phụ tá của các con. Thầy chăm sóc tử tế những người phụ tá của Thầy vì việc kinh doanh của Thầy được hanh thông là nhờ họ. Nhiều người gây ấn tượng với chủ của họ để được cân nhắc lên cao hay được tăng lương. Nếu ông chủ đòi hỏi phải trả tiền công 20%, họ sẽ đòi 25% để gây ấn tượng với chủ. Họ sẽ chịu ác báo sau này.

(8) NGƯỜI KHÁCH CỦA ĐẠI TỰ NHIÊN

Đại Tự Nhiên trợ giúp đã sẵn sàng ngay từ khi một sinh vật mới ra đời.

Mỗi sinh vật trong thế gian này là một người khách của Tự Nhiên giới. Tự nhiên giới đem đến cho các con đủ mọi vật, nhưng vì các

con không hiểu sự thật này, các con cả ngày lo lắng không yên từ nội tâm đến ngoại cảnh. Như vậy là vì các con tin rằng các con là người tự chủ làm cái này cái nọ. Tất cả đó là vọng tưởng điên đảo. Thật ra không ai là làm hay người tạo tác ra bất cứ cái gì cả. Mọi vật không sẵn sàng cho các con trước khi các con sinh ra hay sao? Đứa bé có lo lắng về sữa cho nó bú sau khi sinh ra hay không? Sữa và mọi thứ cần thiết cho nó sẽ sẵn sàng trước khi nó sinh ra. Bác sĩ, nữ hộ sinh và nếu nữ hộ sinh không sẵn sàng thì người vợ của người thợ hót tóc có kinh nghiệm hộ sản sẽ chắc chắn có đó. Không cần để ý, mọi chuẩn bị đều đâu vào đấy cả, và những chuẩn bị này tùy thuộc vào đẳng cấp, thân thể của người khách sẽ được sinh ra. Người khách thuộc đẳng cấp thứ nhất sẽ có những chuẩn bị cho đẳng cấp thứ nhất; người khách thuộc đẳng cấp thứ hai sẽ có những chuẩn bị cho đẳng cấp thứ hai, và người khách thuộc đẳng cấp thứ ba sẽ được chuẩn bị phù hợp với đẳng cấp của họ. Luôn luôn có sự phân loại đẳng cấp, không như vậy sao? Tất cả điều này được quyết định theo nghiệp mà họ tạo ra từ tiền kiếp. Các con sinh ra với tất cả mọi chuyện đều chuẩn bị sẵn sàng, tại sao các con phải lo nghĩ và làm phiền người khác một cách không cần thiết?

Nếu các con là người khách trong nhà của một người nào đó, các con không xử sự như một người khách khiêm cung từ nhượng hay sao? Nếu Thầy là người khách trong nhà của các con, Thầy không phải lễ độ và lưu tâm hay sao? Nếu các con bảo Thầy ngủ một nơi nào đó, Thầy không phải nghe theo hay sao? Nếu bữa ăn trưa của Thầy được dọn ra vào lúc 2 giờ chiều, thì Thầy phải lắng ăn. Thầy phải ăn bất cứ món gì dọn ra cho Thầy. Thầy không được phàn nàn về thức ăn, vì Thầy là người khách. Giờ thì thấy thế nào nếu người khách đi vào bếp và bắt đầu nấu ăn? Nếu là một người khách, các con lại can thiệp vào chuyện nhà của người ta, ai sẽ cho phép các con ở lại? Ăn bất cứ món gì được để vào đĩa của các con. Nếu họ dọn cho con bánh tráng miệng, chỉ ăn nó mà thôi. Các con không thể nói: “Tôi không ăn ngọt.” Hãy ung dung ăn những hì mà họ dọn ra cho các con. Nếu các con không thích món họ dọn ra cho các con, ăn ít thôi, nhưng các con phải ăn mới được. Phải quan tâm đến mọi nghi thức mà một người khách phải tuân theo. Người khách không thể tỏ ra mê chấp: thích hay ghét. Một

người khách có thể tỏ ra mê chấp thương ghét hay không? Người khách phải luôn luôn giữ ranh giới của mình.

Ở nhà của Thầy, Thầy sống như một người khách. Tất cả mọi nhu cầu của Thầy đều được đáp ứng. Bất cứ nơi nào các con sống như người khách, các con không được làm phiền gia chủ. Mọi vật Thầy cần đều đến với Thầy. Tất cả những gì Thầy cần làm là nghĩ về nó và nó đến. Nếu chúng không đến theo ý của Thầy, Thầy không có vấn đề gì cả. Thầy là người khách của Đại Tự Nhiên. Nếu thiên nhiên không muốn một cái gì đó đến với con, phải hiểu rằng đó là điều tốt nhất cho con. Nếu mọi chuyện đều nằm trong sự kiểm soát của các con thì cái gì sẽ xảy ra nếu râu chỉ mọc một bên mặt của con mà thôi. Nếu sự kiểm soát nằm trong tay các con, các con sẽ làm hỗn loạn tất cả. Sự kiểm soát nằm trong tay của thiên nhiên. Thiên nhiên không bao giờ làm sai. Mọi chuyện đều theo trật tự chính xác. Lấy răng của con ra làm ví dụ, mỗi răng đều có công dụng khác nhau. Các con có răng để nhai, có răng để cắn, có răng để nghiền. Chỉ nhìn sao mà mọi chuyện đều tuyệt diệu như vậy! Ngay lúc sinh ra các con có toàn thể thân, tay, chân, mũi, tai, mắt. Các con được mọi thứ. Và khi các con để tay vào miệng các con tìm thấy không có răng nào cả. Có phải thiên nhiên đã làm sai ở đó không? Không đâu. Thiên nhiên biết rằng đứa bé sinh ra cần uống sữa ngay. Trẻ sơ sinh không thể tiêu hóa bất cứ thực phẩm nào ngoài sữa. Đứa trẻ phải bú sữa mẹ và nếu bé có răng nó sẽ cắn mẹ nó. Chỉ thấy mà khâm phục sự sắp xếp tuyệt vời của Đại Tự Nhiên. Răng sẽ bắt đầu mọc lên khi đứa bé cần chúng. Trước hết là 4 răng cửa, và những răng khác từ từ mọc lên. Và trong tuổi già, khi răng rụng sẽ không có răng nào mọc lên để thay thế.

Đại Tự Nhiên ban cho sự bảo vệ từ mọi phía, bà chăm sóc các con như một vị hoàng đế. Nhưng ai có thể làm gì khi kẻ ngu si bất hạnh không biết sống thế nào cho hợp đạo người.

Sự chính xác của Luật Khoa Học [LSEP] Nhân Duyên Sinh

Thành Đại Diễn

Sau khi ăn tối xong các con buồn ngủ và bắt đầu ngáy. Tại sao các con không điều tra cái gì diễn biến bên trong cơ thể và nó làm việc như thế nào? Nơi đó các con sẽ nói: “Tôi có thể làm gì?” Đại Tự Nhiên là gì? Đại Tự Nhiên là các con có điều tố và dịch vị cần cho quá trình tiêu hóa trong bao tử. Khi các con thức dậy vào buổi sáng, nước tiểu ở trong chỗ của nó, máu ở nơi nào cần có nó và phân cũng ở chỗ chính xác của nó. Đẹp biết bao hệ thống xếp đặt này của Đại Tự Nhiên. Đại Tự Nhiên đảm nhận công tác vô cùng trọng đại bên trong thân thể của các con. Nếu một y sĩ phụ trách việc tiêu hóa của một người, ông sẽ giết người đó. Đại Tự Nhiên hoàn toàn kiểm soát sự sản xuất dịch vị cho đến khi các con qua đời, trong khi đó nếu một y sĩ được giao cho trách nhiệm sản xuất dịch vị, ông sẽ có ngày cho ra nhiều quá và có ngày cho ra không đủ.

Đại Tự Nhiên có vai trò tuyệt đẹp trong tay của Bà và trong tay của con. Các con có công việc của các con, nhưng thật ra mà nói nó không ở trong tay của các con, các con không kiểm soát nó được, các con chỉ tin như thế mà thôi, và hậu quả của sự tin tưởng sai lầm này dễ khiến các con bức dọc, lo âu vô ích. Ngồi trong xe taxi đi từ nơi này đến nơi kia, hành khách khởi tâm lo lắng và khốn khổ với ý nghĩ “Sẽ có tai nạn xảy ra hay không?” Chẳng có ai sẽ đụng xe con cả. Tất cả những gì các con cần làm là tỉnh táo và thận trọng trong mọi chuyện của đời sống. Nhiệm vụ duy nhất của con là nhìn thẳng phía trước và tiến bước, chỉ có vậy thôi. Cứ sự mà nói, thật ra mà nói, cả chuyện đó cũng không phải là trách nhiệm của con nữa. Đại Tự Nhiên khiến con làm cả chuyện đó nữa. Nhưng thay vì như thế, người đời không những không chú ý đến cái gì trước mặt họ, mà còn can thiệp trong suốt quá trình, xác định cái tôi của họ “Tôi làm tất cả chuyện này” nữa. Đại Tự Nhiên là tuyệt vời. Nếu có một nhà máy sản xuất trong cơ thể của các con, nó sẽ vô cùng phức tạp, các con không nghĩ rằng cả bên ngoài cơ thể mọi chuyện cũng được điều hành một cách hoàn hảo như vậy sao? Chẳng có gì bên ngoài cần kiểm soát cả. Con nghĩ cái gì cần phải được kiểm soát?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, nếu một người nào đó làm chuyện sai lầm, cả chuyện đó cũng không nằm trong sự kiểm soát của họ sao?

DADASHRI: Không, không, họ không kiểm soát được. Và họ cũng không thể làm cho nó sai nữa. Chính vì ý định của họ đã sai lầm trong tiền kiếp, cho nên bây giờ họ mới làm chuyện sai lầm. Họ đã can thiệp vào công việc của Đại Tự Nhiên trong tiền kiếp. Chỉ cần quan sát cảm thú xung quanh các con, quạ, chó, mèo..v.v Chúng không có bệnh viện hay tòa án, nhưng chúng có giải quyết những xung đột của chúng không? Khi hai con bò mộng choảng nhau, chúng choảng nhau kịch liệt, nhưng sau khi rời nhau, chúng có đưa nhau ra tòa không? Nếu ngày hôm sau các con thấy chúng, cả hai đều ung dung lang thang khắp nơi. Nhưng con người ngu xuẩn có tòa án, có bệnh viện, dầu như thế họ vẫn thường xuyên không có hạnh phúc. Họ luôn luôn than phiền. Các con có thể gọi những người thế là gì? Chỉ nhìn chim sẻ, mèo, chó, chúng mỹ miều biết bao! Chúng đâu có uống thuốc thang gì đâu trong mùa đông và hãy nhìn xem con người làm gì trong lúc thời tiết giá lạnh? Họ dùng đủ loại thuốc thang, và mặc dù như vậy, họ có vẻ rất khó nhìn và xấu xí. Do đó phải có lỗi lầm gì ở đâu đó. Một người không phải suy nghĩ về điều này hay sao?

Đại Tự Nhiên vẫn đến trợ giúp các con

Người hỏi: Kính thưa Thầy, con có những ý tưởng thánh thiện nhưng chúng chỉ thoáng qua. Thế rồi ý tưởng xấu lại ủa tới. Điều này là gì vậy thầy?

DADASHRI: Ý tưởng là gì? Ý tưởng sẽ xảy ra khi con muốn tiến tới hay cả khi con muốn thụt lùi. Các con theo đường thánh thiện và rồi con quanh lại. Nó giống như thế. Các con tiến tới một dặm và rồi thối lui một dặm. Tốt hơn hết là nên giữ một loại niệm tưởng mà thôi. Nếu các con thối lui, cứ thối lui, và nếu các con tiến tới, cứ tiến tới. Đại Tự Nhiên sẽ trợ giúp người muốn tiến tới và cả người muốn thối lui. Đại Tự Nhiên nói: “Ta sẽ giúp con trong mọi chuyện con muốn làm. Nếu các con muốn trộm cắp, ta cũng sẽ giúp con nữa.” Có sự trợ giúp lớn lao từ Đại Tự Nhiên, và chính nhờ trợ giúp này mà mọi chuyện trong thế giới vận hành. Nhưng các con là

người không thể quyết định các con muốn gì. Đại Tự Nhiên sẵn sàng trợ giúp các con nếu con quyết định được các con muốn gì. Trước hết phải quyết định các con muốn gì, và sau đó, mỗi buổi sáng, hãy tưởng nhớ quyết định của các con với quyết tâm kiên cố. Các con phải luôn chân thành với quyết tâm của các con, được như thế Đại Tự Nhiên sẽ đứng bên các con và trợ giúp các con. Các con là người khách của Đại Tự Nhiên.

Do đó phải hiểu sự thật này. Đại Tự Nhiên nói “Ta sẽ giúp con.” Thượng đế không giúp, Thượng đế không có thời giờ. Mọi sự mọi vật xung quanh chúng ta là do Đại Tự Nhiên tạo nên (sáng tạo), và sáng thế chỉ xảy ra vì nhờ có sự hiện diện của Đấng Chí Tôn.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng ta là khách của Đại Tự Nhiên hay chúng ta là thành phần của Đại Tự Nhiên?

DADASHRI: Chúng ta là thành phần của Đại Tự Nhiên và cũng là người khách của Đại Tự Nhiên. Sống với tư cách của một người khách là chọn lựa tốt nhất của chúng ta. Bất cứ nơi nào các con ngồi các con cũng sẽ có không khí và nước miễn phí. Vật dụng vô giá của Đại Tự Nhiên là phát không cho các con. Những gì Đại Tự Nhiên coi là vật quý giá, trọng yếu, thì con người không coi như vậy. Những gì Đại Tự Nhiên coi thường, không quý giá, không trọng yếu, thì con người lại đánh giá quá cao.

(9) NHỮNG GIÁ TRỊ LÀM NGƯỜI

Thành Thật và Đạo Đức

Thành Thật và Đạo Đức là hai nền tảng của thế gian này. Nếu hai giá trị này bị mục nát, tất cả sẽ sụp đổ. Sự giàu có cao cả nhất trong thời này là Thành Thật và Đạo Đức. Ở Ấn Độ tại một thời điểm, hai giá trị này đầy ắp, nhưng giờ thì họ xuất cảng ra nước ngoài hết rồi, và các con có biết họ nhập cảng cái gì trở lại không? Nghi thức xã giao. Người ta bây giờ bị quỷ xã giao ám ảnh. Đó là lí do tại sao họ trở thành bất an. Chúng ta có cần gì với nghi thức xã giao? Nghi thức này là để cho người thiếu vẻ đẹp và ánh hào quang của tinh thần hay đời sống nội tâm. Trong chúng ta đều có

vẻ đẹp và ánh hào quang của chư Đại Giác Chí Tôn Tirthankaras. Chúng ta là con cháu và hậu duệ của những Bạc Giác Ngộ Cao Cả Maha Rishis. Dầu các con chỉ có vải rách che thân, chính ánh hào quang sáng ngời của con sẽ nói lên các con là ai.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, xin Thầy giải thích ý nghĩa chính xác của Đức Tính Thành Thật và Đạo Đức.

DADASHRI: Đạo Đức có nghĩa là quyền vui hưởng tự nhiên những gì thật sự là của các con và những gì đến với các con một cách tự nhiên. Đó là định nghĩa rất rõ ràng tối trọng yếu của Đạo Đức. Đạo Đức thật thậm thâm vi diệu với vô lượng nghĩa. Rất nhiều pho kinh sách đã viết về chủ đề này, nhưng các con phải hiểu Đạo Đức với nghĩa cốt lõi này.

Thành Thật: Một người không thành thật với người khác là không thành thật với chính họ. Các con không được giả dối hay không thành thật một chút nào cả với bất cứ ai, các con hủy hoại lòng thành đối với chính con khi các con không thành thật với người khác.

Nếu trong thời buổi này, các con có được cả hai Đức Tính Đạo Đức và Thành Thật là quá đủ rồi. Dầu các con chỉ có một trong hai đức tính này, nó cũng sẽ giúp các con sống đời hoàn toàn giải thoát, tự do, tự tại, an vui. Tuy nhiên các con phải tuyệt đối tin tưởng và sống theo nó, và bất cứ khi nào các con gặp khó khăn trong cuộc đời, các con có thể đến gặp Bạc Đại Giác để hiểu rõ hơn về bất cứ đề tài nào liên quan đến Đạo Đức và Vô Đạo Đức.

Sự phát triển của ân phước từ Bạc Đại Giác cùng với Thành Tâm sống đạo của các con sẽ giúp mọi nỗ lực của các con thành tựu viên mãn.

Giải thoát cả với tính không thành thật

Nếu một người có 20% chân thành và 80% không chân thành đến với Thầy và nói: “Kính thưa Thầy, con muốn giải thoát nhưng phải làm gì với gánh nặng mà con đang mang?” Thầy sẽ nói với họ

trở thành người 100% không chân thành và Thầy sẽ chỉ cho họ một phương pháp nào đó khác sẽ giúp họ giải thoát. Món nợ 80% có thể sẽ trả hoài không hết, nhưng trở thành phá sản chỉ một lần mà thôi. Các con có thể thành tựu giải thoát nếu các con bám chặt hay ôm giữ chỉ một lời trong những lời dạy của Dada. Thầy không có vấn đề nào nếu các con đã từng giả dối hay không thành thật với toàn thế giới, nhưng nếu giữ lòng thành thật nơi đây, đối với Dada, thì các con có thể đạt được giải thoát. Hoàn toàn không thành thật cũng là một đức tính cao quý, nó có thể đưa con đến cảnh giới giải thoát, vì các con đã trở thành người chống lại Thượng đế hoàn toàn và Thượng đế không còn cách nào khác là phải đưa những người chống lại Ngài về cảnh giới giải thoát mà thôi. Hoặc là người quy mệnh chí thành với Thượng đế đi đến giải thoát, hoặc là người hoàn toàn chống lại Thượng đế cũng đều đạt đến giải thoát. Do đó Thầy bảo một người bại hoại trở thành 100% không thành thật. Sau đó Thầy chỉ cho họ một đường khác sẽ giúp họ thẳng tiến đến cảnh giới giải thoát. Thầy cũng phải cho họ một giải pháp, họ không thể chiến thắng chỉ bằng không thành thật mà thôi.

(10) TƯƠNG GIAO LÝ TƯỜNG TRONG ĐỜI SỐNG

Rốt cuộc các con sẽ cần tương giao lý tưởng với thế gian

Không ai thành tựu giải thoát mà không sống tròn với tương giao lý tưởng trong cuộc đời. Tương giao trong đời sống của người theo đạo Kỳ Na không là lý tưởng. Tương giao trong đời sống của người theo đạo thờ phượng Đấng Krishna chí tôn không là lý tưởng. Tương giao lý tưởng trong đời sống là điều bắt buộc để thành tựu giải thoát. Tương giao lý tưởng phải là không chúng sinh nào bị tổn hại hay đau buồn một chút nào cả. Điều đó có nghĩa là không làm tổn hại hay đau buồn người trong gia đình, người lối xóm hay bất cứ ai khác.

Không đáng khể định lối sống của người theo đạo Kỳ Na hay đạo Krishna, vì lối sống của họ không là lý tưởng. Tương giao trong đời sống của Đấng Chí Tôn Mahavir đúng là lý tưởng. Tương giao lý tưởng trong đời sống là tương giao không làm đau buồn hay tổn thương ai dù đối với người thù oán mình, đó là dấu hiệu đến gần giải thoát rồi. Giải thoát không thể thành tựu bằng cách theo đạo Kỳ Na hay đạo Krishna. Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát của Thầy sẽ bảo đảm tương giao lý tưởng trong cuộc sống. Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống của Thầy sẽ giúp các con giữ tâm bất động trong lúc thân đau khổ, tâm đau khổ hay đau khổ do người khác gây ra cho các con. Nơi khác, mọi tương giao đều tương đối, nhưng đây là Chân Trí Thực Chứng. Chân Trí Thực Chứng là thật!

Trong tương giao lý tưởng, các con không làm tổn thương bất cứ ai. Đó là điểm tối trọng yếu mà các con phải hướng đến, và nếu hành động của các con làm tổn thương một ai đó, các con phải lập tức sám hối. Dù người khác làm tổn thương các con, cũng không thể xử sự với họ theo cách mà họ xử sự với các con. Thầy không đề cập đến những chuyện giao trong chuyện kinh doanh hay đời tiền. Những chuyện này là chuyện bình thường giao tiếp trong cuộc sống, và đó không phải là điều Thầy đề cập khi nói đến tương giao. Các con chỉ cần quan tâm đến luôn luôn giữ Chánh Niệm rằng các con không làm tổn thương ai, và nếu các con làm điều đó thì phải lập tức sám hối. Như thế được coi là tương giao lý tưởng trong cuộc sống.

Tương giao trong cuộc sống của Thầy là tương giao lý tưởng. Thầy không bao giờ gây ra bất cứ khó khăn nào cho bất cứ ai. Nếu có người nào đó gây khó khăn cho Thầy và Thầy gây khó khăn cho họ, thì giữa họ và Thầy có khác nhau không? Thầy trực tâm, không có sự can thiệp của biện trí thuộc vọng ngã. Thầy để cho người ta lừa Thầy dù Thầy biết rõ điều đó. Người khác nghĩ “Dada thật là ngây thơ!” Vâng, ngây thơ và trốn chạy còn tốt hơn là bị bắt nhốt và ngục tù (nghiệp báo của họ). Có một ngày một người hợp tác làm ăn với Thầy bảo Thầy: “Ông ngây thơ quá.” Thầy trả lời: “Chính người nói tôi ngây thơ mới là người ngây thơ.” Họ biện hộ:

“Nhưng quá nhiều người lừa ông!” Do đó Thầy bảo họ: “Tôi cố ý để họ lừa tôi.”

Những tương giao của Thầy là hoàn toàn lý tưởng. Nếu có chỉ một phút yếu đuối nào trong tương giao của một người thì họ không được coi là hoàn toàn xứng đáng được giải thoát.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, có bất cứ một thiên vị nào của Bạc Đại Giác trong sự tương giao giữa hai người hay không?

DADASHRI: Không bao giờ có bất cứ thành kiến hay thiên vị nào trong cách Bạc Đại Giác nhìn thấy sự vật. Thầy vô tâm trong tầm nhìn của Thầy. Thầy chỉ thấy họ là Linh Hồn Thanh Tịnh (Pure Soul) mà thôi. Cách xử sự của Thầy với họ có sự khác biệt. Nếu một vị đại gia đến đây với tài xế của họ, và Thầy để vị đại gia ngồi đối diện với Thầy và người tài xế ngồi kế bên Thầy, thì điều đó làm vị đại gia nổi giận. Đó không phải là tương giao lý tưởng. Và nếu một vị Tổng Thống đến, Thầy sẽ đứng lên và chào đón Ngài. Thầy không thể bỏ qua cách tương xử lễ độ cần thiết đối với Ngài. Thầy sẽ để Ngài ngồi cao hơn Thầy để tỏ lòng tôn kính. Nếu Ngài muốn tiếp thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn từ Thầy, thì Thầy sẽ để ông ngồi xuống nơi sàn nhà, và nếu không được, Thầy sẽ yêu cầu ông ngồi trên ghế. Cái gì được mọi người cùng chấp nhận trong xử thế tiếp vật gọi là “đời” (vyavahar) và những gì được chấp nhận cho công phu hướng về giải thoát được gọi là “đạo” (Nischaya). Do đó các con phải chấp nhận cách xử thế tiếp vật phù hợp với người đời giống như đời sống thường ngày (vyavahar). Nếu Thầy không đứng lên để đón tiếp Ngài Tổng Thống, Ngài sẽ phật lòng và Thầy phải chịu trách nhiệm về việc đó.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, chúng con có phải tôn kính người lớn hơn chúng con không?

DADASHRI: Lớn hơn không nhất thiết có nghĩa là lớn tuổi hơn. Tuy nhiên, nếu các con đối đãi với người lớn tuổi hơn thì các con phải kính trọng họ, và đối với những người có học thức hay trí tuệ cao thâm các con cũng phải tôn kính.

Sau khi tham dự pháp hội vấn đáp học đạo các con phải về nhà

đúng giờ. Người nhà thấy thế nào nếu các con gõ cửa lúc nửa đêm? Người nhà có thể nói với các con về nhà lúc nào các con muốn cũng được, nhưng tâm của họ không để cho họ yên. Đủ loại ý nghĩ hiện ra trong tâm của họ. Làm sao mà các con có thể làm cho họ bị tổn thương vì lo nghĩ được? Có đủ mọi luật lệ, nghi thức các con phải tuân theo.

Nếu các con thức dậy lúc hai giờ sáng để nguyện cầu, tưởng niệm Linh Hồn, có ai có thể nói gì không? Không đâu, họ sẽ không nói gì đâu.

Tương giao thanh tịnh (đạo giao) và tương giao đúng đắn (thế giao)

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tương giao thanh tịnh (shudda vyavahar, pure interaction) là gì và tương giao đúng đắn (sada vyavahar, right interaction) là gì?

DADASHRI: Đạo Giao chỉ bắt đầu sau khi Chứng Thập Chân Cảnh Linh Hồn mà thôi, và cho đến lúc đó nó là thế gian tương giao mà thôi.

Người hỏi: Kính thưa Thầy, sự khác nhau giữa hai tương giao này là gì?

DADASHRI: Tương giao đúng đắn liên quan đến “cái tôi”. Tương giao thanh tịnh không có “cái tôi”, vô ngã. Tương giao thanh tịnh ban cho các con “chân thiên cảnh” trọn vẹn (complete dharma dhyana), không có khổ tâm hại mình (arta dhyana) và ác tâm hại người (raudra dhyana), và tương giao đúng đắn ban cho các con chỉ một chút xíu “chân thiên cảnh” mà thôi.

Bao lâu mà có được tương giao thanh tịnh (đạo giao) thì cũng có nhận thức giác tỉnh hay chính niệm (shuddha upyog, pure awareness). Nhận Thức Giác Tỉnh có nghĩa là con (Chân Cảnh Linh

Hồn) an trú trong Cảnh Giới Thấy Biết của Đạo Giao.

Bậc Đại Giác Krupadudev đã nói: “Những thành kiến tập thể của môn phái (collective sectarian opinions) và trí tưởng tượng không phải là tương giao đúng đắn.”

Trong mọi môn phái tôn giáo có nói về Chân Cảnh (The Real) nhưng đó chỉ là cảnh giới tưởng tượng được cho là thật mà thôi. Khi mà họ chẳng có đến cả tương giao đúng đắn, thì làm sao có được đạo giao thanh tịnh bao giờ. Đạo giao thanh tịnh là cảnh giới vô ngã. Đạo giao thanh tịnh không có cạnh tranh. Nếu các con bước vào trường cạnh tranh các con tạo ra mê chấp thương ghét (attachment-abhorrence). Thầy nói với mọi người rằng nếu các người thấy lập trường của mình không có vấn đề gì thì là tốt, nhưng nếu các người thấy một cái gì thiếu thốn hay mất mát thì các con có thể đến với Thầy. Nơi đây cái con lấy được chỉ là tình thương yêu thanh tịnh mà thôi. Nếu có người nào đó đến đây với lòng đầy thù hận, chúng tôi vẫn ban cho họ Tình Thương Yêu Thanh Tịnh mà thôi.

Đường tu tiệm chúng, đường tôn giáo truyền thống có nghĩa là trước hết các con phải thanh tịnh hóa tương giao trong đời sống thế gian của các con, và sau đó các con trở thành Linh Hồn Thanh Tịnh. Theo đường tu Trực Chứng các con trở thành Linh Hồn Thanh Tịnh trước và sau đó làm cho tương giao của các con trở thành thanh tịnh. Trong tương giao thanh tịnh có thể có đủ loại tương giao nhưng không có mê chấp thương ghét nào trong đó. Tương giao thanh tịnh bắt đầu một hay hai đời trước khi đạt được Cứu Cánh Giải Thoát.

Đạo Cảnh (Nischaya), Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh, không bị ảnh hưởng bởi tương giao. Nơi không có tương giao nào chạm tới hay ảnh hưởng tới là Chân Cảnh Linh Hồn. Làm tròn tất cả tương giao trong đời sống thế gian tới điểm chúng không gây ảnh hưởng gì đến Đạo Cảnh bất kể chúng có thể là tương giao gì.

Có sự khác biệt giữa tương giao đúng đắn, rõ ràng và tương giao

thanh tịnh. Cái gì giữ cho một tương giao lương thiện được gọi là nhân đạo (manav dharma, Religion of Man) và tương giao thanh tịnh đưa các con đến Cảnh Giới Giải Thoát (moksha). Khi các con không cãi vã trong gia đình hay bên ngoài, đó được coi là tương giao lương thiện. Tương giao lý tưởng là gì? Đó là tương giao tỏa hào quang ngời sáng của người sống trong đời sống thế gian.

Khi các con đạt được tương giao lý tưởng trong cuộc đời và Chân Cảnh Linh Hồn Thanh Tịnh thì còn có gì nữa để làm không? Chỉ cần bao nhiêu đó thôi có thể làm thay đổi cả vũ trụ.

Tương Giao Lý Tưởng nối liền với Cảnh Giới Giải Thoát

DADASHRI: Các con muốn có được tương giao gì?

Người hỏi: Kính thưa Thầy, tương giao lý tưởng tuyệt đối.

DADASHRI: Tương giao lý tưởng để làm gì khi con đã già rồi. Những tương giao trong cuộc sống của con phải là lý tưởng ngay từ đầu cuộc đời của con.

Nếu ví như dù chỉ có một người hướng dẫn chúng ta cách xử thế tiếp vật lý tưởng trong thế giới này thì người đó có thể làm thay đổi cả thế giới.

Người hỏi: Làm sao chúng con có thể có được tương giao lý tưởng? Kính thưa Thầy.

DADASHRI: An trú trong Chân Cảnh Linh Hồn sẽ khiến tương giao lý tưởng tự động xảy ra, như những vị đã tiếp thọ Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn (mahatmas). Trong cảnh giới này, không có bất cứ một sự can thiệp nào xảy ra. Nếu các con cảm thấy bất cứ sự can thiệp nào, thì nó có nghĩa là các con không sống theo Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát của Thầy. Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống Giải Thoát mà Thầy trao cho các con có khả năng giữ các con an trú trong Chân Cảnh giống như Chân Cảnh của Đấng Chí Tôn Mahavir. Năm Phương Châm của Thầy không hạn chế, không cản trở những tương giao trong cuộc sống của các con. Chúng giúp gìn giữ tương giao lý tưởng của các

con. Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn có thể làm cho tương giao trong cuộc sống của các con thành lý tưởng hoàn toàn. Ai thành tựu giải thoát? Đó là người có cách xử thế tiếp vật lý tưởng. Năm Phương Châm Hướng Dẫn Đạo Sống của Dada giúp hoàn thành tương giao lý tưởng.

Đó không phải là tương giao lý tưởng nếu xảy ra một lỗi lầm nhỏ nhất. Giải thoát không phải là điều do trí tưởng tượng tạo nên. Nó là thật, sự thật không chối cãi được. Đó không phải là một cái gì do một người nào đó đã chế tạo ra.

Thầy gặp một người trong một đạo trường nổi tiếng. Thầy hỏi ông ấy đang làm gì ở đây. Ông nói với Thầy là ông đã sống ở đây mười năm rồi. Thầy nói cho ông biết rằng nơi nhà ông sống ngày trước ba má của ông đang chết dần mòn trong cảnh nghèo khó và tuổi già. Ông nói “Như thế thì tôi có thể làm gì? Nếu tôi cố gắng giúp họ thì công việc và nhiệm vụ tu hành của tôi bị khốn đốn.” Làm sao các con có thể gọi đó là bốn phận của kẻ xuất gia tu hành cho được? Sống Đạo là khi các con chăm sóc cha mẹ, anh em và những người khác. Đức Hạnh, hành vi của các con phải là lý tưởng. Làm sao có thể bất cứ hành vi hay tương giao nào tỏ ra khinh bỉ đối với bốn phận của các con, với cha mẹ của các con được coi là hợp đạo sống cho được?

Nguyên rủa bất cứ ai dù chỉ trong tâm của các con cũng là phạm lỗi lầm vô cùng nghiêm trọng. Độc hại tương đương là hành động được thực hiện một cách bí mật. Một người có thể tự nghĩ: “Chẳng ai sẽ biết đâu,” hay “Ai mà tìm ra được?” Các người ngu xuẩn ơi! Thế giới này bằng mọi cách, không phải hỗn độn, nó không phải là không có luật. Chúng là những lỗi lầm vô cùng nghiêm trọng, và chính những lỗi lầm này là nguyên nhân của khổ đau.

Tương giao trong cuộc đời của các con phải là lý tưởng. Tâm mê chấp, vọng động sẽ nổi lên nếu tâm của các con trở thành nhỏ nhen, ti tiện trong tương giao xử thế tiếp vật của các con. Cuộc đời này giống như một chiếc thuyền con. Hãy vui hưởng nó bao nhiêu mà các con có thể trong khi mà các con ở trong nó, nhưng phải nhận ra rằng với chiếc thuyền này các con phải đi đến bờ bên kia.

Do đó phải hiểu những gì Thầy đang nói. Các con chỉ cần phải hiểu những gì Bạc Đại Giác Chân Nhân nói. Các con không cần phải làm gì cả. Có được Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn để sống phù hợp, một người sẽ trở thành đáng đối cảnh vô tâm, an nhiên lạc đạo, thông dong trúng đạo, an hành thuận đạo, cảm ứng đạo giao, tùy duyên hiển đạo.

Jai Sat Chit Anand

CẦU NGUYỆN LINH HỒN THANH TỊNH

Hỡi Linh Hồn Thanh Tịnh Chí Tôn trong con. Ngài đang cư ngụ trong tất cả chúng sinh cũng như Ngài đang cư ngụ trong con.

Thực thể Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh trong con hoàn toàn giống như Ngài, không có chút gì khác biệt cả. Chân Cảnh của con chính là Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh này.

Với tâm Quy Mệnh Chí Thành và Nhất Chân Viên Dung với Ngài, con xin chí tâm quy mệnh đánh lễ Ngài.

Con thú nhận với Ngài tất cả những lầm lỗi mà con đã phạm phải dọc dài theo kiếp sống do vọng cảnh vô minh của con gây ra. Từ Chân Cảnh sâu thẳm của Linh Hồn chứng tri, con xin thành tâm thú nhận tất cả những lỗi lầm này, con xin thành tâm sám hối, thành tâm sửa đổi và quyết tâm sẽ không tái phạm những lỗi lầm như thế nữa. Xin Ngài tha thứ cho con, xin tha thứ cho con, xin tha thứ cho con. Xin ban cho con năng lực để con không bao giờ tái phạm những lỗi lầm như thế nữa.

Hỡi Linh Hồn Thanh Tịnh, Đáng Chí Tôn của con. Xin ban cho con Ân Thiêng để cảm giác cách biệt giữa con với Ngài không còn nữa. Xin cho con đạt được cảnh giới Nhất Chân Viên Dung với Ngài. Xin cho con được thể nhập và An Trú nơi Chân Cảnh Nhất Chân Viên Dung với Ngài.

Thành Tâm Sám Hối

Với hiện diện Chứng Tri của Dada Chí Tôn, con chí tâm quy mệnh đánh lễ Linh Hồn Thuần Chân Thanh Tịnh trong con, Đấng hoàn toàn cách biệt hẳn với tâm tưởng, ngôn từ và hành vi của Nguyễn Văn X (người đọc thể tên mình vào)

Con thành tâm thú nhận lỗi lầm mà con đã phạm phải đối với.....

Con thành tâm ăn năn sám hối, thành tâm sửa đổi

Con quyết tâm không tái phạm những lỗi lầm như thế nữa

Hỡi Dada Chí Tôn thương yêu tha thứ cho con và ban cho con năng lực sống trọn vẹn với quyết tâm này của con.

Tiếng Việt Mục Lục Sách Về Khoa Học Thực Chứng của Ngài **Dada Bhagwan**

1. Lời Lời Châu Ngọc
2. Chết, Trước Khi, Đang Khi Và Sau Khi
3. Thị Lực Trọn Lành
4. Giải Pháp Cho Mọi Bất Hoà Trong Đời
5. Chân Trí Khoa Học Về Nghiệp Cảnh
6. Ta Là Ai?

Tiếng Anh Mục Lục Sách Về Khoa Học Thực Chứng của Ngài **Dada Bhagwan**

1. Adjust Everywhere
2. Anger
3. Aptavani - 1
4. Aptavani - 2
5. Aptavani - 4
6. Aptavani - 5
7. Aptavani - 6
8. Aptavani - 8
9. Aptavani - 9
10. Autobiography of Gnani Purush A.M.Patel
11. Avoid Clashes
12. Brahmacharya : Celibacy Attained With Understanding
13. Death : Before, During and After...
14. Flawless Vision
15. Generation Gap
16. Harmony in Marriage
17. Life Without Conflict
18. Money
19. Noble Use of Money
20. Non-Violence
21. Pratikraman : The Master Key That Resolves All Conflicts (Abridged & Big Volume)
22. Pure Love
23. Right Understanding to Help Others
24. Science of Karma
25. Science of Speech
26. The Current Living Tirthankara Shree Simandhar Swami
27. Simple and Effective Science for Self-Realization
28. The Essence of All Religion
29. The Fault Is of the Sufferer
30. The Guru and the Disciple
31. The Hidden Meaning of Truth and Untruth
32. The Practice of Humanity
33. Trimantra
34. Whatever Has Happened Is Justice
35. Who Am I?
36. Worries

Tạp Chí "Dadavani" phát hành hằng tháng bằng tiếng Anh

Liên Hệ
Dada Bhagwan Foundation

India:

Adalaj
(Main Center)

Trimandir, Simandhar City, Ahmedabad-Kalol Highway,
Adalaj, Dist.: Gandhinagar - 382421, Gujarat, India.
Tel : + 91 79 35002100, +91 9328661166-77
Email : info@dadabhagwan.org

Other Countries:

Argentina

Tel: +54 9 11 58431163
Email: info@dadabhagwan.ar

Australia

Tel: +61 402179706
Email: sydney@au.dadabhagwan.org

Brazil

Tel: +55 11999828971
Email: info@br.dadabhagwan.org

Germany

Tel: +49 700 DADASHRI (32327474)
Email: info@dadabhagwan.de

Kenya

Tel: +254 79592 DADA (3232)
Email: info@ke.dadabhagwan.org

New Zealand

Tel: +64 21 0376434
Email: info@nz.dadabhagwan.org

Singapore

Tel: + 65 91457800
Email: info@sg.dadabhagwan.org

Spain

Tel: +34 922302706
Email: info@dadabhagwan.es

UAE

Tel: +971 557316937
Email: dubai@ae.dadabhagwan.org

UK

Tel: +44 330 111 DADA (3232)
Email: info@uk.dadabhagwan.org

USA-Canada

Tel: +1 877 505 DADA (3232)
Email: info@us.dadabhagwan.org

Vietnam

Email: thunguyen108@hotmail.com,
dadatonguyen@gmail.com

Website: www.dadabhagwan.org

Gia đình không có bất hoà giống như một Ngôi Đèn Thiêng

Đấng Chí Tôn cư ngụ nơi nào không có bất hoà. Thầy bảo đảm với các con khi ban cho các con lời nói này. Tất cả mọi bất hoà đều có thể giải quyết được với việc sử dụng chính xác chính trí thành tịnh và Chân Trí Thực Chứng Chân Cảnh Linh Hồn. Dầu các con không hiểu biết những gì khác nữa, hãy giải thích cho người bạn đời của các con rằng, “với xung đột và bất hoà Đấng Chí Tôn sẽ từ bỏ gia đình của chúng ta. Do đó cả hai chúng ta phải quyết tâm không bao giờ có bất cứ xung đột hay bất hoà nào. Sau khi đã quyết tâm như thế, nếu còn bất cứ bất hoà nào xảy ra thì phải biết rằng nó ngoài tầm kiểm soát của các con. Phải thành tâm ăn năn sám hối. Chỉ cần sống một đời sống không có xung đột sẽ đưa một người đến gần hơn với Chân Cảnh Giải Thoát.

- Dadashri

May the original lamp light a series of lamps

dadabagwan.org